CARLO MANZONI

aventurile unui detectiv particular

CARLO MANZONI

Aventurile unui detectiv particular

În româneşte de Florina Ionescu

Editura Univers
Bucureşti – 1971

Cuprins

EU PE ASTA O FAC ZOB!_____4
CAPITOLUL I_____5
CAPITOLUL AL II-LEA_____20
CAPITOLUL AL III-LEA_____32
CAPITOLUL AL IV-LEA_____44
CAPITOLUL V_____56
CAPITOLUL VI_____67
CAPITOLUL VII_____84
CAPITOLUL VIII_____97
CAPITOLUL IX_____110
ÎŢI SMULG AMIGDALELE, FETIŢO!_____130
CAPITOLUL I_____131
CAPITOLUL II_____144
CAPITOLUL III_____160
CAPITOLUL IV_____172
CAPITOLUL V_____182
CAPITOLUL VI_____201
CAPITOLUL VII_____210
CAPITOLUL VIII_____221
CAPITOLUL IX_____234

EU PE ASTA O FAC ZOB!

ROMAN CUM NU SE POATE MAI POLIŢIST CU VEŞNICUL ONEST CARE FACE PE DURUL, UN CÂINE AMOREZAT LULEA, O CRIMĂ ÎN SACUL CU RUFE, O GAURĂ CARE-ŞI SCHIMBĂ LOCUL ŞI ALTE MARAFETURI MAI MULT SAU MAI PUŢIN BIZARE CE PAR „MADE ÎN U.S.A.” SAU CAM AŞA CEVA.

CAPITOLUL I

Mă prefac că dorm, dar în realitate ies să-mi procur carburant. Dar abia îmi fac plinul, dau de bucluc.

Mă trezesc lac de sudoare, cu impresia că sunt într-o cadă de baie.

Într-o cadă de baie, pe întuneric. Pesemne e încă noapte.

Mă uit la ceasul de pe noptieră şi văd că e trei fără un sfert. Arătătoarele fosforescente îmi apar ca nişte braţe răstignite, deci niciun dubiu; nu poate fi nouă şi un sfert, din pricina întunericului.

Întind braţul şi vâr un deget în paharul de pe noptieră. Simt că paharul e gol. Iau sticla şi o zgâlţâi.

E goală şi ea.

Câtă vreme dorm, puţin îmi pasă că sticla de whisky e goală, dar când sunt treaz, treaba se schimbă.

Nu mă împac deloc cu sticlele de whisky goale.

Închid ochii şi încerc să readorm repede, dar degeaba, nu izbutesc.

Gândul îmi zboară la afurisitele de sticle goale şi cum naiba fac de se termină atât de repede.

Aşa e viaţa, oameni buni. Totul are un sfârşit pe lumea asta, dar se mai spune şi că totul o ia de la capăt.

În cazul de faţă însă, nu văd s-o ia nimic de la capăt. Când o sticlă e goală, goală rămâne fir-ar

afurisită să fie; trebuie ca cineva să aibă grijă să cumpere una plină.

Încerc să gonesc gândul acesta, dar ce uşor e de spus!

Am nevoie de carburant şi când dorm; aşa-s eu făcut. Sunt nevoit deci să mă scol, să cumpăr o sticlă de jos, de la barul care ţine deschis toată noaptea.

La „Pipistrello”[1] ca să fiu mai precis.

Când să-mi dau jos picioarele din pat, mi-aduc aminte de Greg.

Greg e asociatul meu, şi ştiţi doar cine e asociatul meu.

Gregorio Scarta. Câinele poliţist care şi-a luat licenţa de detectiv particular odată cu mine şi cu care sunt acum asociat.

La ora asta doarme în bucătărie, unde-şi are culcuşul. Dacă simte că mă scol, o să vrea să vină cu mine, el fiind primul care aleargă când e rost de ceva de băut. Tot el mă ajută să golesc toate sticlele care-mi pică în mână, dar singur nu bea, ferit-a sfântul. Pot să-i las chiar cheile de la barul cu băuturi, nu e niciun pericol. Bea numai când beau eu, şi aici trebuie să vă mărturisesc că de-ar fi să mă iau la întrecere cu el, nu ştiu care din doi ar ieşi învingător.

Aseară am băut destul, aşa că nu-mi vine să-l iau din nou la „Pipistrello”, mai ales că acolo e o căţeluşă, Fernanda, de care e amorezat lulea. Are slăbiciune pentru căţeluşele cu coada lungă, şi aici chiar că nu-l înţeleg, dar în fine, astea-s treburi de câine.

Deci, din partea mea, ducă-se când pofteşte, dar în noaptea asta găsesc că nu e cazul. Beau doar câteva păhărele, îmi cumpăr o sticlă plină şi mă întorc

[1] Liliacul.

repede.

Ăsta mi-e planul.

Cobor aşadar din pat încet-încet, căci dacă mă aude cumva, o să priceapă că vreau să ies.

Scot dintr-un ascunziş magnetofonul şi-i dau drumul. Am gata înregistrată o bandă pe care mi-am imprimat sforăitul timp de patru ore. L-am înregistrat într-o noapte. Am pus magnetofonul în funcţiune înainte de a adormi, şi l-am oprit când m-am trezit. Aşa m-am auzit şi eu cum dorm şi vă asigur că fac ceva zgomot. E un întreg repertoriu de acute şi başi. De şuierături, de falseturi, de automobile în plină curbă, de trenuri care trec pe poduri de fier, ce mai tura-vura, o plăcere, nu alta.

Când vreo blondă încearcă să pună mâna pe mine cu gândul s-o iau de nevastă, scot banda şi i-o pun; aşa îi trece complet pofta să se mărite cu unul care, noaptea, parcă-i o uzină în plină activitate.

Aşa am procedat cu vreo duzină, şi de fiecare dată nu s-a mai pus problema căsătoriei.

Bun. Acum banda mi-e din nou utilă. Dacă Greg aude că sforăi, stă cuminte în culcuşul lui.

Mă îmbrac acum fără prea multe precauţii, fiindcă sforăitul meu e atât de puternic, că aş putea să trag şi cu pistolul fără să mă audă nimeni.

Ies, închid uşa, cobor scările şi dau să ies în stradă, când un individ dă buzna în hol alergând direct spre mine şi, dacă n-aveam prezenţa de spirit să-l prind în braţe, mi s-ar fi prăbuşit drept pe pantofii mei noi-nouţi. Îl repun pe picioare şi-l cercetez cu privirea.

Ei drăcie, pare să fie Demetrio, dar fac un efort să-l pot recunoaşte. E într-aşa un hal că pare mort din ’53.

Se vede treaba că a alergat ca o locomotivă, dacă nu reuşeşte să tragă aer până în fundul plămânilor.

Pariez pe ce vreţi că la mine venea, dar de ce, nu ştiu, şi nici n-am de gând să-l întreb pentru moment.

Nici n-ar putea să răspundă.

Îi trec o mână pe după spate şi-l târăsc după mine.

Îi spun:

— Nu trebuie altceva decât să pui din când în când câte-un picior pe pământ. De rest mă ocup eu.

Îl duc aşa, aproape în spate, până la „Pipistrello”, unicul local din cartierul meu deschis toată noaptea, pentru cazul că am nevoie de un păhărel de whisky.

Îl aşez la o masă, şi imediat îşi face apariţia Ercole cu două pahare şi o sticlă, după care dispare, ştiind foarte bine că nu suport pisălogi în jurul meu când sunt cu cineva la masă.

Umplu paharele ochi; Dem deschide gura să spună ceva, dar îi fac semn că nu mă grăbesc. E mai bine ca întâi să se liniştească şi să-i tragă o duşcă bună. Eu dau paharul pe gât dintr-o înghiţitură, după care mi-l umplu din nou.

Dem e un omuleţ care nu măsoară mai mult de un metru şaizeci, iar cele vreo patruzeci de kilograme variază în plus sau în minus după cantitatea de alimente ingerată. E omul care face curat la „Galeriile Fresco”, marele magazin de confecţii care ocupă tot blocul vecin cu cel în care locuiesc eu, şi a cărui ieşire de serviciu e chiar în faţa locului unde-mi parchez întotdeauna vechiul meu Blimbust. Dem e cel care îmi şterge în fiecare dimineaţă geamurile maşinii şi-mi lustruieşte clanţele, şi căruia îi dau din când în când câte-un bacşiş, când se întâmplă să am bani, iar când nu am, îi dau să citească toate jurnalele vechi.

Bea câteva înghiţituri din paharul lui, şi văd cum prinde încet-încet puteri şi îi revine suflul.

— Bun, zic, acum, că te văd iar în stare de

funcţiune, dă drumul la placă, să auzim ce ai de spus.

— Domnul Fresco, bâiguie el, e mort.

— Ascultă Dem, îi spun, îmi pare nespus de rău. O fi domnul Fresco un om de treabă dar nu-i sunt nici tată, nici frate. N-am din păcate nici cel mai mic grad de rudenie cu şeful dumitale, şi spun din păcate, fiindcă trebuie să lase o moştenire grasă, nu glumă! Nu înţeleg aşadar de ce-ai venit să-mi spui mie treaba asta.

— A fost asasinat, se bâlbâie el, şi începe să tremure de parcă el ar fi fost mortul.

— De unde ştii? întreb.

— În fiecare noapte fac curăţenie la etajul doi, îmi spune el, şi-n noaptea asta, tocmai când ştergeam praful la raionul de pălării, aud un zgomot. Mi s-a părut că e un foc de armă. Alerg înspre fundul coridorului care duce la biroul domnului Fresco, şi chiar în anticameră, să mă împiedic şi alta nu de corpul domnului Francisco, lungit lângă uşă. Mort, domnule Pipa, cu o gaură în piept, chiar aici, şi cu o pată mare de sânge pe cămaşă şi cravată.

Dem dă să-mi arate cu degetul stomacul în partea inimii, dar îi pun în mână paharul cu whisky care e încă aproape plin.

Bea o înghiţitură, încetează să tremure timp de zece secunde, apoi reîncepe.

— Am zbughit-o ca un fulger, continuă el, şi simţeam că mă sfârşesc, când aud pe cineva alergând în urma mea. Nu ştiu cum am ajuns la uşă. Sigur e că nu m-am oprit; am venit direct la dumneavoastră şi, dacă nu vă întâlneam în hol, cred că nu mai apucam să ajung la uşa dumneavoastră.

Trage aer în piept şi mai dă pe gât o duşcă bună.

Mă ridic, ocolesc masa, îl iau de guler şi-l salt în

sus.

— Ascultă, Dem, îi spun, ne cunoaştem amândoi de o groază de vreme şi totul a mers până acum strună, dar dacă vrei să-mi mai lustruieşti clanţele şi să-mi speli geamurile, şterge-o, întinde-o cât mai repede şi să nu te mai arăţi prin preajma mea. Nu vreau să am în niciun fel de-a face cu cadavrele tale; sunt oameni plătiţi anume să se ocupe de asemenea lucruri şi nu vreau să iau pâinea nimănui. Ai priceput?

Îi dau drumul, se prăbuşeşte din nou pe scaun şi reîncepe tremuratul de unde îl lăsase.

Îl fac să bea tot paharul de whisky şi aştept să-i vină puţină roşeaţă în obraji.

Când văd că începe să mai prindă culoare, îl ridic din nou.

— Acum ai să faci ce-ţi spun eu, îi zic.

Îl duc până la tejgheaua unde se află cassa, iau receptorul telefonului, i-l vâr în mână, apoi fac numărul brigăzii criminale.

— Vorbeşte, îi zic, spune la telefon în ce stare se află directorul tău şi şterge-o.

Cască gura ca un peşte dar nu reuşeşte să lege nici două litere din alfabet în mod inteligibil, în timp ce-şi trece receptorul dintr-o mână în alta, de parcă ar fi fost un fier de călcat încins. Aud un cârâit în microfon şi mă văd nevoit să-i iau receptorul înainte să-l scape din mână.

— Alo, zic, e un individ cu o gaură în piept care vă aşteaptă la etajul doi al „Galeriilor Fresco”.

Trântesc receptorul în furcă, apoi îl iau pe Dem de braţ.

— Întinde-o repede, îi spun, în două minute vor veni la faţa locului şi e bine să te găsească acolo. Eu n-am nici în clin, nici în mânecă cu povestea asta. Nu

ştiu nimic, n-am văzut nimic, ai înţeles? Tu l-ai găsit pe director mort şi ai fugit să telefonezi brigăzii criminale. Ne-am înţeles?

— Cineva alerga după mine, bâlbâie el.

Îl fac să dea pe gât un pahar întreg de whisky, ca să mai prindă un pic de curaj.

— Nu-ţi fie frică, îi spun, dacă tipul aude poliţia venind, o şterge cât ai zice peşte. Şi acum grăbeşte-te.

Îl conduc până la uşă şi-l văd, slavă Domnului, că se poate ţine singur pe picioare. Deschide uşa, pleacă, iar eu mă întorc la locul meu.

„Pipistrello” nu-i un local prea mare. Tejgheaua ocupă tot peretele din dreapta, în stânga sunt patru măsuţe şi o uşă care dă într-o a doua încăpere. Clienţii se duc mai toţi în această a doua încăpere, în prima oprindu-se doar cei care sunt în trecere.

Aici unde mă aflu, suntem numai eu şi Ercole, patronul localului. Întotdeauna mă serveşte personal, chiar când e şi Flic acolo. Flic însă se învârte tot timpul încoace şi încolo şi îi serveşte mai ales pe cei din a doua încăpere.

Mă aşez în faţa paharului şi mi-l umplu din nou, timp în care mă gândesc la toate porcăriile care se petrec în oraşul ăsta.

Nici să doarmă liniştit în patul lui nu poate bietul om, că vin să-l trezească în toiul nopţii cu tot felul de poveşti despre cadavre care ţâşnesc din toate părţile, şi e un adevărat miracol că nu ţi le aduc până şi în casă.

De data asta însă nu cad în plasă. Sunt oameni plătiţi anume, care ştiu ce-au de făcut în caz de moarte violentă şi înţeleg să mă ţin la adăpost de neplăceri. Când n-am o însărcinare oficială, n-au

decât să măcelărească tot oraşul, că nu-mi pasă nici de doi bani.

Dimpotrivă, cred că ar face cel mai mare bine dacă ar da foc oraşului cu toţi locuitorii lui.

Pentru că habar n-aveţi ce soi de oraş e ăsta.

Vreţi să ştiţi cum se numeşte? N-are importanţă cum se numeşte, dar dacă vreţi neapărat un nume, facem aşa: îl inventez eu. E bine? O să-i dau numele meu, aşa o să-l ţineţi minte mai uşor. Eu mă numesc Chico Pipa, iar oraşul meu se va chema Pipachico. Vă convine?

Are o rezonanţă mexicană, nu e aşa? Ca Tempico, Tijuana, Acapulco, Tehuantepec.

E bine aşa, nu? Pipachico.

Nu se află însă în Mexic, ci într-un punct oarecare de pe glob. Plasaţi-l unde vreţi.

E un oraş plăsmuit din tot ce există mai rău în toate oraşele lumii.

Luaţi tot ce poate fi mai rău într-un oraş pe care-l cunoaşteţi şi îngrămădiţi totul aici.

Locuitorii lui sunt nişte lepădături adunate aici din toată lumea, începând cu cei mai de sus până la cei mai de jos. Oamenii de treabă sunt în număr de maximum trei, dar cum de obicei îşi petrec week-end-ul în afara oraşului, duminica nu mai sunt nici măcar ăştia trei.

Putreziciune, jocuri de noroc, corupţie, şantaj, dar e zadarnic să mă apuc să vă întocmesc o listă, ar fi mult prea lungă.

Acum că aveţi oarecare idee de cum arată oraşul meu, vă veţi întreba desigur de ce locuiesc eu aici. Am să vă răspund pe loc că locuiesc în el fiindcă am părul roşu, şi când cineva are un păr roşu ca al meu, nu izbuteşte, orice ar face, să scape de buclucuri. La

asta se mai adaugă şi faptul că mi-e capul plin de tot felul de fantezii şi de idei confuze în privinţa poliţiei. Spun idei confuze pentru că, în sfârşit, mi-am dat şi eu seama că nu e nimic de făcut.

Contra tuturor nu pot face nimic de unul singur.

Deşi sunt un tip de un metru nouăzeci când stau în picioare şi cântăresc cu totul optzeci şi cinci de kilograme, când am un pistol asupra mea sunt mai înalt decât un zgârie-nori şi sunt mult mai greu decât un autocamion cu încărcătura reglementară. V-aţi lămurit?

Îmi înec aşadar toate gândurile în whisky şi vă asigur că e cea mai sigură metodă să nu răbufnesc. Şi tocmai când încercam să-mi mai umezesc puţin cugetările astea, îl văd pe Ercole apărând cu încă o sticlă plină.

Se vede treaba că are un fel de radar care-i semnalizează când mi s-a golit sticla, căci nu e nevoie să i-o spun eu.

Îmi pune dinainte sticla plină şi o ia pe cea goală, se uită la mine şi dă încet din cap.

— Nu te băga iar în vreo încurcătură, Chico, îmi spune.

— Fii liniştit, îi răspund. Pentru moment n-am altă dorinţă decât să lenevesc în faţa unui păhărel cu băutură.

— Mie poţi să-mi spui sincer, mormăie el, şi-mi face cu ochiul. Suntem doar prieteni, nu?

— Ascultă, Er, izbucnesc eu, scoate-ţi din cap că mi-a picat vreo afacere în mână. Tipul pe care l-ai văzut nu mă interesează câtuşi de puţin, şi cum nu vreau să mi se încurce printre picioare, l-am trimis în

braţele locotenentului Tram[2] de la brigada criminală. N-are decât să-i ducă lui cadavrele găsite, nu mie, ai înţeles?

Ercole ridică din umeri şi se depărtează cu sticla goală.

— În definitiv, sunt lucruri care nu mă privesc, spune. Mi-am închipuit că ai intrat în horă fiindcă ţi-am văzut asociatul zbughind-o după individul cu pricina.

— Pe cine ai văzut? întreb.

— Pe asociatul tău, răspunde Ercole. Pe Gregorio.

Asta e ceva nou şi nu-mi place deloc.

— Greg era aici? întreb.

— Nu ştiai? se miră Ercole. De, poate nu trebuia să-ţi spun, trebuia să înţeleg singur. Stă aici cu Fernanda de la miezul nopţii şi când te-a văzut intrând, a zbughit-o să se ascundă cu căţeaua mea drept sub tejghea.

Mă întorc şi văd căţeaua care scoate botul de după tejghea şi mă priveşte.

Nu-i zăresc capul decât până la urechi, dar se vede cât colo că se gudură din vârful cozii până în vârful nasului.

— Ei, drăcia dracului, zic, eu sforăi de zor în cameră să-l fac să creadă că dorm, şi dumnealui la plimbare cu căţelele!

Trebuie să-i dau o lecţie să mă ţină minte când s-o întoarce acasă.

— Şi spui că a plecat când a ieşit Dem? întreb.

— Exact, spune Ercole. Aproape că s-a lipit de călcâiele omului când a deschis uşa. L-am văzut ţâşnind cu o agilitate de pisică.

---

[2] Tramvai.

Ridic din umeri şi dau pe gât o jumătate de pahar.

— Poate că a aşteptat momentul cel mai prielnic s-o şteargă fără să-l văd eu, zic; poate s-o fi dus acasă.

Flic intră cu o tavă plină de pahare şi o pune pe tejghea; Ercole se repede să-i dea o mână de ajutor, dând la o parte paharele goale, după care se duce să-şi verse focul pe registratorul de la casă.

Îmi termin paharul şi iau cu mine sticla care e încă aproape plină.

Îi pun dopul, plătesc şi mă îndrept spre uşă.

— Nu-l altoi prea tare, îmi spune Ercole, că pe urmă îmi stă asta o săptămână cu coada între picioare.

Aud căţeaua mârâind de după tejghea, salut şi ies.

Se pare că băutura îşi face efectul. Începe să-mi fie somn şi-i trag un căscat care nu se mai termină.

E aproape patru, şi strada e pustie ca întotdeauna la ora patru dimineaţa. Nu se simte în aer nici cea mai mică adiere şi de pe gât sudoarea mi se prelinge pe şira spinării; sunt lac de apă, dar prevăd că de cum o să pun capul pe pernă, o să adorm buştean.

Traversez strada, mă strecor pe poartă şi încep să urc scările, dar când ajung pe palierul primului etaj, aud un zgomot infernal, ca şi cum cineva, ar izbi într-o uşă.

Somnul îmi trece brusc. Urc scările în goană, o iau pe palierul de la etajul doi, şi când ajung în faţa coridorului care duce la apartamentul meu, văd un tip care încearcă să-mi dărâme uşa, repezindu-se cu umărul în ea.

Când mă vede, se opreşte. Îşi trece o mână peste faţă, apoi dă din cap.

Nu-mi trebuie mai mult de o jumătate de secundă să-mi dau seama cine e.

Chiar aşa văzut în penumbră, recunoşti cale de-o

poştă capul pătrat, cretinoid, al sergentului Caucciù[3] de la brigada criminală.

Trag aer în piept şi mă îndrept spre el.

Îşi pune mâinile în şold şi mă priveşte cu nişte ochi holbaţi şi ficşi, ca doi nasturi de palton.

— Ce se-ntâmplă aici la ora asta? întreb în timp ce scot cheia din buzunar.

Caucciù mă prinde de gulerul hainei şi-şi apropie vârful nasului la numai două degete de-al meu.

— Fă bine şi explică-mi, zice, suflând ca o focă astmatică. Cum dracu faci de sforăi în pat şi te plimbi pe afară în acelaşi timp?

Îi desfac mâna de pe gulerul hainei şi i-o vâr în buzunar cu blândeţe.

— Sunt liber să sforăi când vreau şi unde vreau, sau îmi trebuie vreo autorizaţie de la brigada criminală?

— Nu poate cineva să sforăie în patul lui în timp ce se plimbă pe-afară, repetă Caucciù, şi scoate iar mâna din buzunar.

I-o prind când e gata să mă înhaţe din nou de guler şi i-o strâng până aud că-i pârâie oasele.

— Dacă ai vreo treabă cu gulerele hainelor mele, spun, îţi pot trimite unul acasă, ca să poţi să-ţi verşi focul.

Scrâşneşte din dinţi şi-mi trage o stângă de jos în sus, dar mă deplasez brusc vreo trei centimetri, aşa încât e nevoit să-şi pună în acţiune frânele de siguranţă ca să nu se lovească cu capul de plafon.

Se calmează; ştie că nu e nimic de făcut cu mine.

— De data asta nu mai scapi, zice, şi acum să intrăm puţin, să vedem ce-ai mai pus la cale, după

[3] Cauciuc.

care pofteşti cu mine la locotenentul Tram, care are să-ţi spună două vorbe la ureche.

— Ei, spun eu, ce i-o fi venit la ora asta? Nu te apuci să trezeşti lumea tam-nisam la ora patru dimineaţa.

— După cum se vede, zice Caucciù, nu prea pare că dormi, chiar dacă sforăi în pat.

Deschid uşa şi intru.

Mă uit împrejur dar nu văd nici urmă de asociat. Bucătăria e goală, la fel şi dormitorul, dacă excludem magnetofonul care continuă să sforăie pe pernă.

Caucciù priveşte aparatul şi rânjeşte.

— Văd şi eu că dormeai adânc, zice. Tare sunt curios să ştiu ce-o să spună locotenentul Tram când o să-i povestim glumişoara asta.

Opresc magnetofonul şi-l pun la locul lui, apoi îmi torn un pahar de whisky.

— Unde ai fost azi-noapte? întreabă Caucciù.

Îmi beau paharul liniştit, apoi îl pun alături pe măsuţă.

— Să ucid vreo jumătate duzină de oameni, doar aşa ca să vă dau puţin de lucru vouă, celor din brigadă, îi răspund.

— Şi ca să ne faci să credem că nu te-ai mişcat de acasă, ai pus în mişcare maşina asta de sforăit, continuă Caucciù. Mare şmecher!

— Exact, spun eu, dar povestea începe să mă deranjeze puţin.

Din fericire, am martori care pot spune unde am fost astă-noapte, dar trebuie văzut dacă povestea cu magnetofonul e destul de verosimilă.

Şi mie începe să-mi pară niţeluş cam puerilă.

— Ei, drăcia dracului, spun, doar n-oţi vrea să profitaţi de gluma asta ca să-mi puneţi în cârcă cine

ştie ce porcărie. Sunteţi în stare de orice.

Caucciù rânjeşte batjocoritor şi se îndreaptă spre uşă.

— Grăbeşte-te, îmi spune, locotenentului nu-i place să aştepte, iar dacă ţi-e cumva somn, pune magnetofonul să doarmă în locul tău.

Mi-ar place să-i răspund cu un pumn în beregată, ca să-l fac să-şi înghită gluma, dar mă abţin.

Presupun că totul se trage de la telefonul dat cu puţin înainte şi că Dem a mărturisit locotenentului Tram că a fost întâi la mine.

Dar atunci ar mai fi trebuit să-i spună şi că eu sunt cel care l-a trimis la el, nevrând să-mi vâr nasul în treburile altora.

Dacă Tram a trimis să fiu luat pe sus de acasă, mi-e teamă că lucrurile nu stau chiar aşa cum gândesc eu.

Sunt curios să văd ce s-a întâmplat.

Ies, încui uşa, cobor scările şi când ajung în stradă, dau s-o iau la stânga, adică în partea opusă celei în care se află „Galeriile Fresco”.

Caucciù mă apucă de gaica de la haină, făcând să mă răsucesc cam o jumătate de piruetă.

— Nu într-acolo trebuie să mergem, zice, ci în partea astălaltă.

— Puteai să mi-o spui dinainte, în loc să faci pe violentul, spun. Mi-ai smuls gaica. Nu mergem la poliţie?

— Nu la poliţie trebuie să mergem, zice el, şi o ştii foarte bine.

Mă împinge în direcţia opusă; fac o mutră nevinovată de parcă aş fi picat din lună şi-mi potrivesc pasul după al lui. Mergem până la colţul blocului, cotim, traversăm strada, trecem prin faţa

automobilului meu oprit la locul obişnuit.

În faţa intrării laterale a „Galeriilor Fresco” e oprită o dubă de-a poliţiei.

Grilajul de la intrare e întredeschis şi dincolo de grilaj zăresc un agent care stă de pază.

Intrăm; Caucciù îmi face semn spre ascensorul deschis. Intrăm în cabină şi Caucciù apasă pe butonul etajului doi.

— Etajul doi, remarc eu, raionul de confecţii bărbăteşti. Nu-mi pare ora cea mai potrivită să cumperi o cravată.

Caucciù tace, dar continuă să mă privească cu ochii întredeschişi şi schiţează un rictus pe care îl consideră pesemne drept zâmbet.

Când ajungem la etajul doi, liftul se opreşte, se deschide şi ieşim pe un palier mare.

O apucăm pe un coridor, îl străbatem până în fund, apoi intrăm în raionul de pălării.

Traversăm raionul în semiobscuritate, apoi o luăm de-a lungul unui alt coridor. În fund e o uşă.

Caucciù trece înaintea mea, deschide uşa, apoi se dă deoparte ca să pot intra.

Mă opresc în prag.

E o anticameră destul de spaţioasă, dar n-am timp să-i calculez cubajul.

Mii de bombe!

În viaţa mea n-am văzut asemenea spectacol şi vă asigur că am văzut ceva spectacole în viaţa mea!

Camera pare un depozit de cadavre.

Închid ochii, clatin din cap, respir adânc, redeschid ochii apoi număr.

Sunt şapte cadavre.

CAPITOLUL AL II-LEA

S-ar putea să fie doar o glumă, dar eu n-am niciun amestec. Totuşi spectacolul impresionează, iar lacul de unghii are un miros pătrunzător.

E chiar ultimul lucru la care mă aşteptam.

Sunt într-adevăr şapte cadavre zvârlite în toate părţile.

Pe spate, pe brânci, pe dreapta, pe stânga, claie peste grămadă.

Unele au faţa mânjită de sânge, altele cămaşa sau hainele pătate, dar în general cantitatea de sânge nu-mi pare excesivă.

În timp ce le privesc, încerc să-mi fac cât de cât o idee, dar nu reuşesc. Pur şi simplu nu ştiu ce să cred despre măcelul ăsta.

Arunc o privire spre Caucciù.

Stă sprijinit de tocul uşii şi mă studiază mişcându-şi maxilarele de parcă ar avea în gură un cărăbuş care-şi caută loc să iasă.

Un miros puternic îmi pătrunde în nări.

Lac de unghii. Nu poate fi altceva.

Mă întreb tocmai de unde poate veni mirosul, când pe uşa din faţă îşi face apariţia locotenentul Tram.

— Ai venit în sfârşit, îmi spune, şi sărind peste vreo câteva cadavre, vine lângă Caucciù. Şi acum că eşti aici, continuă locotenentul Tram, explică-mi ce înseamnă toate astea.

— Cred, îi spun, că dacă trebuie să explice cineva

ceva, nu eu sunt ăla, ci voi. Ce fel de aiureală mi-aţi mai înscenat?

— Fii atent, intervine Caucciù, dacă pici cumva din lună, ai putea să-ţi frângi gâtul.

Simt cum mi se urcă sângele la cap şi mă întorc să-l iau de gât, dar Tram se interpune între noi.

— Binişor, spune el, nu e momentul să vă hârjoniţi.

— Dumnealui, începe Caucciù, voia să ne facă să credem că doarme buştean în patul lui, când în realitate era plecat prin târg să pună la cale farse de-astea. Când ajung la el acasă, îl aud sforăind, şi eram gata să-i dărâm uşa, când iată că-mi apare din fundul coridorului.

— Fii mai explicit, spune Tram.

— Pusese în pat o maşinărie care sforăia în contul lui, îl lămureşte Caucciù, o bandă de magnetofon.

— Ah, înţeleg! spune locotenentul Tram, şi în timp ce magnetofonul sforăia, ai venit aici să înscenezi toată afacerea asta. Un lucru nu pricep, de ce-ai telefonat la brigada criminală?

— Probabil, intervine Caucciù, credea că e întâi aprilie şi voia să ne tragă o păcăleală.

— N-am telefonat nimănui, răspund.

— Ascultă, Pipa, spune Tram, pe mine nu mă duci. Avem la arhivă toate vocile care ne interesează, şi printre ele şi pe-a ta. Nu e posibilă o greşeală. Am controlat.

— Ei bine, zic, am telefonat din partea unui oarecare Dem, omul care face curăţenie în clădirea asta. Dem a venit speriat la mine, spunându-mi că a dat peste cadavrul directorului său, şi am telefonat la brigadă în locul lui.

— Şi unde se află acest Dem? întreabă Caucciù.

— L-am trimis aici, răspund; ar fi trebuit să

sosească odată cu voi.

— Când am venit noi, nu era nimeni, spune locotenentul Tram; şi cum e povestea cu magnetofonul?

— Aveam chef să beau un whisky, explic, şi cum rămăsesem fără un strop, am coborât la „Pipistrello”. Înainte de a coborî, am pus magnetofonul, să nu-şi dea seama asociatul meu că am ieşit.

— Şi unde ţi-e acum asociatul? întreabă Tram.

— În casă nu era, intervine Caucciù.

— O fi plecat pe contul lui, zic. Habar n-am.

— Povestea asta nu-mi place, spune Tram; nu-mi place deloc.

— Eu îi sparg capul, dom’ locotenent, spune Caucciù; cine ştie, am putea vedea mai bine ce are în căpăţână.

Locotenentul Tram se apleacă peste un mort, cel mai apropiat de el. Îi ia o mână şi i-o ridică.

Ceva nu-i în regulă în toată povestea asta.

La ora asta încăperea ar fi trebuit să fie ticsită de poliţişti care iau măsurători, amprente digitale, fotografii etc.; aş vrea să spun asta, dar locotenentul se comportă atât de ciudat, încât tac chitic şi nu deschid gura.

Casc însă, gura, bine de tot când îl văd pe Tram că pune piciorul pe cotul mortului, îi răsuceşte braţul şi trage de el.

Aud un scârţâit care, dacă ar fi fost cum trebuie să fie, mi-ar fi făcut părul măciucă. Dar e un alt fel de scârţâit. Braţul se desprinde cu cea mai mare uşurinţă, Tram îl trage din mânecă afară şi-l priveşte.

Îl privesc şi eu. Ei drăcie!

Să mă ia naiba, dar ăla nu e braţ de om mort.

E braţul unui manechin de carton, şi alea nu sunt

cadavre, oameni buni; sunt manechine de felul celor care se pun în vitrine, îmbrăcate complet cu pălăria pe cap şi cu o etichetă cu preţul pe burtă sau pe spate.

Preţul costumului, bineînţeles, preţ care se află şi pe căptuşeala hainei.

Ei drăcia dracului, cui să-i fi trecut prin minte să facă o asemenea glumă?

Lui Dem, te pomeneşti?

Nu e omul care să se ţină de asemenea fapte.

Şi fiindcă veni vorba, unde o fi oare Dem?

Privesc manechinele stropite cu lacul de unghii care vrea să simuleze sângele şi mă apucă o criză nebună de râs.

— La naiba, abia reuşesc să articulez între două hohote, de data asta chiar că mi-aţi făcut-o.

Tram îmi dă una cu braţul manechinului şi mâna se turteşte complet.

— Vedem noi imediat dacă noi ţi-am făcut ţie o farsă, spune Tram, sau dacă tu ne-ai făcut-o nouă; hai, ia-o pe-acolo.

Îmi face semn cu capul, ca să-mi indice uşa pe care intrase el, aruncă braţul peste falsele cadavre, şi o porneşte.

O iau după el, iar Caucciù vine în urma noastră.

Nici n-am pornit bine, că aud o lovitură. Mă întorc să văd ce e.

Caucciù a tras un şut în prima căpăţână de care s-a nimerit să se împiedice; vârful pantofului i-a rămas înfipt în ceafă, iar capul s-a desprins de restul corpului.

Dacă ar fi fost un cap adevărat, scena n-ar fi fost prea amuzantă, dar chiar şi aşa, trebuie să vă mărturisesc, nu e ceva prea nostim la vedere.

— Poţi, în fine, să-ţi manifeşti şi tu instinctele, nu? îi spun. Cu ăştia e mai uşor.

— Mă antrenez pentru ziua când o să mă împiedic de căpăţână ta, şuieră Caucciù, liberându-se cu greutate de capul sfărâmat; s-ar putea să fie ceva mai tare, dar e goală ca şi asta.

Zvârle capul departe, în timp ce intrăm într-un birou mare, spaţios.

Primul lucru pe care-l văd e o blondă.

Spun blondă, dar nu e propriu-zis blondă. Părul pare făcut din frişcă, şi după culoarea asta a părului ar trebui să aibă cel puţin nouăzeci de ani, dar după figură şi felul în care arată, n-are mai mult de douăzeci şi unu.

Şi sub claia asta de păr, pe legea mea vă spun, are tot ce-i trebuie ca să-l facă să-şi întoarcă capul şi pe cel mai anchilozat dintre anchilozaţi; de la umeri în jos totul e înfăşurat într-un fel de rochie de casă care arată însă mai mult a rochie de seară.

Tânăra băbuţă tocmai varsă dintr-un ibric de aramă un lichid fumegând, care pare să fie cafea; cum dă cu ochii de mine, lasă jos ibricul şi mă priveşte.

— Am pus mâna pe el, spune Caucciù. Eu întind piciorul spre spate şi-i ard un călcâi în fluierul piciorului.

— Aşteaptă cel puţin să-mi revin din stupoare şi pe urmă vorbeşte, îi spun, în timp ce continui să mă holbez la frumuseţea aceea de fată care se întoarce în profil, face o piruetă şi se opreşte privindu-mă în ochi cu mâinile în şold.

— Ai terminat, îmi spune, sau vrei să-mi iei şi măsura?

— Pentru moment cred că-mi ajunge, zic eu, am impresia că nu lipseşte nimic şi atât cât e, e de cea

mai bună calitate.

— N-am venit aici să te auzim făcând complimente doamnelor, intervine Tram. Aceasta e doamna Peonia Fresco, soţia domnului Francisco Fresco, proprietarul Galeriilor.

— Peo, pentru prieteni, se miorlăie Cap-de-Frişcă şi surâde.

— Iar acesta, continuă Tram arătând spre mine, trebuie să fie cel care a regizat farsa cu manechinele din anticameră. L-aţi mai văzut pe-aici?

— Niciodată, răspunde Cap-de-Frişcă.

— Singura dată când am intrat în magazin, spun eu, a fost când mi-am cumpărat o pereche de jartiere. Din păcate, a trecut ceva vreme de-atunci, aşa încât n-am martori la treaba asta.

— Şi acum destul, spune Tram; pierd timpul aici pentru o chestiune care nu mă priveşte. Nu se cheamă brigada criminală fiindcă au fost asasinate nişte manechine de carton; cineva însă a făcut-o, şi-o va plăti scump, Acest cineva cred că eşti tu, şi vreau să ştiu acum de ce ai înscenat toată mascarada asta. Hai, grăbeşte-te.

Mă aşez pe braţul unui fotoliu şi-mi aprind o ţigară.

Cap-de-Frişcă întinde o ceaşcă de cafea locotenentului Tram, apoi se aşază comod pe-un divan.

— Bine, încep eu; în ce mă priveşte termin repede. Mă trezesc azi-noapte la trei fără un sfert şi, cum terminasem sticla de whisky şi nu reuşeam să readorm, mă decid să cobor să-mi cumpăr una plină la „Pipistrello”, care e deschis toată noaptea; n-am însă chef să-l iau cu mine pe asociatul meu. Dacă Gregorio mă simte că ies, vrea să iasă şi el cu mine; iau atunci magnetofonul cu banda care sforăie, îl pun

în pat, şi-i dau drumul. Ajuns jos, mă întâlnesc cu Demetrio, omul care face curăţenie noaptea în clădirea asta; mi se prăbuşeşte la picioare mort de spaimă. Îl iau de braţ şi-l târăsc cu mine la „Pipistrello”; îl fac să dea pe gât o jumătate de pahar şi când îşi revine, îmi povesteşte că, în timp ce făcea curăţenie la raionul de pălării, aude un foc de armă; vine să vadă ce s-a-ntâmplat şi când ajunge în anticamera pe care o ştim cu toţii, se împiedică de cadavrul domnului Francisco Fresco; se repede în jos pe scară în timp ce-l urmăreşte cineva, dar frica parcă-i dă aripi la picioare. Aleargă la mine şi aşa mă trezesc cu el în braţe în pragul casei, îi explic că n-am chef să tot aud poveşti cu cadavre, că pentru aşa ceva există o brigadă care se cheamă brigada criminală şi-l poftesc să telefoneze; nu poate, şi atunci telefonez eu. După asta îl duc la uşă şi-i spun să se întoarcă repede aici şi să aştepte sosirea voastră. Mai rămân puţin la „Pipistrello”, unde aflu de la patronul localului că Gregorio a stat acolo toată noaptea, făcând curte căţelei lui, dar s-a strecurat afară în clipa în care a ieşit Dem pe uşă. Mi-am dat atunci seama că pusesem magnetofonul să sforăie de pomană. Nu bănuiam că Greg era plecat de-acasă. Iau sticla plină şi plec, dar când ajung acasă, dau cu ochii pe palier de sticletele ăsta, care încearcă să-mi dărâme uşa cu spatele. Sfârşitul emisiunii.

— Dacă nu vreţi să-i sparg capul, mârâie Caucciù, lăsaţi-mă cel puţin să-i rup un picior.

Tram îl reduce la tăcere cu o privire, apoi se întoarce spre Cap-de-Frişcă.

— Unde e acest Dem?

Cap-de-Frişcă ridică din umeri.

— De unde să ştiu eu? răspunde. Habar n-am că

există un Dem. Ştiu că e cineva care face curăţenie noaptea şi că trei paznici supraveghează cele trei intrări.

— I-am văzut pe toţi trei, spune Tram. Unul dintre ei ne-a însoţit până aici. Toţi însă afirmă că n-a intrat nimeni, şi nimeni nu l-a văzut pe omul care face curat. Cum e organizată curăţenia în clădirea asta?

— Nu ştiu exact, zice Cap-de-Frişcă. Cred că curăţenia magazinului e încredinţată unei firme de specialitate. Ar trebui întrebat directorul personalului.

— Nu e o chestiune care mă priveşte, spune Tram, cel puţin pentru moment. Dacă nu există niciun mort, n-avem ce căuta aici. Totuşi, după spusele acestui stimabil domn, un fantomatic Dem ar fi declarat că a văzut, chipurile, cadavrul soţului dumneavoastră. Unde se află acum soţul dumneavoastră?

— La Palo Lungo, răspunde Cap-de-Frişcă. Soţul meu are nevoie de o perioadă de odihnă şi se împlineşte aproape o lună de când stă în vila noastră de la Palo Lungo. Mă duc la el în fiecare vineri; în rest, eu îi ţin locul aici.

— Deşi nu-l cunosc personal, zic, sunt convins că sunteţi mult mai în formă decât soţul dumneavoastră. O spun din punct de vedere arhitectural.

Îmi aruncă o ocheadă şi norocul face să n-am asupra mea niciun lichid inflamabil, altfel aş lua foc instantaneu.

— Trebuie să mă asigur că soţul dumneavoastră e în viaţă, îi spune Tram. Cum facem?

— Când ne-am despărţit acum două zile era cât se poate de viu, zice Cap-de-Frişcă, şi, după câte ştiu, n-avea deloc intenţia să vină în Pipachico, cel puţin pentru moment.

— De ce nu i-am telefona? sugerez eu. Aşa, cel

puţin, putem dormi liniştiţi.

Cap-de-Frişcă dă din umeri şi se ridică în picioare, dar Tram ia receptorul şi întinde mâna să formeze numărul.

— Ce număr? întreabă el.

— Palo Lungo douăzeci şi şapte, răspunde Cap-de-Frişcă. Nu e ora cea mai potrivită de telefonat, dar în fine, dacă e neapărat necesar...

— E neapărat necesar, insistă Tram. Formează numărul centralei, cere Palo Lungo douăzeci şi şapte şi pune receptorul la loc în furcă.

— Trebuie să aşteptăm câteva minute, spune el. Între timp îmi puteţi spune dacă nu cumva aţi auzit ceva azi-noapte?

— Nimic, răspunde Cap-de-Frişcă. Apartamentul nostru e complet separat de restul Galeriilor şi are o intrare proprie. Uşa aceea dă în apartamentul nostru, iar cea pe care aţi intrat dă în anticamera care separă biroul acesta de coridorul unde se află celelalte birouri şi restul magazinului. Pentru a trece din apartament în încăperile magazinului trebuie să traversezi acest birou. Nu există altă posibilitate. Când eşti în apartament, e absolut imposibil să auzi ce se întâmplă în vreuna dintre sălile magazinului.

— Eraţi în pat, bineînţeles.

— De la ora unsprezece seara, continuă Cap-de-Frişcă, şi nu m-am sculat decât atunci când m-aţi chemat la telefon prin Gilvasio, paznicul care v-a condus aici.

— Bun, notează locotenentul Tram. Cât priveşte pe servitori, n-am ce să-i mai întreb. Am şi vorbit cu valetul Raf şi cu Urgenzia, bucătăreasa. N-au auzit nici ei nimic. N-aveţi cumva idee cine-ar fi putut pune la cale toată istoria asta şi care ar putea fi motivul?

— Nu, răspunde Cap-de-Frişcă, afară doar dacă n-o fi individul de colo. Ridică bărbia în direcţia mea, apoi continuă: S-ar putea să fi rămas după închidere. În ce priveşte motivul, întrebaţi-l pe el.

— Păi sigur, izbucnesc, m-a cuprins aşa deodată o manie asasină şi cum zăresc un manechin îl şi dau gata. Mor de plăcere când văd lacul de unghii curgându-le din rănile mortale.

Caucciù ar vrea să spună ceva; dintr-o privire, Tram îl face să tacă şi între timp se aude telefonul.

Tram ridică receptorul şi-l aud spunând:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Francisco Fresco? Aş vrea să vorbesc chiar cu domnul Francisco Fresco. N-are nicio importanţă, chemaţi-l. Spuneţi-i că soţia dumnealui vrea să-i vorbească.

Mă uit la ceas. E şase şi zece. Ei drăcie, s-a scurs ceva vreme!

— Era Bich? întreabă Cap-de-Frişcă.

— Bich, valetul, răspunde Tram. Spune că domnul Francisco doarme, dar l-am rugat să-l scoale.

Îmi amintesc deodată că Palo Lungo e la nouăzeci de kilometri de Pipachico, adică, o glumă când te gândeşti că vreo optzeci de kilometri îi parcurgi pe autostradă.

— Alo, spune Tram la telefon, dumneavoastră sunteţi domnul Francisco Fresco?... Înţeleg. Vă rog să mă scuzaţi. Mi-e destul să ştiu că sunteţi în viaţă. Acum soţia dumneavoastră o să vă explice totul. Sunt locotenentul Tram de la brigada criminală, dar fiţi liniştit, nu e nimic grav, cu condiţia ca dumneavoastră să fiţi în viaţă... V-o dau pe soţia dumneavoastră.

Tram întinde receptorul. Cap-de-Frişcă istoriseşte la telefon povestea cu manechinele, îi spune să nu-şi facă griji, că se ocupă ea de tot, nu, hainele expuse n-

au fost deteriorate, manechinele vor fi înlocuite cu altele aflate în depozit, şi că mâine va face unele cercetări. Probabil gluma vreunui concurent. În orice caz, el să stea cuminte-cuminţel acolo, că mâine va veni ea sus să-i povestească personal totul. Îl sfătuieşte să aibă grijă să nu răcească şi să nu facă cumva prostia să vină încoace. Aici este o căldură de moarte.

Trimite câteva sărutări graţioase în microfon, apoi îl întreabă pe Tram dacă vrea să mai comunice ceva, iar Tram face semn cu capul că nu, nu mai are nimic de întrebat. Lasă receptorul jos şi trage un mic căscat, atât cât e nevoie ca să ne facă să înţelegem că e cazul să ne luăm tălpăşiţa.

— Bun, zice Tram, dat fiind că nu sunt decât cadavre de carton, treaba nu mă priveşte.

— Ar trebui chemat un locotenent de carton, îi spun.

— Să mergem, ordonă Tram luându-mă de braţ, şi dacă doamna doreşte să facă o plângere, poate telefona mâine la poliţie.

— Nu cred să fie nevoie, răspunde Cap-de-Frişcă. O să pun gardienii pe care-i avem aici în magazin să facă o mică anchetă. I-am şi dat ordin lui Gilvasio să pună la punct anticamera şi să recupereze ce mai e posibil de recuperat. Dacă doriţi, puteţi ieşi direct din apartament, fără să mai fie nevoie să traversaţi magazinul.

E toată numai zâmbete şi amabilităţi şi nu are deloc aerul să-i fie somn.

Ne îndreptăm cu toţii spre uşa care dă în apartament; în timp ce trecem prin faţa unei mobile-bar. Iau un sifon şi arăt cu el spre un pahar.

— Permiteţi? întreb.

— Serviţi-vă, răspunde Cap-de-Frişcă numai zâmbet.

Umplu paharul cu sifon, apoi bag mâna în buzunar, iau o monedă şi o las să cadă în pahar.

— Acum putem pleca, spun.

Mă privesc toţi de parcă obrazul mi-ar fi devenit dintr-odată albastru cu picăţele galbene.

— Ce înseamnă asta? întreabă locotenentul Tram.

— N-ai auzit vorbindu-se de Fontana di Trevi[4], care se află la Roma?... zic eu. Ei bine, se spune că turiştii care aruncă o monedă în ea se vor reîntoarce la Roma. Cum aici nu văd nicio Fontana di Trevi, mă aranjez şi eu cum pot. Mi-ar părea nespus de rău să nu mă mai reîntorc.

— Ca să faci ce? se zborşeşte locotenentul Tram, în timp ce-mi sfredeleşte craniul cu privirea.

— „Aceasta” e o operă de artă pe care n-ajunge s-o priveşti o singură dată, zic arătând cu capul spre nevasta Galeriilor.

Cap-de-Frişcă se face roşie ca un prosop verde, şi înainte s-o aud explodând, deschid uşa şi ies pe coridor.

[4] Fântâna Trevi.

CAPITOLUL AL III-LEA

Regăsesc individul apoi îl pierd din nou. În felul ăsta sunt constrâns să-mi trimit asociatul într-o misiune cu un timbru de douăzeci de lire.

Ajungem la duba oprită jos lângă trotuar şi Caucciù deschide uşa.

— Urcă, îmi zice, la poliţie e-o cămăruţă foarte intimă care te îmbie la confidenţe şi ţie nu-ţi place să vorbeşti de faţă cu martori. Grăbeşte-te, abia aşteptăm s-auzim ce ai să ne istoriseşti.

Dau să-i pufnesc în nas, dar locotenentul Tram se apropie de mine, se sprijină de aripa maşinii, ia o ţigară şi o aprinde.

— Ascultă, Pipa, îmi spune el, toată povestea asta e prea stupidă ca să mă ocup eu de ea, şi nu vreau să-mi pierd timpul căutând asasini de manechine. Din partea mea, n-au decât să le omoare pe toate, nu mă priveşte. Mă deranjează însă când cineva vrea să-şi bată joc de mine. E clar?

— Clarissim, zic.

— Dacă ai avut de gând să faci o glumă, o să plăteşti scump gluma asta, zice; dar dacă nu e glumă, vreau să ştiu ce este? Just?

— Justissim, zic.

Se uită la ceas şi bate cu degetul în cadran.

— E şase şi jumătate, îmi arată. Dacă ai spus adevărul, demonstrează-l aducându-mi-l la poliţie pe

Dem ăla, sau cum naiba zici că-l cheamă, înainte de ora şase şi jumătate diseară. Dacă nu eşti aici până la şase şi jumătate, ştiu ce am de făcut. Ai înţeles?

— Înţeles, zic.

Aruncă mucul de la ţigară jos chiar lângă picioarele mele şi se urcă în dubă.

— Păcat, zice Caucciù, tare mi-ar fi plăcut să-l strivesc puţin cum ştiu eu.

Îmi fereşte vârful pantofului şi sare la volan, dar reuşesc să-i trântesc uşa peste degete.

Rămân singur la marginea trotuarului, uitându-mă după duba care se îndepărtează.

Aprind o ţigară şi mă întorc să privesc uşa pe unde am ieşit.

Grilajul e închis şi gangul cufundat în întuneric. Aud bâzâitul liftului care-l duce sus pe paznicul care ne-a însoţit.

La etajul doi se stinge lumina la o fereastră, se aprinde la alte trei, apoi se mai aprinde la încă două şi se stinge la una.

Cineva umblă prin apartamentul privat. Restul magazinului e în beznă.

Nu-mi place deloc toată povestea asta.

Dem era pur şi simplu îngrozit, ce dracu! E imposibil să fi vrut să-mi facă o farsă sau să fi avut halucinaţii.

Nu numai că vede un mort, dar mai mult, îl recunoaşte. Puţin mai târziu însă, se dovedeşte că morţii sunt şapte la număr şi că sunt din carton.

Iar tipul care trebuia să fie mortul stă bine mersi cu burta-n sus la Palo Lungo.

Dar unde naiba s-o fi vârât şi Dem ăsta?

Ceva nu stă în picioare în toată istoria asta.

Ba chiar nimic nu stă în picioare în povestea asta

afurisită.

O iau din loc şi fac înconjurul blocului.

Toate uşile de intrare sunt închise. Văd prin vitrine că marile săli ale magazinului sunt cufundate în penumbră şi totul pare să fie în ordine. E încuiată până şi uşa din spatele imobilului, cea prin care trec camioanele la încărcat şi descărcat marfă.

Dem locuieşte într-o chichineaţă din curte, imediat în spatele porţii. Bat la uşă, niciun răspuns. Rămân acolo ca un tont, singur pe strada, care începe să se anime, în timp ce oraşul se luminează de primele raze ale aurorei.

Mă îndrept încet-încet spre casă şi între timp creierul lucrează pe cont propriu. Nu se poate ca Dem să fi dispărut aşa, în cei o sută de metri distanţă. Îmi vine în minte Gregorio.

Pe naiba! Dacă e adevărat ce mi-a spus Ercole, Greg a luat-o pe urmele omuleţului.

Se vede treaba c-a mirosit el ceva, şi asta mă linişteşte. Greg e un poliţist încercat, şi când miroase el ceva, merge până-n pânzele albe.

Ajung în poarta casei şi-l văd pe Greg că ţâşneşte cu toată viteza de după colţ, parc-ar fugări o iepuroaică care i-a ucis unicul pui. Vine glonţ spre mine, dar când ajunge la o distanţă de doi metri, se împiedică cu labele din faţă în limba de-o jumătate de metru care-i atârnă din gura căscată şi mi se rostogoleşte la picioare.

Nici n-am timp să deschid gura, că se ridică şi-şi reia cursa spre maşina mea. Îşi blochează frânele la cinci metri de maşină, dar patinează şi ajunge sub Blimbust.

Trebuie să-mi aduc aminte să-i reglez frânele la labele din spate, care nu funcţionează cum trebuie.

Până să ajung la maşină, a şi ieşit pe dedesubt; îi deschid uşa, sare la locul lui, iar eu mă aşez la volan.

A făcut probabil o cursă lungă că e ud leoarcă, iar limba i s-a lungit de câteva palme.

Dau drumul la motor, în timp ce-i întind să bea puţin whisky din sticla pe care o am de rezervă la bord.

Trag şi eu câteva înghiţituri, dar în mare grabă, căci îl văd pe Greg aşezându-se în poziţia pe care şi-o ia de obicei când merg în mare viteză, în aşa fel încât să nu-şi piardă echilibrul şi să cadă de pe scaun.

N-aştept să-mi spună de două ori. Înţeleg că trebuie să zbor, aşa încât bag în viteză şi apăs pe accelerator.

Greg îmi indică strada. Ştie el cum trebuie să-mi arate când e cazul s-o cotesc într-o parte sau în alta, şi nu trebuie să-i cer explicaţii. Alerg ca o maşină de pompieri supersonică, fără să ţin seama de semafoare. O să le cer scuze la întoarcere, acum n-am vreme de fleacuri.

După felul cum se comportă asociatul meu, văd că n-am timp de pierdut.

Ieşim din oraş şi o luăm pe autostradă.

Ei drăcie, e chiar autostrada care duce la Palo Lungo.

Nu stau să fac prea multe presupuneri, dar am impresia că afacerea a luat-o pe calea cea bună.

Lungesc piciorul drept şi apăs pe accelerator până ce aproape simt sub talpă asfaltul de pe autostradă. N-am făcut mai mult de douăzeci de kilometri, când Greg îmi face semn că am ajuns.

Frânez şi trag pe dreapta. Când opresc, Greg sare din maşină şi o pornesc după el. Intrăm într-un tufiş de mesteceni la vreo zece metri de marginea

drumului.

Ascuns într-un mărăciniş şi acoperit de un strat de crengi, văd un fel de balot cu braţe, picioare şi cap.

Capul e al lui Dem, la fel şi restul; nu-ţi trebuie prea mult să-ţi dai seama de asta.

Pare mort, dar nu este, deşi pielea îi e verde ca frunzele care-l acoperă.

Arunc în grabă o privire şi-mi dau seama că nu e ceva prea grav. E numai leşinat, şi cu o duşcă de whisky ar trebui să-şi revină. În rest e plin de vânătăi peste tot, iar pe capul chel i-a răsărit un cucui de mărimea unui ou, de culoare albastră violacee.

Îl scot dintre ramuri, îl iau pe sus şi-l duc până la uşa maşinii.

Îl aşez pe bancheta din spate, şi-i vărs în gură o înghiţitură de whisky, în timp ce Greg îi face câteva pensulaţii cu limba pe cucui.

Dem se scutură puţin, trage un oftat şi deschide ochii.

Dar cum mă vede, îşi aminteşte brusc de ceva, începe să tremure, dă ochii peste cap şi leşină din nou.

Nu-mi vine să-mi epuizez toată rezerva de băutură, îl aşez comod pe banchetă cu capul sprijinit de spătar şi închid portiera.

— Stai acolo, spun, mai avem destul până ajungem acasă.

Greg s-a aşezat la locul lui cu capul pe labe iar limba îi atârnă peste banchetă în jos. Trebuie să fie mort de oboseală după douăzeci de kilometri de alergătură.

Aprind o ţigară şi mă sprijin cu cotul de portiera maşinii.

— Ei, să văd acum dacă reuşesc să înţeleg tot ce s-

a întâmplat. Deci, când Dem a plecat de la „Pipistrello”, tu ai ieşit după el, poate numai cu gândul să te furişezi şi să te întorci acasă înainte să descopăr că mi-ai stat toată noaptea bot în bot cu căţeaua ta, dar, la un moment dat, ai văzut că ceva nu e în ordine. Cineva îl aştepta pe Dem în apropiere, şi acel cineva i-a confecţionat cucuiul de pe dovleac cu patul vreunei arme sau cu altceva, nu foarte moale. După asta l-au încărcat într-o maşină. Până aici suntem de acord?

Greg îmi face semn că e de acord şi continui.

„Tu ai fugărit maşina, dar la un moment dat n-ai mai putut să te ţii după ea, şi atunci ai continuat s-o urmăreşti cu nasul. Ceea ce nu-nţeleg, zic eu după puţină gândire, e de ce l-au lăsat pe Dem aici. Dacă le era frică să nu vorbească, trebuiau să-i facă de petrecanie.”

Greg mă priveşte şi mârâie.

„Aha, înţeleg, spun, deci nu ei l-au lăsat aici. Intenţia lor era să-l ducă în cu totul altă parte. Dar Dem trebuie să fi găsit modalitatea să sară jos din maşină. E oare posibil s-o fi făcut fără ca ceilalţi să-şi dea seama? Poate au crezut că, după asemenea lovitură, era mort, şi nu l-au mai supravegheat. Dar ar fi trebuit să-l audă mişcând, numai dacă...”

Îmi vine o idee şi Greg mă priveşte fix.

„Numai dacă acea maşină nu era o furgonetă. O furgonetă cu bănci în spate. Sau poate o furgonetă a „Galeriilor Fresco” cu reclame pe laterale şi pe uşile din spate.

Greg se ridică în picioare şi începe să dea din coadă.

„Atunci înseamnă că era într-adevăr o furgonetă, zic. Ticăloşii credeau sau că l-au omorât, sau că l-au

redus la tăcere pentru tot restul drumului, dar Dem îşi revine, îşi dă seama că a încăput pe mâna unor oameni nu prea cumsecade, şi-l apucă din nou frica. Reuşeşte să deschidă uşile din spate şi se lasă să cadă pe asfalt. Nimeni nu-şi dă seama de nimic, iar furgoneta îşi continuă drumul. După puţin soseşti tu, îl găseşti la marginea şoselei şi-l ascunzi în boschetul de mărăcini. Apoi te întorci să mă chemi."

Greg continuă să dea din coadă şi confirmă tot ce spun. Aprind încă o ţigară.

„Răpitorii se îndreptau spre Palo Lungo, continui, şi să mă ia dracu dacă nu se duceau direct la vila lui Fresco."

Mă uit la Greg.

„Va trebui să dai o raită la Palo Lungo, să vezi dacă nu găseşti furgoneta unde spun eu."

Greg lasă urechile în jos şi se aşază.

Pricep că trebuie să fie obosit, iar până la Palo Lungo mai sunt şaptezeci de kilometri de autostradă.

Nu e însă momentul să mă înduioşez pentru atâta. Scotocesc prin portofel şi găsesc un timbru de douăzeci de lire. Ud cu vârful limbii cu colţişor al timbrului şi i-l aplic lui Greg pe părul de la laba stângă din faţă, înspre interior.

— La Palo Lungo, îi spun, n-o să-ţi fie greu să găseşti furgoneta cu pricina. Cum ai găsit-o, lipeşti timbrul ăsta în interiorul roţii stângi din spate, pe geantă, în aşa fel încât să pot identifica maşina.

Greg îmi face semn că a înţeles, dar nu prea are chef să se urnească.

Mă opresc la marginea şoselei. Traficul dinspre şi înspre Pipachico se intensifică din ce în ce. Trec maşini particulare, autobuze şi camioane. Încep să fac semn maşinilor care se îndreaptă spre Palo Lungo

şi trec zece minute şi mai bine până ce un camion încărcat cu sfeclă binevoieşte să oprească. Tipul de la volan mă vede cam târziu şi camionul mai face vreo sută de metri până să oprească la marginea drumului. Alerg cei o sută de metri şi-l aud pe Greg fugind în urma mea.

Şoferul deschide uşa, se apleacă şi mă priveşte.

— Aveţi nevoie de ceva? mă întreabă când ajung la doi paşi de el.

Îi arunc pachetul cu ţigări.

— Vă duceţi la Palo Lungo? îl întreb.

Omul îşi ia o ţigară şi-mi zvârle pachetul înapoi.

— Da, de ce? mă întreabă el.

— V-ar deranja dacă aţi lua câinele în maşină? zic. Trebuie să se ducă la Palo Lungo să-şi vadă o mătuşă bolnavă.

Şoferul aruncă o privire spre Greg, apoi dă din umeri.

— Dacă nu muşcă... zice.

— Nu e în stare să muşte, îi spun.

— Atunci să urce.

Greg sare în cabină şi se lungeşte pe jos cu capul între labe.

— Mulţumesc, zic.

Şoferul face un semn, închide uşa şi apasă pe accelerator.

Îl privesc cum se îndepărtează pe autostradă şi mă gândesc că Greg se va descurca bine şi la întoarcere, dacă va fi nevoie. Dar ceva îmi spune că la Palo Lungo o să găsească el ceva de făcut. Cu siguranţă că sunt multe de văzut la faţa locului, şi asociatul meu ştie să-şi vâre nasul cu multă discreţie, atunci când e cazul.

Bun! Aprind o ţigară şi mă întorc s-o iau spre

maşina mea.

Ridic privirea şi rămân stană de piatră.

Maşina a dispărut, topită, volatilizată.

Privesc de-a lungul autostrăzii şi mi se pare că văd în depărtare, în şirul de maşini, una care seamănă cu a mea, dar nu sunt prea sigur.

Totuşi, dacă e maşina mea, zboară spre Pipachico cu o sută şaizeci pe oră, şi ceea ce e mai important, cu Dem înăuntru, leşinat din cap până-n picioare.

Când ajung la locul unde lăsasem maşina, recunosc pe asfalt urmele lăsate de frână la oprire. Privesc împrejur să văd dacă nu descopăr ceva. Alte urme de frână nu sunt; de altfel, dacă s-ar fi oprit vreo maşină, mi-aş fi dat seama. E cineva care a venit pe jos, dar cine naiba să fie?

Poate vreun prăpădit care voia să facă autostop, şi găsind o maşină goală, cu uşa deschisă şi motorul în funcţiune, n-a putut rezista ispitei.

Nu mă prea convinge ideea asta.

Să dau mai bine o raită primprejur, poate descopăr ceva.

Pe pajişte iarba e călcată, dar asta nu înseamnă nimic. Mai caut puţin, şi-n mijlocul ierbii găsesc o sticlă de gin.

O iau cu două degete.

E goală, dar n-a fost golită de multă vreme. Aş spune nu mai mult de cinci minute. Păstrează încă mirosul porcăriei pe care o conţinea. O calitate din cele mai proaste.

Oricine ar fi putut-o arunca din mersul maşinii, dar la o jumătate de metru de sticlă găsesc şi dopul. N-ar fi putut zbura în acelaşi loc cu sticla.

Poate n-are nicio legătură, dar s-ar putea totuşi să aibă una cu buclucul în care am intrat.

Privesc bine eticheta şi văd la colţul de jos din stânga un fel de pată de-o culoare suspectă.

Învelesc sticla într-o batistă şi o pun în buzunar. Nu sper să mai găsesc ceva. Un anumit gen de oameni nu pleacă la plimbare aşa, numai ca să lase tot felul de indicii în urma lor.

Ajung pe autostradă şi fac vreo câţiva paşi.

N-am deloc intenţia să merg pe jos până la Pipachico. Sunt douăzeci de kilometri de parcurs, iar soarele începe de pe-acum să ardă, deşi e abia trecut de şapte.

Scot haina şi-mi suflec mânecile de la cămaşă, după care încep să fac semn maşinilor care trec.

Niciunul dintre animalele de la volan nu opreşte. De cum mă văd, apasă pe accelerator până în fund şi zboară fără ca măcar să întoarcă capul.

N-am pistolul la mine, şi-mi pare rău. Ar fi de-ajuns un glonţ într-un cauciuc ca să faci educaţia nenorociţilor ăstora.

Mă aşez pe parapetul unui podeţ şi între timp materia cenuşie mi se pune în mişcare.

Cine a putut să-mi umfle maşina, şi de ce?

Dacă ideea care începe să prindă formă în mintea mea e cea justă, e bucluc mare.

Mi-l închipui pe Dem înăuntrul furgonetei, cum deschide uşile din spate şi se aruncă pe jos fără să poată reînchide uşile.

Furgoneta îşi urmează drumul, şi cei doi – în mod precis răpitorii lui Dem sunt doi la număr – nu-şi dau seama de nimic încă cine ştie câţi kilometri, dar la un moment dat, poate o frână bruscă, face să se trântească uşile.

Ticăloşii sar din maşină şi vin să vadă ce se întâmplă în spate.

Fuga lui Dem trebuie să le dea de gândit serios. Ce să facă?

Să se întoarcă cu camionul înapoi? Probabil că unul dintre cei doi trebuie să fie la Palo Lungo la o anumită oră; trebuie deci să continue drumul.

Se întoarce înapoi doar celălalt pe jos. Trebuie să-l găsească pe Dem şi să-l trimită pe lumea cealaltă. Nu greşesc când îşi fac socoteala că Dem n-a putut merge prea mult în halul în care era.

Dar Greg ajunge primul la locul cu pricina, şi-l ascunde pe Dem în boschet.

Complicele, tot căutând de-a lungul autostrăzii, mă vede încărcându-l pe Dem în maşină. Se ascunde, aşteaptă să mă depărtez, sare în maşină şi se topeşte.

Mă întreb de ce n-a luat-o spre Palo Lungo şi s-a întors în schimb la Pipachico.

Găsesc imediat două răspunsuri la întrebare. Primul: dacă ar fi luat-o spre Palo Lungo, ar fi trebuit să-mi treacă pe sub nas, l-aş fi văzut şi urmărit chiar cu camionul de sfeclă. În orice caz era mai bine să evite să-mi treacă prin faţă.

Al doilea răspuns: individul trebuia să se întoarcă la Pipachico la o anumită oră, şi nu mai avea timp să se ducă până la Palo Lungo.

Dau din cap. Dacă lucrurile stau aşa, bietul Dem are puţine şanse să mai bea încă un pahar de whisky.

Şi eu trebuie să găsesc un altul care să-mi lustruiască clanţele şi să-mi spele geamurile maşinii, presupunând că o mai găsesc, bineînţeles.

Mă uit pe şosea şi văd venind o drăcovenie, cu viteza ameţitoare de maximum douăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

Nu sunt sigur dacă e sau nu un automobil. Aduce

mai mult a cutie de conserve de roşii decât a maşină, dar pe măsură ce se apropie, văd că are aripi, faruri şi tot restul, îmi spun atunci că poate e totuşi un automobil, în care caz toată drăcovenia asta trebuie să fie de pe vremea când s-a inventat umbrela, şi aş paria că diferitele ei părţi componente au fost prinse laolaltă numai cu ajutorul sforii şi al sârmei.

Când ajunge la o distanţă de vreo cincizeci de metri, văd că toată hardughia e destul de bine întreţinută. Vopseaua e în perfectă stare, geamurile curate, nichelajul strălucitor. Până şi sârma e lustruită. Nu se vede pe ea un fir de praf, ca şi cum râşniţa asta cu motor abia ar fi ieşit dintr-o cutie cu vată.

Fac un salt de pe zid şi mă opresc drept în mijlocul drumului.

Maşina n-are timp să mai ocolească, şi gata să dea peste mine, nu alta, mi se opreşte la picioare cu un zornăit infernal de tinichele.

— Sper că n-am dărâmat prea tare supersportul, zic.

Uşa se deschide şi rămân cu ochii holbaţi, gura căscată şi un fel de paralizie a maxilarului inferior.

CAPITOLUL AL IV-LEA

Pregătesc sacul pentru spălătorie. Dacă nu ştiaţi până acum, aflaţi că întrebuinţez şi eu uneori pudra de talc.

Aţi înţeles probabil că e vorba de un exemplar excepţional, dar nu e de ajuns să spun că e un exemplar excepţional, ca să înţelegeţi cu ce fel de specimen am dat ochii.

Ei drăcie, doar n-o să-mi pierd acum timpul să vă descriu tot. Vă spun numai că e înaltă cât mine, cu o claie de păr castaniu-deschis, doi ochi care, dacă i-aţi pune în tigăiţa în care faceţi ouă cu unt, n-ar încăpea de mari ce sunt şi care au culoarea părului, poate ceva mai deschisă. Dar, repet, n-am timp să stau să stabilesc exact nuanţa ochilor. Mai e şi restul de văzut, şi asta cât mai urgent.

Uitaţi-vă la toate statuile şi tablourile celebre, alegeţi femeile cele mai frumoase şi aruncaţi-le la gunoi.

Pentru că toate n-ar fi bune decât ca morcovi pe şosea în comparaţie cu ea.

Acum că v-aţi făcut o vagă idee de cum arată fata, gata, daţi-o încolo şi pe ea. E de zece ori mai frumoasă decât v-aţi putut-o imagina.

M-aţi înţeles?

Ei bine, o văd coborând din maşină ca un ciclon, se năpusteşte spre mine, şi n-apuc bine să constat că nu e prinsă cu sfori şi sârme ca maşina ei, că-mi şi trage

o palmă care nu e decât o dulce mângâiere; dar cum nu vreau s-o umilesc, mă prefac că nu rezist forţei ei şi mă întind pe jos cât sunt de lung.

Se apropie în grabă şi mă priveşte.

— Oh, v-am lovit rău? mă întreabă.

— Nu face nimic, spun, greşeala a fost a mea. Vă cer scuze. Voiam să ajung în oraş cu orice preţ.

— Puteaţi să-mi faceţi semn, spune ea. Nu era nevoie să vă năpustiţi spre mine şi să-mi distrugeţi maşina.

Mă ridic şi mă duc să văd ce are râşniţa.

— Sper să nu-i fi făcut stricăciuni prea mari, îi spun. Una dintre aripi se mişcă, e puţin atinsă, iar paraşocul e desprins şi el.

Îl leg bine cu sfoară, cu două lovituri de deget dreg aripa în locul unde era atinsă, şi o prind cu sârma pe care mi-o întinde fata.

— Din fericire, îi spun, tipul ăsta de maşină se repară uşor. Aţi cumpărat-o de la Salonul automobilului? Trebuie să fie ultima creaţie, căci n-am văzut-o încă în circulaţie.

— Dacă nu vă convine, spune, puteţi merge pe jos.

— Nu, nu, ador tipul ăsta de automobile, zic.

— Atunci, urcaţi-vă, zice. Dar întâi ştergeţi-vă tălpile pantofilor.

În timp ce deschid uşa, văd pe jos un covoraş pe care stă scris „Salve”

— Frumoasă inovaţie, zic eu. Îmi şterg tălpile, urc în maşină şi mă aşez.

La naiba! N-am văzut în viaţa mea o maşină mobilată înăuntru în felul ăsta ciudat. Pare un salonaş rococo sau ceva în genul ăsta. Totul e curat şi frumos, cu şerveţele brodate pe tabloul de bord, perdeluţe la ferestre, dantele pe spătarele scaunelor. Bibelouri de

porţelan, scrumiere din faianţă, tapiserie înflorată.

Ar trebui să mai fie un ceas cu cuc şi o colivie cu canari, dar pentru moment nu văd nici una, nici alta.

Fata se aşază la volan, culege de pe jos o mică statuetă care reprezintă un soldat călare şi care pesemne se răsturnase din pricina frânei bruşte, o pune pe tabloul de bord, porneşte motorul şi maşina se pune în mişcare.

— Frumos, spun eu, intim mai ales. Podeaua o lustruiţi cu ceară?

Nu-mi răspunde şi priveşte fix strada.

Goneşte cu viteza nebună de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră; dacă e să mergem în ritmul ăsta, ajungem în oraş pe înserate.

Din când în când, motorul tuşeşte.

— Se vede treaba că are plămânii cam slabi, zic. Sărăcuţa, nu trebuie s-o chinuiţi aşa la vârsta ei. Ar trebui să-i puneţi un prişniţ cu muştar pe motor.

Fata nu-mi răspunde şi atunci continui.

— Ce puneţi în loc de benzină? Muşeţel?

Încetineşte şi se opreşte.

— Coborâţi, spune.

— Vă rog, zic; să nu mai pierdem timpul. Promit să nu mai fac glume pe socoteala maşinilor din vremea străbunilor noştri. Iertaţi-mă, dar nu ştiu ce să vorbesc cu dumneavoastră.

Mă priveşte, zâmbeşte, apoi se hotărăşte s-o ia din loc.

— Trebuie să umplem cumva tot timpul ăsta, zic. Ce-ar fi dacă mi-aţi spune povestea vieţii dumneavoastră?

— De ce nu mi-o povestiţi pe-a dumneavoastră? zice ea.

— Aveţi nişte urechi prea frumoase ca să audă

anumite lucruri, zic eu.

Roşeşte toată, dar mă prefac că nu bag de seamă.

— Mă numesc Chico Pipa, mă recomand eu.

— Îmi pare bine, spune. Eu mă numesc Ripi. Maria Pia Grenson, zisă Ripi.

— Ripi îmi place, zic. E un nume care vi se potriveşte de minune. Eu sunt detectiv şi locuiesc cu asociatul meu Gregorio Scarta, zis şi Greg.

— Ah, eu locuiesc cu o mătuşă şi sunt în căutare de slujbă.

— Ce fel de slujbă? întreb.

— Nu ştiu, spune, poate vânzătoare. Mi-ar place să stau într-un magazin, să am de-a face cu lumea.

— Aveţi ceva în vedere? întreb.

— Două sau trei adrese, zice. În dimineaţa asta mă duc să văd despre ce e vorba.

— Ar trebui să încercaţi şi la „Galeriile Fresco”, îi sugerez.

Cum pronunţ Fresco, ia piciorul de pe accelerator, şi maşina încetineşte – admiţând că se mai poate încetini sub douăzeci şi cinci de kilometri la oră; dar o văd că-şi revine repede şi accelerează din nou.

— Trebuie să mă duc într-adevăr şi la „Galeriile Fresco”, spune, sunt incluse în lista posibilităţilor mele. Cum se face că vă interesaţi de „Galeriile Fresco”?

— Nu mă interesez în mod special de „Galeriile Fresco”. Am spus asta fiindcă locuiesc în blocul de alături. Îmi parchez întotdeauna maşina în faţa intrării din spate a imobilului.

O văd că surâde înseninată.

— Nu mi-ar displace să vă mai întâlnesc uneori, aşa, din întâmplare, spun.

— Cunoaşteţi pe cineva la „Fresco”? întreabă ea.

— Nu, îi spun; am cumpărat acum câţiva ani de acolo o pereche de jartiere, şi asta a fost singura dată când am intrat în magazin. Dar dacă veţi fi angajată, prevăd că voi avea nevoie de o mulţime de lucruri. Sunt la pământ cu garderoba.

Schiţează un zâmbet scurt, dar redevine serioasă.

Părăsim autostrada şi traficul devine mai intens; o văd concentrată la volan şi o las în pace.

Când intrăm în oraş, mă întreabă unde vreau să cobor.

— Unde vă convine, îi spun. O să iau un taxi care să mă ducă până acasă.

— În fond, fiindcă locuiţi lângă „Fresco”, zice, mi-e egal dacă încep de acolo.

— Mulţumesc, îi spun, sunteţi o comoară.

Ajungem la „Galeriile Fresco” şi trage maşina la începutul zonei de parcare.

— A patra stradă de aici, zic, se află un local care se cheamă „Piatto Rotto”[5] Mi se întâmplă destul de des să mănânc acolo pe la ora unu. Dacă, din întâmplare, aţi face şi dumneavoastră acelaşi lucru, s-ar putea să ne mai întâlnim.

— Ar fi nostim, zice, coborând din maşină şi închizând uşa cu patru răsucituri de cheie.

— Şi în cazul că aveţi nevoie de mine, spun întinzându-i o carte de vizită, iată aici adresa şi telefonul meu.

Ne mulţumim reciproc, apoi se îndreaptă către intrarea principală a magazinului, în timp ce-o urmăresc cu privirea până dispare după colţul clădirii.

Poate că mă înşel, dar fetişcana asta are o legătură cu „Galeriile Fresco”; a ciulit urechile când am

[5] Farfuria spartă.

pomenit de Fresco şi a luat piciorul de pe accelerator.

În fond, de unde vine? Poate de la Palo Lungo? Ei drăcie, nici măcar n-am întrebat-o!

Sunt totuşi sigur c-am s-o revăd.

Mă întorc s-o pornesc, dar mă opresc pe loc împietrit.

Dacă n-am cumva halucinaţii, ce văd în fundul zonei de parcare e chiar maşina mea.

Cel care mi-a luat-o de pe autostradă a avut amabilitatea să mi-o aducă până aici. Dar nu cred s-o fi făcut doar pentru plăcerea mea.

Motivul îmi pare destul de limpede. Tipul trebuia să se întoarcă la Fresco şi iată că s-a întors.

Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Dem.

Dau o fugă şi în două secunde sunt lângă maşină. La prima ochire pare goală. Dar când deschid uşa din spate, iese afară un picior de om.

Îl împing iute înăuntru, închid uşa în grabă înainte să-l fi văzut cineva, ocolesc maşina, mă urc la volan şi închid uşa.

Mă întorc să privesc.

Ei drăcie, e chiar Dem, care de data asta nu-mi mai pare leşinat. Are o mutră care nu-mi place deloc, şi o beregată care-mi place şi mai puţin, ca să nu mai vorbim de cravată.

Cineva i-a apucat cravata şi i-a făcut nodul o idee prea strâns, aşa încât sărmanul de el a încetat să mai respire.

Cobor, trântesc uşa şi dau fuga la barul de peste drum. Am urgent nevoie de cel puţin o jumătate litru de whisky.

Dau pe gât două pahare unul după altul şi încep să meditez.

L-am găsit pe Dem, aşa cum voia locotenentul

Tram, însă puţin prea devreme şi în condiţii nu tocmai satisfăcătoare pentru un locotenent atât de exigent. Ce să fac? I-l duc la poliţie?

Ce să-i povestesc? Că Dem, legându-şi cravata, a strâns-o un pic prea tare?

Ce poveste să născocesc? Ala nu crede nici adevărul când i-l relatez eu, darmite când i-aş născoci ceva?

O să-mi spună mulţumesc şi mă bagă la răcoare.

Ei, fir-ar afurisită de treabă, ce amestec am eu în toată afacerea asta?

Dar acum, că am intrat în încurcătură, trebuie să ies din ea cu orice preţ, şi cât mai repede. N-am altceva de făcut decât să-l iau de guler pe cel care a combinat toată comedia asta şi să i-l duc locotenentului Tram. Şi ceea ce e mai rău, fără să câştig un ban la afacerea asta.

Până una, alta să văd cum îl ascund pe Dem, să nu-l găsească ăştia la mine.

Unde să-l bag?

Dau la iuţeală pe gât încă un pahar, căci, atunci când gândesc în mare viteză, consum un butoi de carburant, şi în timp ce ultimele picături mi se scurg pe gât în jos, văd o camionetă care se opreşte lângă maşina mea. Plătesc şi dau fuga afară.

E camioneta care lucrează pentru spălătorie. Un om de-al firmei face turul apartamentelor şi strânge sacii cu rufe murdare.

E aproape plină de astfel de saci. Profit de faptul că omul nu e acolo, iau un sac, îl arunc în maşina mea în aşa fel încât să-l acopere pe Dem, apoi mă urc la volan, pornesc motorul şi o iau din loc.

Intru în străduţa din spatele casei mele.

De fapt, e o fundătură în care nu prea circulă

nimeni.

Am tot timpul să fac trebuşoara pe care am şi plănuit-o, fără vreun pericol să fiu deranjat de cineva.

Scot din sac câteva cearşafuri murdare, apoi îl vâr pe Dem înăuntru.

Aşa mort cum e, îmi face impresia că s-a făcut şi mai mic, şi mai uşor. Sunt sigur că nu cântăreşte mai mult de treizeci de kilograme. După felul cum dispare în mijlocul rufelor cu o uşurinţă pe care n-aş fi bănuit-o, s-ar zice că mă ajută şi el să meargă totul mai uşor, făcându-se mai mic, mai manevrabil.

Pun peste el rufăria pe care o scosesem, leg sacul cu şnurul lui şi intru pe scara din dos.

Urc cu liftul de serviciu fără să întâlnesc pe nimeni. La ora asta femeile sunt de mult plecate în târg după cumpărături. Bun, îmi spun, nu-mi ies lucrurile chiar întotdeauna pe dos, slavă Domnului!

Intru în casă şi pun sacul cu rufe după uşă, acolo unde stă de obicei.

Până diseară poate să stea foarte bine aici, nimănui n-o să-i pară ceva suspect.

Iar diseară o să-l duc locotenentului Tram şi, odată cu el, şi pe ticălosul care i-a strâns cravata la gât.

Căci dacă cineva i-a legat lui Dem cravata în felul acela, înseamnă că azi-noapte s-a întâmplat într-adevăr ceva serios la „Galeriile Fresco”.

Şi apoi, nu omori un biet om numai fiindcă cineva face harcea-parcea câteva manechine de carton.

Trebuie să mă pun imediat pe treabă dacă vreau să fac ceva până la ora stabilită.

Tram nu glumeşte şi, când spune el un lucru, nu-i prea place să fie contrazis.

Îmi torn un pahar zdravăn de whisky şi-l beau pe nerăsuflate. Acum mă simt destul de în formă şi nu-

mi rămâne decât să dau o raită pe la „Galeriile Fresco”. Trebuie să găsesc eu ceva pe acolo.

Cobor, urc iar în maşină şi o duc la parcare în locul unde am găsit-o.

La „Galeriile Fresco” e îmbulzeală mare, lumea iese şi intră. Toţi intră să caute ceva de care au nevoie, ca şi mine de altfel. Un cadavru, de exemplu, chiar dacă nu figurează printre articolele de vânzare.

Am impresia că intru într-o cameră de baie, căci la parter, ocupat în întregime de raionul de parfumerie, pluteşte un miros discret de săpun de toaletă; în plus sudoarea care-mi lipeşte cămaşa de corp, îmi dă senzaţia că mă aflu într-o baie turcească.

Se vede cât de colo că instalaţia de aer condiţionat nu funcţionează încă.

Arunc o privire împrejur şi încep să mă plimb printre standuri. Vânzătoarele, în şorţuri albe cu guleraş albastru, îmi zâmbesc îmbietor ca să le cumpăr marfa.

Fac cu ochiul la vreo cinci-şase dintre ele, când simt că-mi oboseşte pleoapa, mă opresc, iar când mă opresc, văd că sunt în dreptul unei vitrine acoperită cu un cristal, plină cu tot felul de sticluţe minuscule.

O brunetă cu aspect de gospodină aranjează o serie de sticluţe; când vede că mă opresc în dreptul vitrinei, trânteşte un zâmbet absolut identic cu cel al colegelor ei.

— Vi-l distribuie împreună cu uniformele, când intraţi în serviciu? întreb.

— Ce anume? se miră bruneta.

— Zâmbetul, zic eu.

Şi-l schimbă pe loc cu unul mai personal la care contribuie de data asta şi ochii, dar o asigur imediat

că n-am intenţia s-o invit la dans. Sunt un client ca oricare altul şi am nevoie de o sticluţă cu lac de unghii.

— Ce culoare? întreabă.

— Roşie.

— Avem atâtea nuanţe de roşu, zice ea, şi-mi arată un cartonaş cu nuanţele numerotate.

— Asta, zic, şi pun degetul pe roşul de culoarea sângelui, cu numărul cinci.

Face semn din cap c-a înţeles, apoi începe să caute în vitrină şi pe raftul din spate.

Se pare că-şi aminteşte deodată de ceva şi se întoarce.

— Numărul cinci s-a terminat, îmi spune. Voi primi o nouă serie peste o jumătate de oră. Dar dacă doriţi numărul patru... e doar o idee mai deschis.

— Mă interesează numărul cinci, spun. L-aţi vândut aseară tot?

Bruneta ridică din umeri.

— Oh, nu, se grăbeşte să răspundă; aseară, când am închis mai erau câte zece flacoane din fiecare nuanţă, sunt sigură. Nu înţeleg cum de-au dispărut, dar azi-dimineaţă, când am observat şi am întrebat pe şeful de raion, mi-a spus să nu-mi fac griji, şi a trimis după aprovizionare la depozit. Dacă doriţi să reveniţi după o jumătate de oră, găsiţi precis.

Văd cum privirea i se mută cam în dreptul urechii mele stângi, iar zâmbetul îi dispare brusc. Mă întorc să văd ce e şi dau de-un tip care, lipit aproape de spatele meu, mă priveşte ţintă. Pare înalt şi solid cam cât mine, dar cred că are cel puţin tocuri înalte, dacă nu chiar picioroange, şi umerii umpluţi mai mult cu vată decât cu muşchi.

— Tinere, îmi zice, dacă ai ceva de spus

domnişoarei, aşteapt-o la ieşire. Intrarea papagalilor e interzisă aici, iar pe domnişoara o plictiseşte teribil când cineva îi face curte în magazin.

Mă uit la brunetă şi văd că s-a roşit toată.

— Domnul, se bâlbâie ea, vrea să cumpere lac de unghii.

Piciorongul se uită la mâinile mele şi rânjeşte.

— Ei poftim, zice. Junele vrea să-şi dea acum cu lac pe unghii!

— De la picioare, zic, şi numai pe degetul cel mare. Nu mă simt bine dacă n-am degetul mare în ordine. De ce oare?

— Şterge-o, îmi suflă. Uşa e acolo, şi fără multe mofturi.

Mă împinge cu cotul fără să scoată mâinile din buzunar, dar când vede că am prins rădăcini în podea, îmi înfige ceva tare în şold şi mă împinge.

— Mă fac mai înţeles în felul ăsta? mârâie el.

— Perfect, spun, nu ştiam că „Galeriile Fresco” întrebuinţează astfel de metode cu clienţii. Dacă nu doriţi să cumpăr lac de unghii, pot cel puţin să iau acest flacon cu talc?

Între timp, am şi luat un flacon de plastic de pe măsuţa de alături şi am deşurubat dopul. E din cele care, prin apăsare, aruncă în afară nori de talc, şi într-adevăr constat că mecanismul funcţionează perfect. Când Piciorongul scoate mâinile din buzunar să-şi apere ochii, e deja prea târziu; iar când cască gura, i-o umplu cu praf ca să-l împiedic să spună vreo glumă nesărată.

Văd că dintr-odată se dezinteresează total de persoana mea, ca să se poată ocupa de talcul care-i împiedică vederea şi-i încleiază gura.

Se vede treaba că întâmpină mari dificultăţi să mai

poată găsi o gaură de respirat. Trage din greu aer pe nas, în timp ce eu continui să pompez. Când a căpătat aspectul unui bust de ghips, flaconul de plastic e gol.

Îl pun pe masă şi-mi scutur câteva fire de praf de pe reverul hainei.

Bruneta mă priveşte cu ochi holbaţi, iar câţiva clienţi s-au oprit curioşi să vadă ce se întâmplă.

— Nu vă faceţi griji, le spun, o să înghită o porţie zdravănă; cât despre respirat, poate respira chiar mai mult decât trebuie. În ce priveşte lacul, m-am răzgândit, îmi las unghia de la deget naturală.

În timp ce mă îndepărtez, văd un tip plonjând în norul de talc în ajutorul Piciorongului.

Urc pe scara rulantă la etajul doi; raionul de confecţii bărbăteşti e cel de care am nevoie. Am impresia că dând o raită pe acolo, e imposibil ca nasul meu să nu adulmece ceva.

Nici n-apuc să-mi termin gândul, că mirosul pe care-l simt e atât de puternic încât îmi vine să iau pe loc o mască de gaze.

CAPITOLUL V

Un calcul care nu-mi iese şi, ca să-l fac să iasă, merg drept la ţintă: dar nu sunt eu cel ce nimereşte.

Scara rulantă mă lasă la raionul de confecţii bărbăteşti şi arunc o privire ca să ştiu cum să mă orientez. Nu-mi trebuie mult ca să recunosc încăperea pe care am străbătut-o noaptea trecută, deşi, când am văzut-o prima oară, interiorul era foarte slab luminat.

La ora asta e puţină lume la raionul respectiv; e clar că lumea care are nevoie de îmbrăcăminte vine să târguie la cu totul alte ore. La raionul de pălării, un vânzător stingher, citeşte, cred, un ziar umoristic.

În fundul raionului de pălării văd uşa care dă în coridorul unde se află birourile, cea pe unde am trecut acum câteva ore.

Mă îndrept într-acolo, dar mă răzgândesc.

În partea opusă zăresc o grămadă de lume şi nu pricep ce se petrece. Mă uit mai bine şi văd că cei care se mişcă sunt doar trei. Ceilalţi stau ţepeni complet, indiferenţi la tot ce se întâmplă în jurul lor.

Nu-mi trebuie mult să înţeleg că sunt manechine îmbrăcate din cap până-n picioare. Ceilalţi trei se străduiesc să le transporte de-a lungul sălii, potrivindu-le atitudinea după directivele unui al patrulea personaj, pe care nu-l văzusem la început.

Încerc să-mi dau aerul unui client care caută o

pereche de bretele şi mă alătur grupului.

Număr manechinele. Sunt optsprezece şi pe toate se văd costume bine făcute, fără cusur, abia ieşite de sub fierul de călcat. Niciunul dintre manechinele prezente n-a trăit aventura de azi-noapte.

Le privesc mai bine. Ce dracu, toate par făcute pe acelaşi calapod, la o singură matriţă. Diferă numai culoarea părului, pieptănătura, două au mustăţi, unul o ţigară între buze. Şi fiecare alt costum, bineînţeles.

Toate au înfăţişarea unui bărbat de vârstă mijlocie, cam între treizeci şi şapte şi treizeci şi opt de ani, potrivit de statură, de circa şaptezeci şi cinci de kilograme; bineînţeles că în realitate cântăresc mult mai puţin.

Tipul cu directivele încetează să mai dea instrucţiuni şi mă priveşte.

Etalez un surâs nevinovat şi fac semn către manechine.

— Seamănă toate între ele, zic.

Tipul dă din cap şi zâmbeşte.

— Adevărat, spune, e o manie a proprietarului. Toate manechinele îi seamănă.

— Domnul Francisco? întreb.

— Domnul Francisco, răspunde tipul.

— Ei drăcie, spun, dar îmi revin imediat.

Nu se poate ca Dem să se fi înşelat şi să confunde un manechin cu domnul Francisco în carne şi oase. Dacă aşa ar sta lucrurile, ce nevoie mai aveau să-i strângă cravata în jurul gâtului?

— În acest fel, continuă omul, vânzătorii au impresia că patronul e mereu în jurul lor, şi-şi văd mai serios de treabă.

Nu e deloc prost domnul Francisco, gândesc eu; dar tipul care dă directive schimbă subit registrul

vocii.

— Doriţi un costum pe măsura dumneavoastră? mă întreabă. Chem imediat vânzătorul.

— De fapt ieri am văzut un costum care mi-a plăcut pe unul dintre manechinele dumneavoastră. Dar nu-l mai văd. Le schimbaţi zilnic, costumele?

— Oh, nu, zice el; costumele rămân aceleaşi tot sezonul. Numai că azi a trebuit să înlocuiesc şase manechine care au fost scoase pesemne aseară după închidere.

— Înţeleg, zic.

Dar am impresia că ceva scârţâie în răspunsul lui.

— Avem un vast sortiment de costume, spune tipul care dă directive. Puteţi alege ce doriţi.

— N-are importanţă, zic. M-am răzgândit. În loc de haine, îmi cumpăr un costum de scafandru. Câte manechine aţi înlocuit azi-dimineaţă?

— Şase, răspunde tipul care dă directive.

— Sunteţi sigur că erau şase şi nu şapte? îl întreb.

— Mai mult ca sigur, zice el. Azi-dimineaţă n-am găsit decât doisprezece la locul lor şi întotdeauna sunt optsprezece, dar, scuzaţi-mă, pentru ce-mi puneţi aceste întrebări?

— Nu-mi ies socotelile, zic. Lipseşte un manechin care trebuie să iasă la iveală. Dar s-ar putea să nu fie chiar un manechin.

— Nu înţeleg, zice tipul care pare căzut din lună.

— Domnul?... îl întreb, în timp ce-l bat cu mâna uşor pe umăr.

— Pattinaggio, zice el. Marcantonio Pattinaggio. Responsabilul raionului de confecţii bărbăteşti.

— Mulţumesc pentru informaţii, zic. Cum am nevoie de un costum la două rânduri, vin să-l cumpăr de la dumneavoastră.

Îi întorc spatele şi mă îndepărtez, în timp ce tipul continuă să cadă din lună.

Nu e nevoie de prea mult creier ca să-ţi dai seama ce s-a întâmplat. Ar fi înţeles până şi locotenentul Tram, dacă ar fi putut asculta discuţia.

Cineva îl curăţă pe domnul Francisco. Dem aude împuşcătura, aleargă şi vede mortul în camera pe care-o ştim. Speriat, dă fuga la mine, iar ucigaşii n-au timp să-l înlăture înainte să-mi spună totul. Fiindu-le frică să nu vină poliţia dintr-un moment într-altul şi neavând timp să facă dispărute cadavrul şi urmele de sânge, trebuie inventat ceva, cu orice risc. Iau şase manechine din magazin, le aruncă unele peste altele şi le mânjesc cu lac de unghii, care, pe lângă faptul că întregeşte tabloul, emană şi un miros puternic, atât cât să acopere pe cel de praf de puşcă.

Le merge treaba, sau li se înfundă. N-au de ales.

Le-a mers.

Eu, locotenentul Tram şi cretinul ăla de Caucciù am înghiţit hapul. Am numărat şapte manechine, când, de fapt, erau şase manechine şi un cadavru, dacă socotelile mele sunt exacte.

Şi imbecilul ăla de Tram, când vede manechinele îşi închipuie că e o simplă glumă, ca şi cum cineva ar fi putut regiza toată comedia asta, într-un mare magazin, cu trei paznici de noapte, care se plimbă încoace şi încolo.

Şi Demetrio? Nimeni nu-l cunoaşte, de parc-ar fi venit să facă curăţenie noaptea, în ascuns, anume să nu fie văzut de nimeni.

Iar Cap-de-Frişcă, după ce vorbeşte la telefon cu un tip care huzureşte la Palo Lungo, presupus a fi bărbatul ei, oferă cafele locotenentului Tram, care, în loc să controleze manechinele câte unul, se topeşte

ca ceara contemplând panorama blondei în cămaşă de noapte.

Afacerea asta începe să-mi dea un fel de mâncărime pe spinare şi, ca s-o fac să-mi treacă, ar trebui să rup cuiva un picior.

Cum însă n-am nicio poftă să fiu luat drept un imbecil, o apuc în direcţia birourilor. Deschid uşa coridorului şi refac drumul din noaptea trecută.

Ajuns în faţa uşii care dă în anticameră, bat, dar nu-mi răspunde nimeni. Deschid şi intru.

Arunc o privire împrejur şi văd că totul e în cea mai perfectă ordine. Au curăţat lună peste tot şi dacă nu s-ar simţi un vag miros de lac de unghii, nu s-ar putea spune că numai cu câteva ore înainte era acolo un fel de depozit de manechine moarte, plus un mort care numai manechin nu era.

Închid puţin ochii, încercând să revăd scena de azi-noapte. Amănuntele îmi scapă, fiindcă, deşi mintea mea fotografiază tot ce vede, constat că după un anumit timp fotografiile devin neclare. Trebuie să-mi reglez neapărat deschizătura obiectivului.

Mă duc până în fundul încăperii să cercetez covorul acolo unde-mi pare că marginea e ceva mai groasă. Poate găsesc ceva, dar ca să găsesc trebuie să caut.

După câteva minute, găsesc, în sfârşit, o pereche de pantofi de damă de culoare verde, cu toc cui, şi înăuntru două picioruşe lipite de două pulpe îmbrăcate în nylon. Ridic încet privirea şi ajung aproape de genunchi, unde tivul unei fuste cade ca o cortină, tocmai când spectacolul devine mai interesant.

Continui filmarea lentă în sus. Şi când ajung la surâs, care pare reclama unei paste de dinţi, îmi dau seama cine e. Cap-de-Frişcă, intrată pe teren, îmi

urmărea atentă toate mişcările.

— Căutaţi ceva? întreabă Cap-de-Frişcă, continuând să zâmbească.

— Un pahar de whisky, răspund eu.

— E greu să găseşti whisky sub ciucurii covorului, zice ea. De ce nu veniţi să căutaţi mai bine în cealaltă cameră?

Face un semn cu capul şi-mi indică uşa biroului.

— E o idee, zic.

O ia înainte cu mişcări unduioase, iar eu mă ridic şi-mi îndrept dunga de la pantaloni.

Intru în birou şi închid uşa.

— Nu e nevoie să întoarceţi pe dos tot localul, spune Cap-de-Frişcă. Ştiu unde se află whisky-ul, şi, dacă aveţi răbdare, veţi vedea că reuşesc să găsesc şi câteva cuburi de gheaţă.

Pune gheaţa în două pahare, le umple cu whisky, apoi, cu cele două pahare se aşază pe-un divan galben de lângă fereastră.

Îmi face semn să mă aşez lângă ea şi-mi întinde paharul din mâna stângă.

— Se pare că, în ce priveşte legenda despre Fontana di Trevi, trucul cu moneda funcţionează perfect, îmi spune în timp ce mă aşez lângă ea.

— Da, funcţionează, zic. Dau tot conţinutul paharului pe gât, apoi îi pun arătătorul sub bărbie şi o silesc să mă privească în faţă.

— Ascultă, păpuşo, îi zic, eu nu sunt din cei care fac complimente femeilor. Când vreau ceva de la o femeie, nu stau s-o iau pe departe. Merg direct la ţintă; ai priceput?

Mă priveşte languros şi mi se lasă pe umărul drept.

— Am înţeles de când te-am văzut, şopteşte, şi e de prisos să-mi consum energia rezistându-ţi. Hai,

mergi la ţintă, seducătorule.

Închide ochii şi suspină.

Îi deschid ochiul din partea mea.

— Nu-i vorba de ţinta pe care o crezi tu, zic; am venit aici să caut cu totul altceva, şi ar trebui să ştii ce anume.

Deschide şi celălalt ochi şi mă priveşte dând capul puţin pe spate, ca să mă prindă mai bine în obiectiv.

— Ce anume? întreabă.

— Un cadavru, care, după părerea mea, trebuie să fie pe-aici pe undeva, îi răspund.

O văd scuturată de-un fior, dar sunt convins că se datoreşte mai degrabă paharului cu gheaţă pe care i l-am lipit de spatele gol decât gândului că s-ar găsi vreun cadavru primprejur.

— Nu înţeleg cum de ţi-a trecut prin cap o idee atât de stupidă, spune. Se ridică să-şi mai toarne un pahar de whisky, apoi se întoarce şi se opreşte în faţa mea. Nu sunt lucruri pe care să le ceri unei femei ca mine, spune, şi-i surprind o nuanţă de dezamăgire în glas.

— Bine, admit, să spunem că am eu o idee fixă şi că nu-mi convine ca vreun cadavru să se uite prin gaura cheii la ceea ce aş avea chef să facem. Ce-ai spune dacă aş arunca mai întâi o privire în jur?

Cap-de-Frişcă ridică din umeri şi se îndreaptă spre birou.

— Dacă ţii neapărat, spune, toată casa-ţi stă la dispoziţie.

— Pentru început, îi zic, aş vrea să arunc o privire manechinelor de-aseară. Trebuie să le fi aruncat undeva.

— Cred că se poate, aprobă ea cu mult calm. Nu ştiu nimic în privinţa asta. Dacă vrei, chem inspectorul magazinului să te însoţească. El trebuie

să ştie ceva.

— E o idee bună, zic, cheamă-l.

Ridică receptorul şi formează un număr.

— Domnul Cribbio să vină imediat la mine, zice, şi pune receptorul la loc.

Se întoarce şi se sprijină de birou. Face ochii mici şi mă priveşte printre gene.

— Nu înţeleg deloc, ce ţi s-a putut năzări, dintr-o glumă stupidă a vreunui imbecil.

— Aţi înlocuit azi în magazin şase manechine? întreb.

— Ei şi?

— Azi-noapte am numărat şapte manechine. Cine era al şaptelea?

— Întreabă-l pe cel care-a făcut gluma, răspunde.

— Asta şi încerc să fac. Şi mi-ar place să mai ştiu ceva: cine i-a legat cravata la gât lui Dem, omuleţul care făcea curăţenie aici?

— De ce nu te adresezi biroului de informaţii, care e jos, la parter? S-ar putea să găseşti răspuns la întrebările dumitale, zice Cap-de-Frişcă.

Mă ridic, mă îndrept spre ea şi mă opresc la două degete de vârful nasului.

Aş avea chef să i-l smulg dintr-o muşcătură, dar cineva bate la uşă şi mă opresc.

— Intră, spune Cap-de-Frişcă.

Aud că se deschide uşa. Mă întorc şi-l văd pe Piciorong care se opreşte la marginea covorului, dar când mă recunoaşte, îşi vâră iute mâinile în buzunarele hainei.

Mai are o bună doză de talc pe cap, şi părul, aşa pudrat cum e, îi dă un aspect de om matur, trăit. Chiar prea mult, după gustul meu.

— Inspectorul nostru, domnul Cribbio, îl prezintă

Cap-de-Frişcă.

— Ne-am cunoscut nu demult, spun eu. Ne-am spus chiar anecdote jos, la raionul de talc.

Piciorongul se îndreaptă spre mine ca un tanc care porneşte la atac.

— Lăsaţi pe mine, doamnă Fresco, zice. Am eu grijă să-l dau afară pe băgăreţul ăsta obraznic.

— Nu dai afară pe nimeni, domnule Cribbio, îi taie vorba Cap-de-Frişcă, impasibilă. Domnul e prietenul meu şi te rog să-l tratezi cu tot respectul.

Piciorongul se opreşte în loc şi mă priveşte de parc-aş fi devenit dintr-odată din aur masiv.

— Acestui domn, continuă Cap-de-Frişcă, i-a intrat în cap că ar fi ceva necurat în gluma care ni s-a făcut azi-noapte cu manechinele. Vreau să se convingă că nu e nimic necurat în toată povestea asta. Întovărăşeşte-l la locul unde aţi pus manechinele de azi-noapte şi lasă-l să cerceteze peste tot cât pofteşte. Ai înţeles?

Îmi expediază un surâs care-ţi taie răsuflarea.

— Cum doriţi, doamnă Fresco, zice Piciorongul, dar se simte că nu e prea încântat de propunere.

Cap-de-Frişcă îmi pune o mânuţă pe reverul hainei şi mă priveşte în ochiul drept.

— Grăbeşte-te, îmi şopteşte, te aştept.

— Fii sigură că mă întorc, zic.

O ocolesc şi mă îndrept spre Piciorong, care o porneşte spre ieşire.

— O iau înainte, zice el, dar îl apuc de braţ, îi trag mâna din buzunar şi, odată cu mâna, văd ivindu-se un pistol cam cât un tun.

— Un moment, zic. Pentru o inspecţie ca asta suntem de-ajuns noi doi. Asta e de prisos, şi am un fel de antipatie pentru armele aflate în buzunarul altora.

Bag tunul în buzunarul meu. Cine ştie dacă focul care s-a tras azi-noapte nu provine din ţeava asta.

Va trebui ca cineva din brigadă să arunce o privire pistolului şi sticlei de gin pe care-o am în celălalt buzunar. Cine ştie, s-ar putea să iasă ceva de aici.

— Aşa mă simt mai bine, zic.

Îl împing pe Piciorong spre uşă, o deschid şi ies.

Înainte s-o închid, mă mai uit o dată în spate şi o văd pe Cap-de-Frişcă zâmbind şi trimiţându-mi cu mânuţa o bezea.

Piciorongul o porneşte înainte şi eu îl urmez pas cu pas. Nu vreau să-l pierd din ochi, că nu se ştie niciodată. Pe-aici se glumeşte cu prea multă uşurinţă şi sunt glume care nu-mi plac de loc.

Parcurgem tot coridorul şi ne oprim în faţa unui grilaj, în dreapta noastră.

Piciorongul apasă pe-un buton şi grilajul se deschide. Intrăm într-un ascensor de mărfuri, şi când grilajul se reînchide, coborâm.

— În fond, îi spun, talcul nu e chiar atât de neplăcut, şi dă, în plus, o notă de curăţenie.

Mi-ar place să stau puţin cu el de vorbă şi nu ştiu ce subiect să aleg. Dar se pare că ăsta cu talcul nu e prea pe placul tovarăşului meu de drum.

Nu mă scapă din ochi, strânge cu putere din fălci, dar nu reacţionează şi nu răspunde.

— Bine, zic, ne închipuim atunci că suntem la o înmormântare şi tăcem.

Prin faţa mea trec grilajele de la etajul întâi, cel de la parter, apoi liftul se cufundă în beznă.

Suntem în subsol, şi când ne oprim, o lumină slabă luminează o încăpere mare, care pare un pasaj. În fund e poarta prin care ies autocamioanele într-o curte pe jumătate subterană.

Traversăm pasajul şi o luăm pe-un coridor întunecos plin cu tot felul de lăzi.

— Văd că faceţi economie la electricitate, îi spun. O păstraţi toată pentru scaunul electric? Nu vă faceţi griji, pe aia guvernul o furnizează gratuit.

Piciorongul nu-mi răspunde şi continuă să meargă înaintea mea. Nu-l scap o clipă din ochi şi, chiar dacă mai arunc din când în când câte-o privire în jur, vă asigur că nu sunt deloc distrat.

Intrăm într-o încăpere, mai precis Piciorongul deschide o uşă şi dispare într-un dreptunghi de beznă.

Eu mă opresc în prag: nu-mi vine să pun piciorul unde nu văd.

Piciorongul întoarce un întrerupător şi se aprinde un bec care n-are mai mult de două lumânări, dar, în aceeaşi clipă, becul se stinge şi eu o pornesc spre rai, unde are loc o serbare festivă cu multe, multe focuri de artificii.

CAPITOLUL VI

Socotelile îmi ies chiar mai prost ca înainte, dar mulţumită unui salt în ascensor, reuşesc să mă salvez.

Ştim cu toţii că sosirea unui personaj important într-un anumit loc e întâmpinată cu risipă de lumini, salve de tunuri, focuri de artificii etc. Am impresia că eu sunt persoana importantă care ajunge acuma în rai. Pesemne că întreg imobilul „Galeriilor Fresco” mi s-a prăbuşit în cap, iar drumul meu din viaţa asta spre cealaltă e salutat aşa cum se cuvine unui personaj de rangul meu.

Ultimul foc de artificii explodează în milioane de scântei în bezna nopţii şi încep să întrezăresc un fel de aburi plutitori din care răsar fiinţe stranii, toate cu mutra sergentului Caucciù.

Asta mă face să cred că n-am ajuns în rai, ci în iad, fapt care, vă spun drept, mă cam sâcâie al naibii. Eu am conştiinţa curată şi nu-mi convine să fiu instalat pentru vecie cot la cot cu sufletele delincvenţilor cărora le-am făcut viaţa amară.

Fără îndoială, vreun îngeraş a dat referinţe proaste Autorităţilor Superioare şi a povestit, se vede treaba, o grămadă de baliverne pe socoteala mea. Dacă-l prind, îl iau de cârlionţi şi, pe legea mea vă spun, aşa cum mă cheamă pe mine Chico Pipa, îl fac eu să scuipe tot adevărul.

Între timp, mă distrez şi eu cum pot. Apuc una dintre făpturile alea cu mutra lui Caucciù şi-i răsucesc un picior în jurul gâtului în chip de cravată. Iau în şuturi mutra unui al doilea, şi pe-un al treilea îl arunc într-o grămadă de talc şi-asta doar ca să fac puţină mişcare.

Trece o mulţime de timp tot jucându-mă în felul ăsta, dar iată că la un moment dat, mă încearcă o îndoială.

Poate nu sunt chiar mort, poate visez numai.

Aşa cum mă cheamă Chico Pipa, ăsta nu poate fi decât un coşmar.

Ideea asta, în loc să mă impresioneze, mă linişteşte.

Precis e un coşmar. Văd un tip care mă fixează la două degete de nasul meu, dar cum respiraţia îi duhneşte a lac de unghii, mă întorc în cealaltă parte.

Simt nişte junghiuri ce-mi străpung tot capul şi un fel de cleşte care mă strânge de şale.

În clipa asta încep să bănuiesc că sunt treaz.

Încerc să deschid un ochi şi văd că nu reuşesc, dar după puţin îmi dau seama că era deschis demult.

Acum sunt treaz de-a binelea. Vederea mi se obişnuieşte cu obscuritatea şi reuşesc să disting slab partea din faţă a cămăşii mele, primul, al doilea şi al treilea nasture, şi mâna mea dreaptă care ţine pumnul strâns.

Se vede treaba că mi-e capul mult plecat înainte, cu bărbia sprijinită în piept.

Dacă ticăloşii ăia mi-au frânt gâtul, nu-i văd bine deloc.

Ridic mâna dreaptă, îmi împing bărbia cu degetul cel gros şi reuşesc să ridic capul.

Gâtul trosneşte niţel, dar nu e rupt.

Puţin câte puţin ochii mi se obişnuiesc cu semiîntunericul. Îmi văd acum mâna stângă, dar ce dracu, am impresia că se află tocmai la picioare. Mă întreb de ce e atât de departe şi încerc să o mişc.

Ei, drăcia dracului! Sunt sigur că o mişc. Deschid şi închid pumnul şi totuşi văd că mâna rămâne nemişcată, ţeapănă.

Sau reflexele nu-mi funcţionează, sau visez în continuare.

Mă ciupesc de-un şold şi simt ciupitura foarte bine. Nu, ce văd eu la picioarele mele nu e mâna mea stângă. Pe naiba, trebuia să-mi fi dat imediat seama că nu puteam avea un braţ atât de lung!

Închid ochii şi cuget. Aia e o mână de manechin.

Sunt deci în depozitul de manechine. Le-au adus aici pe cele din noaptea trecută şi dacă nu mă înşel, împreună cu manechinele propriu-zise, ar mai trebui să fie şi al şaptelea personaj.

Cap-de-Frişcă mi-a jucat o festă pe cinste; m-a dat pe mâna domnului Cribbio, chemându-l să mă însoţească până aici jos, dar era clar că nu trebuia să mai ies viu de-aici.

Cineva m-a dezmierdat puţin cam tare cu scopul să mă trimită pe lumea cealaltă, dar şi-au găsit naşul cu mine. N-au bănuit cât de rezistente îmi sunt oasele.

Simt rece la creier şi am impresia că ideile îmi vin de undeva dinspre umărul stâng.

Îmi pipăi capul şi-mi dau seama că mi-au spart ţeasta undeva la mijloc şi că mi-a ieşit o bucăţică de creier, chiar pe umăr. Îl repun la loc, apoi mă întorc şi iau pălăria unui manechin de lângă mine, cel a cărui răsuflare miroase a lac de unghii.

Pălăria e puţin strâmtă, dar e exact ce-mi trebuie.

Mi-o pun pe cap şi o îndes bine pe frunte, aşa încât

să-mi ţină strâns cutia craniană.

Simt nişte junghiuri îngrozitoare, dar materia cenuşie reuşeşte totuşi să lucreze.

De fapt, nu e nevoie să lucreze prea mult; am şi înţeles ce s-a întâmplat şi de ce s-a întâmplat aşa, iar gândul că acum Cap-de-Frişcă se distrează la ideea că mă aflu în groapa asta blestemată, cu creierul afară, face să m-apuce toţi dracii.

Sper să nu-mi lipsească ocazia s-o fac să-mi plătească gluma asta, şi pe legea mea, o s-o fac să mi-o plătească cu vârf şi îndesat; n-o să am nevoie de-o maşină speciala de tocat ca s-o fac zob aşa cum merită. Încerc cu mare caznă să mă ridic.

Pe dracu! Aş vrea să vă văd pe voi în locul meu: aţi pleca direct la morgă, fără să mai ţineţi seama de semafoare; dar eu acolo nu mă duc, cel puţin pentru moment.

Ticăloşii nu s-au mulţumit numai să-mi spargă capul: mi-au scuturat puţin şi praful de pe spinare, aşa că-mi simt toate oasele ca frânte; izbutesc totuşi să mă ţin pe picioare.

Cu câteva mişcări bine studiate, reuşesc să-mi readuc la normal circulaţia sângelui. Acum e mai bine.

Observ că sunt în cămaşă şi chiloţi. Odată cu costumul au dispărut pistolul şi sticla goală pe care-o găsisem pe pajişte. Cea cu pata de pe etichetă, dacă vă mai amintiţi.

Mi-au luat, pesemne, hainele ca să nu mai piardă vremea căutând prin buzunare. Bun. Văd că haine de schimb nu lipsesc şi chiar dacă au câte-o pată de lac de unghii pe ici, pe colo, sunt bune şi-aşa.

Între timp, arunc urgent o privire primprejur. Găsesc întrerupătorul şi aprind becul de două

lumânări care răspândeşte o lumină ce pare mai curând stinsă, atât e de slabă.

Peste tot grămezi de lucruri de tot felul. E limpede că mă aflu într-un depozit de rebuturi ce trebuiesc aruncate la gunoi. Bucăţi de lăzi de ambalaj, cutii sparte de carton şi manechinele cu pricina.

Număr şapte; e clar că al şaptelea nu poate fi manechin.

Îl găsesc în mijlocul grămezii.

E aidoma unui manechin, căci are până şi preţul pe spate. Cineva i l-a prins cu un ac, ca să se încadreze şi mai bine în reuşita înscenare.

E un mort în jur de treizeci şi opt-patruzeci de ani. Doar că în condiţiile actuale arată cu câţiva ani mai mult. Ca aspect pare frate geamăn cu ceilalţi şase, chiar dacă expresia feţei nu e chiar atât de veselă şi surâzătoare ca a celorlalţi.

Ce vreţi? Manechinele din carton au o viaţă uşoară şi nu se sinchisesc prea mult dacă lucrurile merg sau nu cum trebuie.

L-au împuşcat în inimă, dar atât de precis, de parcă cineva ar fi măsurat în prealabil la milimetru locul, aşa încât a fost de-ajuns un singur glonte ca să-l desfiinţeze pe vecie.

Are cămaşa pătată de sânge amestecat cu lac de unghii. Îl caut prin buzunare, dar nu găsesc nimic interesant. O batistă aproape curată, o jumătate de pachet de ţigări, o cutie de chibrituri aproape goală, un capăt de creion, ceva mărunţiş.

Chiar dacă nu găsesc niciun act de identitate, nu-mi trebuie mult ca să înţeleg că e vorba de domnul Francisco Fresco, proprietarul magazinului şi soţul lui Cap-de-Frişcă.

Şi e clar că, dată fiind situaţia în care se află, nu

putea vorbi la telefon de la Palo Lungo. Atunci, cine oare să fi răspuns la telefon?

Mi-ar place să fie aici locotenentul Tram şi să-mi găsească el răspuns la toate aceste întrebări.

Şi mi-ar place să-i pot da cu cadavrul acela în capul cretinului ăluia de Caucciù, ca să vadă şi el cine spune baliverne: eu, sau blonda de sus care duce poliţia de nas?

Aşadar, cred că a venit momentul să plec să-i aduc pe amicii din brigadă la faţa locului. În rest, mă spăl pe mâini de toată povestea asta, în afara treburilor mele personale.

Îmi ajunge să revizuiesc puţin socotelile cu Cap-de-Frişcă, cu domnul Cribbio şi cu deşteptul care m-a lovit în cap.

Caut un costum decent, şi-l găsesc. E un manechin care are petele de lac pe obraz, pe cămaşa albă. Şi una aproape invizibilă pe partea din faţă a hainei.

Îl dezbrac în grabă şi mă gătesc.

E un costum din stofă bună şi ies câştigat din acest schimb, chiar dacă pantalonii îmi sunt puţin cam scurţi, iar haina niţeluş cam strâmtă în spate.

Trebuie că fac impresie bună cu dunga de la pantaloni impecabilă şi haina la două rânduri, care pare proaspăt scoasă de la croitor.

Uşa e închisă cu cheia, dar nu-mi trebuie mult să deschid tipul acesta de broască. E clar că încăperea n-a mai servit până acum drept temniţă cuiva şi, în consecinţă, nimeni nu s-a gândit să-i întărească zăvoarele.

Înainte să ies, sting aşa-zisa lumină, apoi închid uşa, şi-o iau de-a lungul zidului, băgând bine de seamă să nu umplu de praf costumul cel nou.

Zăresc în fund poarta care dă spre stradă în dreptul

aripei unde e liftul pentru mărfuri; mă îndrept într-acolo, dar câţiva băieţi descarcă dintr-un camion nişte lăzi şi nu vreau să fiu văzut de indigeni.

Mă opresc deci la grilajul liftului şi apăs pe buton. Când se opreşte cabina, deschid uşa şi intru. Apăs pe butonul parter şi ies într-un coridor larg care duce spre ieşirea din spate, cea pe care intră şi ies funcţionarii şi vânzătorii.

Pare să nu fie ţipenie de om prin părţile astea, dar, când să trec prin faţa unei chichineţe în dreapta intrării, mă trezesc că sare din ea un fel de paznic cu şapcă.

— Ei, îmi strigă, de când au început manechinele să iasă la plimbare?

— Mă duc să beau o bere şi mă întorc, îi spun. M-am plictisit să tot stau ţeapăn în faţa lumii. Mă furnică picioarele tot stând aşa nemişcat cât e ziua de lungă.

Dau să plec, dar tipul mă apucă de haină, aşa încât sunt nevoit să-l pliez în două şi să-i leg picioarele de gât cu şireturile de la pantofi.

Îl bag în lada de gunoi care, din fericire e goală, şi mă duc să-mi văd de treburi.

Simt nevoia urgentă a unui pahar de whisky, aşa încât intru în barul de peste drum, înghit o doză bună de carburant şi văd că motorul reîncepe să funcţioneze la turaţia normală.

Mi-e lehamite până peste cap de toată afacerea asta: trebuie să termin repede.

— Aveţi pe-aici un telefon? întreb.

Patronul îmi face semn spre o uşiţă; atât aştept. Intru şi găsesc telefonul de care am nevoie. Fac numărul brigăzii şi-l chem pe locotenentul Tram. Aştept câteva minute, apoi aud glasul sergentului Caucciù.

— Sunt locotenentul Tram, zice el, ce doriţi?

— Eşti tu locotenentul Tram cum sunt eu Greta Garbo, îi răspund. Hai pasează-mi-l pe locotenent, dacă nu vrei să te fac să înghiţi receptorul.

Îl aud cum îi zice: „E băgăreţul ăla de Pipa, dom' locotenent, eu îi sparg telefonul în cap!"

Mai aud nişte zgomote şi în cele din urmă glasul lui Tram.

— Dă-i drumul, Pipa, zice, grăbeşte-te cu ce-ai de spus, că n-am vreme de pierdut.

— Nu e încă ora şase şi treizeci, zic, dar pot să-ţi dau răspuns la enigma din noaptea trecută. Dacă faci un drum la „Galeriile Fresco" dai de cadavrul pe care nu l-ai găsit azi-noapte.

— Ce cadavru?

— Al domnului Francisco Fresco. Azi-noapte te-au dus de nas. Manechinele erau numai şase, al şaptelea era al domnului Fresco, gătit ca de sărbătoare.

— Ascultă Pipa, mă iei drept cretin? zice el.

— Nu complet, îi răspund, recunosc că am căzut şi eu în cursă. Dar azi-dimineaţă am ajuns, din întâmplare, în subsolul Galeriilor şi am găsit cadavrul pe care-l căutam.

— Cu lac de unghii care-i iese printr-o gaură din cap? întreabă zeflemitor.

— Nu, îi spun, dintr-o gaură din piept. Dar nu e lac de unghii. Dac-aş fi în locul tău, n-aş pierde timpul, aş alerga acolo cu toată brigada.

— N-o fi iar vreo născocire de-a ta? întreabă locotenentul Tram.

— N-am niciun chef de glumă, îl lămuresc eu, dar, ca să-ţi dau o probă, treci peste o oră la morgă, cine ştie dacă nu-l găseşti cumva şi pe Dem, cel pe care-l voiai astă-noapte. Am impresia că i-au înnodat puţin

prea tare cravata de la gât.

— Hei, strigă locotenentul Tram, dar n-am niciun chef să-i mai aud glasul, şi agăţ receptorul în furcă.

Am văzut prin ferestruica uşii cum un comisionar şi-a oprit triciclul-furgonetă în faţa barului şi a intrat să bea o bere.

Mă apropii de tejghea şi-l lovesc pe tânăr uşor cu palma peste umăr.

— Ţi-ar place să câştigi un sutar? îl întreb.

Îşi lasă paharul cu bere şi mă priveşte.

— Bineînţeles, dacă poţi să-ţi pierzi o jumătate de oră, continui eu.

— Dacă e vorba numai de-o jumătate de oră, un sutar nu-mi strică, spune băiatul.

— Bine, îi spun. Trebuie să mergi aici după colţ, să ridici un sac cu rufe murdare, să-l încarci pe triciclul tău şi să-l duci într-un anumit loc.

— Să văd suta, zice, şi spuneţi-mi unde trebuie să duc sacul.

— La morgă, îi spun.

Băiatul îşi retrage mâna şi cască ochii. Încep să râd.

— Să nu-ţi închipui cine ştie ce, îl liniştesc eu. S-a făcut o greşeală din partea spălătoriei când a fost lăsat sacul.

Zâmbeşte şi întinde iar mâna. Îi pun un sutar în palmă.

— Dacă eşti impresionabil, nu-i nevoie să intri în morgă, îi spun, e destul să te duci numai până la intrare. E un paznic acolo care stă totdeauna la o masă şi citeşte tot felul de ziare. Îi spui: „Sacul ăsta e pentru voi”; laşi sacul şi pleci. Sunt la curent cu toată povestea.

— Bine, mă duc imediat, se învoieşte băiatul.

— Între timp, îi spun, telefonez portarului să te conducă în apartamentul meu ca să iei sacul. E imediat după uşă.

Îi dau adresa. Vârâ suta în buzunar, iese din bar şi se urcă pe triciclu. Mă duc să telefonez portarului din bloc, şi când îl aud confirmând că a înţeles despre ce e vorba şi că totul e în cea mai perfectă regulă, răsuflu uşurat.

Acum sunt complet lămurit. Dacă mai e ceva de rezolvat n-au decât s-o rezolve singuri. Nu sunt lucruri care mă privesc. Din partea mea, Cap-de-Frişcă şi cei din banda ei n-au decât să-i omoare pe toţi proprietarii de magazine din oraş, cu condiţia să nu mă calce pe mine pe bombeu, fiindcă am picioarele foarte delicate şi dacă se întâmplă să mă calce vreunul, atunci trebuie neapărat să-mi ceară scuze.

Şi mai e ceva; n-am primit niciun fol de însărcinare de la nimeni, aşa încât nu câştig o para chioară băgându-mi nasul în porcăria asta.

Comand un alt pahar de whisky, îl beau în toată liniştea, apoi plătesc şi ies.

Vreau acum să-mi achit datoria rămasă neplătită, înainte ca brigada să sosească şi să-i prindă în plasă pe toţi aceşti oameni de treabă.

Intru la Galerii, unde acum e plin de lume, îmi fac loc până la scara rulantă şi mă las urcat la etajul întâi.

Nu zăresc pe niciuna dintre vechile mele cunoştinţe. Nici urmă de domnul Cribbio; o fi dând raportul lui Cap-de-Frişcă.

Trebuie să mă grăbesc, căci am şi eu un raport de dat acestei doamne.

Mă amestec în mulţimea care urcă pe scara rulantă şi ajung la etajul doi, traversez raionul de confecţii bărbăteşti, intru în coridorul birourilor, străbat

faimoasa anticameră şi mă năpustesc ca un fulger în birou.

E gol. Nici urmă de Cap-de-Frişcă sau vreunul dintre călăii ei.

Mă duc să încerc uşa care dă spre apartament, dar e şi ea închisă cu cheia.

Mi-ar displace să ştiu că distinsa doamnă a şters-o.

Văd mobila-bar plină cu băuturi, îmi vărs o doză zdravănă de whisky şi o dau pe gât. Pun paharul la loc şi arunc o privire în jur. Nu-s prea multe de văzut. Aceleaşi mobile pe care le cunosc şi care nu pot ascunde cine ştie ce, în afară poate de birou.

Mă aşez la birou şi deschid sertarele.

Sunt fişe cu copiile scrisorilor comerciale, notiţe privind distribuirea mărfurilor şi alte acte care nu-mi spun nimic.

Ar trebui să fie o casă de bani pe undeva, dar nici urmă de aşa ceva.

Pe perete atârnă un tablou reprezentând un domn în vârstă cu mustăţi, apoi o serie de stampe cu scene de vânătoare.

Dacă există un safe nu poate fi decât în spatele individului cu mustăţi.

Pun fişele la loc în sertar şi mă ridic, dar când să ajung lângă perete, aud voci pe coridor şi recunosc glasul locotenentului Tram.

„E-n regulă, îmi spun, au găsit cadavrul şi acum vin să dea ochii cu văduvioara.”

Nu-mi convine să fiu găsit acolo, cel puţin pentru moment. Mă strecor aşadar în dosul unei draperii de catifea cu dungi roşii şi verzi, care atârnă într-o parte a ferestrei, şi-mi ţin răsuflarea. Vreau să mă bucur întâi de spectacol, şi apoi să-mi fac apariţia la momentul oportun.

Uşa se deschide larg şi locotenentul Tram năvăleşte ca un fulger, cu credinciosul sergent Caucciù după el, urmat la rândul lui de-o terţă persoană.

E vorba de domnul Cribbio, dar după voce şi cele ce spune, n-am deloc impresia că ar fi cu cătuşele la mâini.

— Luaţi loc, domnule locotenent, îl pofteşte Piciorongul. Chem îndată valetul şi bucătăreasa, care v-ar putea confirma tot ce v-am spus.

— Ascultaţi-mă pe mine, domnule locotenent, zice Caucciù, lăsaţi-l numai să ajungă acasă, şi pe cuvântul meu că-l fac eu pe băgăreţul ăla nenorocit să scuipe adevărul cât ai zice peşte.

— Nu, spune locotenentul, e o treabă pe care, de data asta ţin s-o fac personal. Nu-i nicio grabă.

Piciorongul a vorbit între timp cu cineva la telefon şi, după două minute, uşa apartamentului se deschide. Trebuie să fac apel la toată forţa mea de stăpânire ca să înăbuş furia care mă cuprinde auzind cele ce declară valetul Raf şi bucătăreasa Urgenzia.

Nu, domnule locotenent, da, domnule locotenent, doamna Fresco a plecat de dimineaţă la Palo Lungo ca de altfel în toate zilele de vineri. S-a dus la soţul ei, care stă în vila sa de la ţară, ca de obicei. Da, totul e în ordine, dacă domnul locotenent doreşte să arunce o privire prin apartament, să poftească pe-aici.

— După povestea de azi-noapte, începe Piciorongul cu o voce mieroasă, nu s-a mai întâmplat nimic. Când am intrat în serviciu la ora nouă, am aflat de gluma cu manechinele de la şeful raionului de confecţii bărbăteşti, şi-am luat măsuri pentru substituirea manechinelor distruse şi care fuseseră duse provizoriu în camera de la subsol, pe care aţi văzut-o,

în aşteptarea unui camion liber care să le ducă la macerat. La ora asta cred că sunt demult distruse. Dacă vreţi să controlaţi...

— Nu-mi convine să-mi pierd iarăşi vremea, protestează din nou locotenentul Tram. Mi-e lehamite de farsa asta blestemată. E a doua oară că idiotul ăla de băgăreţ scorneşte cadavre imaginare şi mă pune pe drumuri de pomană.

— Sunt sincer dezolat, începe iar Piciorongul, şi nu ştiu pur şi simplu ce să spun de toată afacerea asta. Dacă domnul locotenent doreşte, chem Palo Lungo şi cer lămuriri patronului. Domnul Fresco ţine foarte mult la renumele firmei şi nu i-ar conveni dacă s-ar difuza povestea asta.

— Nu se va afla nimic, îl asigură locotenentul Tram. Mă duc acum să-l iau de urechi pe nefericitul ăla de băgăreţ şi-l ţin la răcoare până se hotărăşte să-mi spună ce are în cap. E inutil s-o mai deranjăm şi pe doamna.

— Ei, şefule, intervine Caucciù, fac prinsoare că Pipa a fost plătit de-o firmă concurentă, care l-a însărcinat să discrediteze firma Fresco.

— Şi eu sunt aproape sigur de asta, vine să confirme Piciorongul. Se întâmplă uneori ca vreun concurent să publice vreo glumă proastă pe socoteala noastră, dar vă mărturisesc că de data asta a depăşit măsura.

— Fiţi încredinţat că cineva o va plăti scump, spune locotenentul Tram.

— Sunt convins că soţii Fresco vă vor fi recunoscători, spune iar Piciorongul; dacă cercetările pe care le întreprindeţi vă vor readuce pe la noi, consideraţi-vă în casa dumneavoastră. Galeriile noastre n-au secrete faţă de poliţie. Clientela noastră

însă, sperăm să nu fie tulburată de alarme inutile, dar suntem convinşi că discreţia dumneavoastră va face astfel încât...

Frumosul discurs al Piciorongului se pierde pe coridor.

Bucătăreasa şi valetul au reintrat în casă, iar Tram, Caucciù şi Piciorongul au plecat lăsând uşa deschisă.

Aş avea chef să ies din ascunzătoare, să-l iau de gât pe domnul Cribbio şi să-l fac eu pe el să scuipe tot adevărul, dar am impresia că Tram nu e prea binevoitor în ce mă priveşte.

Dacă ticăloşii ăia au reuşit să facă dispărute urmele de jos din subterană, nu cred că voi reuşi să conving pe careva că toţi cei de aici încearcă să ne ducă de nas, atât pe mine, cât şi brigada poliţiei.

Cu atât mai mult cu cât spusele mele nu sunt sprijinite de nimeni. Nemernicii ăia au omorât singurul martor existent.

La dracu! Pe singurul martor l-am trimis la morgă în sacul cu rufe şi, dacă nu există celălalt cadavru care să confirme spusele mele, ce-i povestesc locotenentului Tram când o să mă întrebe unde l-am găsit pe Dem?

Cretin sunt, zău aşa! Puteam să mai aştept până să-l trimit la morgă! N-avea niciun rost să anticipez momentul.

Acum trebuie să acţionez rapid. Să sperăm că n-au deschis încă sacul cu rufe. Trebuie să-l scot de acolo înainte să-l deschidă ei şi mai înainte de a-i trece prin minte lui Tram să dea o raită pe la morgă.

Mă strecor de după perdea.

Nu e nimeni primprejur, ajung în anticameră şi ies pe coridorul birourilor. Trebuie s-o întind fără să fiu văzut, aşa că arunc mai întâi o privire în sala de

vânzare.

E mare înghesuială, dar risc şi mă aventurez prin mulţime. Ajung la raionul de pălării şi încerc să iau mutra unuia care şi-a făcut cumpărăturile şi e gata de plecare.

Când ajung la raionul de confecţii, mă opresc.

Un grup de oameni discută lângă un manechin numai în chiloţi.

În mijlocul grupului, locotenentul Tram, cu spatele la Caucciù, ţine în mână ceva în care recunosc imediat costumul meu.

La dracu! Mi-au mai făcut o festă.

Şeful raionului se agită întruna văicărindu-se. De unde mă aflu îl aud foarte bine spunând:

— N-am văzut absolut nimic până acum câteva minute când mă întorc şi observ că manechinul n-are haine pe el. Mă apropii să văd ce s-a întâmplat, şi găsesc hainele astea pe jos la picioarele lui.

Se numeşte Marcantonio Pattinaggio. Trebuie să-i reţin numele pentru cazul că o să am nevoie într-una din zile de mărunţişurile lui.

— Ăsta e costumul lui Pipa, aud glasul lui Caucciù. L-aş recunoaşte dintr-o sută.

Se mai opreşte ceva lume să privească, aşa încât în jurul hainelor mele s-a strâns acum o gloată serioasă.

Încerc să mă furişez ca să ajung la scara rulantă, când cineva se desprinde din mulţime şi aud că strigă:

— Ei, ia priviţi aici!

Pattinaggio mi-aruncă o privire din spatele mulţimii şi începe să urle ca un vânzător de pere coapte.

— Hoţul! Hoţul! Prindeţi-l, el e!

Toţi privesc înspre mine; îmi dau seama că nu e

uşor să fug prin mulţime.

Feresc câţiva clienţi, sar pe scara mobilă, cobor treptele câte trei-patru, evitând lumea care urcă, dar la dracu, constat că mă aflu în acelaşi loc.

Îmi dau seama că am luat scara care urcă, cea care coboară fiind în dreapta mea. Dintr-un salt sar peste balustradă pe scara care coboară. Ca un fulger, ajung la rampa care duce de la etajul întâi la parter şi sunt tocmai pe punctul să pun piciorul pe pământ ferm, când nu ştiu ce blestemat îmi face figura schimbând mersul scărilor. Ei, drăcia dracului! într-o clipă toate scările care urcă se pornesc să coboare, iar cele care coboară încep să urce.

Mă văd îngropat sub un potop de lume care urlă, încearcă să se ridice, se agaţă de tot ce apucă, şi cade iar, trăgând după ea un maldăr de lucruri.

Scena se repetă la fiecare rampă a scării, la toate cele cinci etaje ale magazinului, într-o larmă de necrezut. Mă aflu din nou la primul etaj. Mă liberez de vreo patru-cinci clienţi care mi se sprijină de spate şi, din câteva salturi, ajung în faţa grilajului de la ascensor. Cabina tocmai coboară şi văd că-mi trece prin faţă.

Cu o smucitură desfac grilajul şi întrerup contactul. Mă arunc în lift şi închid uşa la loc.

Dau să apăs pe butonul pentru parter, când îmi dau seama că nu sunt singur.

Rămân cu gura căscată privind-o, şi cum, din fericire, nu sunt muşte primprejur, nu-mi dau osteneala s-o închid.

E inutil să vă spun că e vorba de Ripi. Aţi ghicit, cred, cu toţii.

— Ei, drăcie! exclam, când simt că-mi pot mişca din nou fălcile. Ce căutaţi prin părţile astea?

— V-aş întreba eu pe dumneavoastră, îmi răspunde. E a doua oară în câteva ore că mă obligaţi să vă transport o bucată de drum.

— Mulţumesc, spun, cu prima ocazie o să vă ofer o călătorie în liftul meu, ca să răspund la amabilitate.

Se roşeşte şi e gata să mă cârpească, dar i-o iau înainte şi-i prind mâna.

— Să amânăm, palma pe mai târziu, spun, acum mă grăbesc al naibii. Obrazul meu vă stă la dispoziţie de la unu la unu şi jumătate, la cârciuma „Piatto rotto”.

Strânge din buze în timp ce-şi masează încheietura, şi-mi aruncă o privire care e gata să mă facă praf, aşa că mă văd nevoit să-i întorc spatele şi să apăs pe butonul pentru parter.

Când mă întorc din nou spre ea, o văd că are expresia schimbată. Face eforturi să nu pufnească în râs.

— Ce e? întreb.

— Ăsta e preţul dumitale?

— Care?

— Cel de pe cartonaşul prins în spate, spune.

Îmi pipăi spatele şi simt între degete un cartonaş prins cu un ac.

Trag de ac şi cartonaşul îmi rămâne în mână. Pe el e scris preţul costumului.

Liftul s-a oprit la parter.

Fata deschide grilajul şi mi-o ia înainte. Când părul ei castaniu îmi trece pe la nas, mă sprijin să nu cad, căci simt cum mi se înmoaie genunchii.

— Eşti prea scump, îmi spune, eu n-aş da nicio liră.

Trece ţanţoşă, de parc-ar fi avut prinsă pe piept o medalie câştigată pe câmpul de luptă, şi se duce să se aşeze în dosul unui stand de săpunuri.

Abia acum îmi dau seama că e îmbrăcată în uniforma de vânzătoare a magazinului: un şorţ alb cu guleraş albastru.

Măi să fie! Cam repede a reuşit să se angajeze.

Lângă scări agitaţia s-a mai calmat, şi nimeni bineînţeles, n-a băgat de seamă că am coborât cu liftul.

Doar n-o să-mi meargă chiar toate pe dos, ce părere aveţi?

Ies liniştit afară şi, de data asta, nimeni nu mă bagă în seamă; nu mai am pe spate cartonaşul cu preţul.

Trebuie să mărturisesc că întâlnirea cu Ripi a fost providenţială.

Iată-mă deci pe stradă, într-un costum nou-nouţ. Dacă nu beau repede un pahar zdravăn de whisky, după cel mult o sută de metri va trebui să fiu împins de la spate de primul trecător. Am consumat tot carburantul şi simt că rezervorul mi-e complet gol.

CAPITOLUL VII

Uneori fac şi eu puţină gimnastică, chiar dacă aparatele pe care le întrebuinţez nu sunt prea satisfăcătoare. Apoi pornesc într-o călătorie cu dublă viteză.

Intru în barul de azi-dimineaţă şi patronul, de cum mă vede, ia un pahar, îl pune pe tejghea, şi-l umple cu whisky.

— Bravo, îi spun, văd c-ai învăţat repede lecţia.

— Recunosc de la prima vedere maşinile care merg cu whisky şi cele care merg cu apă minerală, zice el.

— Ar trebui să se pună pe trotuare pompe cu whisky, aşa cum sunt cele de benzină pentru automobile, spun.

Râde şi-mi umple din nou paharul.

Beau, plătesc, salut şi ies.

E bine să dispar cât mai urgent de prin partea locului E zonă minată cât timp locotenentul Tram circulă prin împrejurimi, şi apoi vreau să rezolv totul cât mai repede.

Trebuie să fac neapărat rost de o maşină; oricum ar fi; pe a mea ar recunoaşte-o imediat. Aş putea lua maşina lui Ripi; chiar aşa râşniţă cum e, tot îmi poate face treaba în mod discret.

Mă îndrept spre parcaj, dar nu fac nici doi paşi, că un triciclu îmi taie drumul şi se opreşte lângă mine. E băiatul pe care l-am trimis la morgă cu sacul de rufe.

— S-a făcut, zice băiatul.

— Bravo, îi spun, a mers totul bine?

— Da. Era doar portarul care citea când am intrat eu cu sacul. I-am spus: „Asta e pentru voi”. Abia şi-a ridicat capul ca să mormăie: „Pune-l acolo”. L-am pus unde mi-a zis el şi am plecat. Atârna cam greu pentru nişte rufe murdare.

— Bine, îi spun, ţi-am dat sutaru’, nu?

— Sal’tare, zice.

Apasă pe pedale şi vrea s-o ia din loc, dar îl apuc de tricou. Mi-a venit o idee.

— Un moment, îi spun, n-ai vrea să mai câştigi un sutar?

Ia piciorul de pe pedală şi mă priveşte.

— Alte rufe de dus la morgă? mă întreabă.

— Nu, îi spun, ar trebui să te întorci la morgă şi să-i spui paznicului: „Scuzaţi-mă, am greşit”. Iei sacul şi-l aduci din nou acasă.

Cască ochii şi mă priveşte de parcă atunci aş fi scăpat din balamuc, apasă pe pedale şi n-apuc să spun „hei”, că s-a şi făcut nevăzut după colţ.

Dar înainte s-o cotească, mai aruncă o privire înapoi, să vadă ce fac: sunt liniştit, sau am început să fac tumbe, sau cine ştie ce alte bazaconii în drum.

Nu-i nimic. Mă duc eu.

Deşi maşina lui Ripi e închisă cu patru învârtituri de cheie, nu-mi trebuie mult să descui broasca.

Îmi şterg tălpile pe carpetă apoi mă urc la volan. Faptul că n-am cheie de contact nu constituie o problemă pentru mine.

Cu maşina asta nu e pericol să fac vreo contravenţie pentru exces de viteză, chiar dacă apăs pe accelerator până în fund.

Îmi trebuie trei sferturi de oră până să ajung la

morgă; când să cotesc colţul, văd maşina poliţiei oprită la intrare.

Ei drăcie! Trebuia să-mi fi închipuit că vor ajunge înaintea mea. Mă opresc la două sute de metri de maşina poliţiei şi nu iau bine piciorul de pe frână, că-i văd pe locotenentul Tram şi pe sergentul Caucciù ţâşnind din clădirea morgii, ca fugăriţi de-un taur furios.

Se aruncă în maşină şi pornesc cu toată viteza.

„Acum, că l-au găsit pe Dem, îmi zic, o s-o pornească în urmărirea mea, dar n-am intenţia să mă las înhăţat înainte de ora stabilită.”

Îi aştept să cotească şi continui până la morgă.

Cobor şi intru.

În vestibul sunt numai două mobile: o masă de nuc şi un portar în uniformă. Portarul în uniformă citeşte ziarul, dar când intru, ridică puţin capul şi-mi aruncă o privire.

— Ce voia locotenentul Tram? întreb.

— Căuta un cadavru, răspunde paznicul. De ce?

— Aşa, zic, şi l-a găsit?

— Nu cel pe care-l căuta, răspunde, şi avem, slavă Domnului, un sortiment destul de bogat. S-a dus să arunce o privire în frigider, dar s-a întors ca o Furie şi mai-mai să se ia la harţă cu mine.

— Trebuie să ai răbdare cu sticleţii ăştia, îi spun. Pretind că ei au întotdeauna dreptate.

— Adevărat, mormăie, şi-şi vâră iar nasul în ziar.

Îmi trag un bobârnac în bărbie.

S-ar fi putut oare ca băiatul să fi greşit adresa? Să fi dus sacul în altă parte?

Mă îndrept spre ieşire, dar mă opresc la uşă.

— Şi sacul de rufe? întreb.

Îmi aruncă o privire.

— Ce? Au venit de la spălătorie şi l-au luat. De ce?

— Aşa, spun. Din simplă curiozitate. La revedere.

— Sal’tare, zice.

Ies şi mă urc în maşină.

Deci locotenentul Tram n-a găsit cadavrul pe care i-l promisesem. Trebuie să fie verde de furie. Ar fi fost însă şi mai rău dacă l-ar fi găsit.

Ar fi pornit pe urmele mele într-o urmărire disperată şi ar fi fost foarte fericit să mă poată acuza de asasinat.

Şi cum i-aş fi putut demonstra că nu eu i-am strâns bietului Dem cravata de gât?

Cât timp n-a pus mâna pe niciun cadavru, pot să stau liniştit, nu mă poate acuza de nimic; brigada pentru crime nu se amestecă în alt soi de treburi.

Dar n-am timp de pierdut. Cei de la spălătorie îşi vor da repede seama că printre rufe e un corp străin şi e mai mult ca sigur că n-or să se apuce să-l spele şi să-l usuce înainte de a-l aduce de unde l-au luat.

E timpul să zbor la Palo Lungo, s-o prind pe tânăra băbuţă cu complicii ei şi să-i fac să spună tot adevărul.

Sper ca Greg să fi făcut treabă bună la Palo Lungo, şi atunci nu-mi rămâne decât să trag câteva concluzii.

Trece o oră întreagă până reuşesc să ajung acasă. Nu văd nicio maşină a poliţiei şi niciun sticlete care să dea târcoale primprejur. Au, desigur, ceva mai bun de făcut decât să-şi irosească vremea cu un pierde-vară care se ţine numai de şotii.

Las maşina în faţa porţii şi urc pe scară.

Acasă totul e în ordine.

Mă dezbrac şi mă bag sub duş, dar simt deodată un frig la creier. Mă uit în oglindă şi văd că mai am o gaură serioasă în cutia craniană.

Încerc dopul de la sticla de whisky şi văd că se potriveşte de minune.

Mă întorc sub duş, şi gust din plin plăcerea pricinuită de apa rece ca gheaţa ce mi se prelinge pe spate. Nu uit totuşi să-mi pun materia cenuşie la contribuţie, dar, cum nu e nimic prea complicat în afacerea asta, n-are prea mult de lucru. Totul e clar.

Cineva din bandă l-a ucis pe domnul Francisco Fresco şi s-a dus să-i ia locul la Palo Lungo. Intervenind însă Dem şi cu mine, toate planurile le sunt date peste cap.

Lui Dem i-au înnodat cravata în jurul gâtului şi mie mi-au spart capul, dar nu chiar precum fusese stabilit.

Când au observat că am şters-o, s-au grăbit să facă dispărute manechine şi cadavru, iar hainele mi le-au pus în magazin, cu intenţia să fiu acuzat de furt, în cazul că m-aş mai fi aflat cotrobăind încă pe acolo.

Banda asta trebuie să fie destul de mare şi bine organizată, pe legea mea! În afară de Cap-de-Frişcă şi complicele care răspunde la telefon de la Palo Lungo, mai sunt domnul Cribbio, zis Piciorongul, cei trei paznici de noapte şi, poate, bucătăreasa cu valetul. S-ar putea să mai fie şi alţii.

În timp ce ies de sub duş, îmi vine în minte Ripi. Pe cinstea mea, băieţi, e o femeie fenomenală. O am fotografiată în minte în toate poziţiile posibile; mi-ar place, totuşi, să ştiu ceva mai multe despre ea.

O pescuiesc pe autostrada de la Palo Lungo, ridică piciorul de pe accelerator când pomenesc de „Galeriile Fresco”, zice că vine să-şi caute o slujbă la Pipachico şi găseşte imediat de lucru chiar la magazin, ca şi cum „Galeriile Fresco” n-ar fi aşteptat-o decât pe ea. Toate astea nu-mi par prea clare.

Mă întreb dacă nu cumva are şi ea vreun amestec

în toată afacerea asta, şi dacă e aşa, ce rol joacă?

Mi-ar displace să facă parte din bandă. E singura femeie care poate face să mi se înmoaie genunchii chiar de la o distanţă de cincizeci de metri, şi nu e uşor să faci să i se înmoaie genunchii unui tip ca mine.

Aşa. Mă usuc, îmi pun un costum gri şi mă duc la dulapul în care-mi ţin, într-un vas de sticlă, o duzină de pistoale, într-o baie de ulei.

Pescuiesc trei, le usuc şi le încarc cum trebuie. Unul îl ascund în gheată, altul în buzunarul de la spate al pantalonilor, iar pe-al treilea, vârât într-o teacă, pe-o curea în diagonală sub braţ.

Îmi torn un pahar zdravăn de whisky, îl beau, pun jos paharul şi dau să plec.

Nici n-ajung bine la uşă că aud telefonul sunând, aşa încât schimb direcţia şi mă întorc să ridic receptorul.

Când îl duc la ureche, aud o voce care face să mi se înmoaie pe loc picioarele; mă văd nevoit să mă proptesc imediat de masă să nu cad mototol jos.

Precis că am picioarele slabe; trebuie neapărat să-mi arăt încheieturile unui specialist.

— Sunt Ripi, aud spunând, şi după felul cum mi se comportă picioarele, n-am nicio îndoială că e ea. Dumneata eşti Chico Pipa?

— Sunt Chico Pipa, răspund.

— Detectivul pe care l-am întâlnit azi-dimineaţă pe autostradă?

— Şi în ascensor, completez; eu în persoană.

— Am nevoie de dumneata, reia vocea: poţi veni imediat la „Galeriile Fresco”?

— Sunt acolo înainte să laşi receptorul din mână, îi spun, gata să întrerup convorbirea, dar aud un strigăt

slab şi pun din nou receptorul la ureche.

— Un moment, şopteşte, nu pot vorbi la telefon. Îţi explic mai târziu. Nu trebuie să fim văzuţi împreună. Intră pe poarta din dos, cea din faţa parcajului; ştii care?

— Ştiu, zic.

— Fă în aşa fel să nu te vadă paznicul.

— Fii liniştită în privinţa asta, îi răspund; cred că mai e şi-acum în lada de gunoi.

O simt că are o clipă de şovăială, dar nu face niciun comentariu.

— Cum intri în curte, la dreapta, îmi explică, ai să vezi o chichineaţă. Ne întâlnim acolo în zece minute.

— În zece minute, îi confirm.

Aud că închide telefonul, închid şi eu, dar rămân cu ochii ţintă la o floare de pe tapiserie.

Când intri în curte, pe dreapta, e chichindeaţa unde dormea Dem, omuleţul care-mi lustruia mânerele de la maşină şi care stă acum în sacul de rufe cu cravata strânsă puţin prea tare în jurul gâtului.

Celulele din creier mi se pun imediat în funcţiune, dar le opresc pe loc. Dacă Ripi are sau nu un amestec în treaba asta, nu vreau să fac niciun fel de presupuneri, cel puţin pentru moment.

Îmi mai torn un alt pahar de whisky şi de data asta am grijă să-l umplu până la refuz.

Când e din nou gol, au trecut abia patruzeci şi cinci de secunde de la convorbirea noastră.

Mai pot să pierd câteva minute, aşa încât fac proba dacă cele trei pistoale pe care le am la mine funcţionează, şi din trei lovituri cum trebuie, pulverizez în eternitate două muşte şi-un muscoi, care de câtva timp se comportau de parcă ar fi fost la ele acasă.

Pun pistoalele la locul lor, ies, încui uşa, cobor scările şi urc în maşina lui Ripi. O depun la parcare.

Mă uit la ceas. Mai sunt cinci minute până la întâlnire şi ştiu că femeile se lasă întotdeauna aşteptate.

Automobilul-salon are oglinda retrovizoare cu o ramă rococo aurită. Mă privesc în ea şi-mi potrivesc mai bine cravata.

E o cravată pe care am mai experimentat-o în diverse ocazii, şi ştiu că a făcut câteva victime în tabăra femeilor.

Nu e nevoie însă ca Ripi s-o ştie.

Surâd şi cobor.

Maşina mea e tot la locul ei şi o să rămână acolo până la sfârşitul povestirii. N-am certitudinea că vreunul din brigadă nu-i dă târcoale, sau n-o ţine sub observaţie.

O iau pe ocolite, foarte calm, şi mă îndrept spre poarta din spate a „Galeriilor Fresco”.

Dau să intru, dar mă văd silit să fac un salt în lături ca să evit o furgonetă pe care scrie „Fresco” atât pe părţile laterale, cât şi în spate.

Se vede că şoferul se grăbea al dracului, fiindcă, odată ajuns în stradă, bagă în viteza a treia şi ia virajul pe două roţi.

Ghereta paznicului e goală. Ridic capacul lăzii de gunoi şi-l văd pe paznic dormind încă înăuntru.

Ajuns în curte, privesc împrejur. Văd staţionând încă trei furgonete identice cu cea care acum e pe punctul să câştige Mille Miglia[6]; încolo nimeni altcineva.

Uşa cămăruţei lui Dem pare închisă. O împing cu

[6] Cunoscută cursă automobilistică.

mâna şi văd că e numai proptită. O deschid şi intru.

Printr-o ferestruică din perete, imediat sub tavan, intră o lumină slabă, dar suficientă ca să lumineze doi indivizi aşezaţi pe un pat de campanie chiar în faţa uşii.

Unul ţine coatele pe genunchi, cu mâinile bălăbănindu-i printre picioare, celălalt stă picior peste picior şi ţine în mâna dreaptă un fel de tun, cu gura căscată chiar în direcţia burţii mele. Treaba asta mă cam sâcâie.

În mai puţin de jumătate secundă, completez mintal fişa celor două mutre cu toate trăsăturile şi semnele particulare.

Cel care deţine artileria n-are mai mult de treizeci de ani, e înalt de un metru şaptezeci, cântăreşte şaptezeci şi trei de kilograme, e blond, cu ochi de culoare închisă şi un tic nervos de parcă ar tot vrea să-şi muşte urechea stângă.

Celălalt, un fost boxer cu nasul strivit, are patru fire de păr ce par nişte capete de sfoară lipite de craniul lucios. Cântăreşte nouăzeci de kilograme, înălţimea un metru optzeci. Mai are un ochi tumefiat de la ultima încăierare de acum vreo zece ani.

— Punctual fantele, zice Artileristul; la ţanc.

Trag aer în plămân apoi îl expir încet-încet.

— Unde e fata? întreb înainte să mă reaprovizionez cu oxigen.

— Ţi-am spus eu că e un tip care nu se gândeşte decât la femei? zice Ochi-Vânăt.

Artileristul încearcă să-şi prindă cu dinţii urechea stângă, dar tentativa nu-i reuşeşte.

— E la plimbare, zice, dar a lăsat un mesaj pentru tine. Închide uşa încet şi nu încerca să faci vreo prostie. Arma asta e cam nervoasă şi nu ştiu dacă am

să reuşesc s-o ţin liniştită prea multă vreme.

Închid uşa încet. Ochi-Vânăt se ridică şi se îndreaptă spre mine.

— Ridică mâinile încet şi pune-le la ceafă, îmi spune.

Ridic mâinile, iar tipul îmi umflă pistolul din toc şi-l azvârle pe pat.

— Unde e fata? repet.

— Devii plictisitor, zice Artileristul; n-ai alt subiect de conversaţie?

Încearcă iar să-şi muşte urechea stângă, dar ratează şi de data asta.

— Ar trebui să încerci cu urechea dreaptă, îi spun, cine ştie, poate îţi reuşeşte.

Se face vânăt de furie şi văd cum îi păleşte arătătorul pe trăgaci, înţepenindu-se.

Se ridică încet şi se plasează cu picioarele crăcănate la un metru treizeci de pantofii mei.

— Lui Giorgetto nu-i plac glumele pe socoteala ticului său nervos, zice Ochi-Vânăt; o să te facă s-o plăteşti cam scump.

Îmi bagă mâna în buzunar, îmi ia cel de-al doilea pistol şi-l aruncă pe pat, lângă primul.

— Băgăreţ afurisit! şuieră Artileristul, şi când termină ultima consoană, văd că apasă pe trăgaci, dar sunt mai iute ca el.

Ridic piciorul stâng şi, dintr-o lovitură, fac să-i zboare pistolul până-n tavan, cu deget cu tot.

În acelaşi timp întind mâinile spre spate, îl apuc pe Ochi-Vânăt de urechi, mă aplec brusc înainte, şi-l fac să descrie o voltă elegantă pe deasupra capului meu, expediindu-l drept în căpăţâna demnului său prieten.

Lovitura e cam tare, căci Giorgetto se îngroapă în podea până la genunchi, ca un cui într-o scândură de

lemn moale.

— O să trebuiască o macara să te scoată de acolo, îi spun, dar pentru moment stai bine unde eşti.

Ochi-Vânăt se ridică, dintr-un salt ajunge la pat, apucă un pistol şi se întoarce brusc.

N-aştept să-mi facă vreo gaură în costumul abia curăţat, sau în cea mai bună cravată pe care o am.

Întind piciorul drept şi trag cu al treilea pistol pe care l-am ascuns în gheată.

Proiectilul îi intră prin nara stângă, Ochi-Vânăt trage câteva strănuturi, după care se destinde complet pe podea.

— Are nasul puţin înfundat, zic, dar nu face nimic. Spune-i să încerce cu aburi de muşeţel când s-o trezi, deşi mi-e teamă c-a adormit pe veci. Se vede treaba că-l plictisea tovărăşia ta.

Mă postez la douăzeci şi doi de centimetri de nasul lui Giorgetto.

— Şi acum, îi suflu, te hotărăşti să-mi spui unde e fata?

— Băgăreţ afurisit!

Îl apuc de păr şi-i ard o palmă. Capul îi descrie o învârtitură completă.

Are gâtul destul de elastic, căci, la sfârşitul rotaţiei, se întoarce singur în sens contrar, revenind la poziţia iniţială.

Mă priveşte şi tace.

Refac operaţia şi repet întrebarea.

— La Palo Lungo, zice.

Încearcă pentru ultima oară să-şi apuce cu dinţii urechea stângă, dar nu reuşeşte şi leşină. Îl las în pace, dar înainte să se întindă definitiv la pământ, îi smulg urechea stângă şi i-o bag în gură ca să aibă şi el o bucurie când s-o trezi.

Aşa sunt eu făcut, când văd pe cineva neajutorat, încerc să-l ajut, chiar când nu merită.

Îmi adun la iuţeală instrumentele de tir şi le pun la loc în buzunar şi în teacă.

Îmi scutur câteva fire de praf de pe haină, ies, închid uşa şi-o întind.

Trec pe lângă ghereta paznicului şi văd că nu e nimeni înăuntru. Lada de gunoi a dispărut.

O fi venit pesemne maşina gunoierilor, care au luat lada cu paznic cu tot.

Drum bun!

Urc în maşina lui Ripi şi plec.

Dacă Ripi mi-a jucat festa asta urâtă, o să mi-o plătească scump.

Îmi dă întâlnire, trimite doi bandiţi în locul ei, iar ea pleacă în week-end la Palo Lungo.

Dar dacă au răpit-o?

Îmi vine în minte furgoneta care era cât pe-aci să mă calce când am intrat pe poartă.

Apăs pe accelerator, dar e ca şi cum aş apăsa pe-o coajă de caşcaval.

Orice ai face, nu merge cu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră blestemata asta de maşină.

S-ar putea ca seducătoarea mea să fie în pericol, sau poate nu. În orice caz, acum ştiu sigur că e şi ea vârâtă în afacerea asta. Şi încă cum!

Fac o socoteală aproximativă. Cu douăzeci şi cinci de kilometri pe oră îmi trebuiesc aproape patru ore ca să fac nouăzeci de kilometri.

Ei, fir-ar să fie de treabă!

Ar trebui să mă dau jos şi s-o împing ca s-o fac să meargă mai repede.

Până ajung la autostradă, a şi trecut o jumătate de oră, timp în care mă tot gândesc în fel şi chip.

Problema îmi părea destul de simplă, dar de când s-a băgat fetişcana asta pe fir, am impresia că totul se complică din nou.

Care-i rolul ei în toată povestea asta? Dacă era cumva în furgoneta pe care am văzut-o ieşind, nu-i timp de pierdut.

Îmi dau o palmă peste frunte. Greg e la Palo Lungo, ce dracu! şi Greg face tot atâtea parale cât mine. N-are rost să-mi fac griji.

Turismele mă depăşesc ca nişte săgeţi, mă depăşesc camioanele, şi m-ar depăşi până şi pietonii, dacă şi-ar pune mintea.

Zăresc în oglinda retrovizoare un camion care merge cu o viteză pe care o calculez la iuţeală: vreo cincizeci de kilometri pe oră.

Straşnic. Pot ajunge la Palo Lungo în mai puţin de două ore.

Tot e mai bine decât patru.

În maşina lui Ripi e un suport de umbrele, şi în el o umbrelă cu mâner îndoit.

O iau de vârf şi mă aplec pe fereastră.

În momentul în care camionul mă depăşeşte şi când partea din spate ajunge în dreptul meu, întind umbrela şi agăţ cu mânerul un inel ieşit în afară dintr-o laterală, puţin deasupra aripii. În regulă!

Sting motorul şi iau piciorul de pe accelerator.

CAPITOLUL VIII

O gaură care-şi schimbă locul şi un balot care te face să ameţeşti. Dar nu pe mine.

După trei sferturi de oră ajungem la Palo Lungo. Mă desprind de camion şi pornesc motorul.

Palo Lungo e o mică localitate climaterică.

Are un mic centru în care se află clădirile principale, biserica cu parohia, primăria şi magazinele.

În jurul centrului sunt risipite vilele bogătaşilor care au reşedinţa în Pipachico, şi care vara, când la Pipachico se moare de căldură, vin aici să se răcorească, iar în anotimpul rece, să facă sporturi de iarnă.

Palo Lungo începe cu o staţie de benzină şi se termină cu o altă staţie de benzină. Şoseaua naţională îşi continuă drumul coborând într-o vale largă. De-a lungul ei se înşiră câteva vile pe-o distanţă nu prea mare.

La est de Palo Lungo, adică pe dreapta când vii pe autostradă, se poate vedea o întindere de apă prea mare ca să-i spui băltoacă şi prea mică s-o poţi numi lac.

Localnicii şi vilegiaturiştii insistă totuşi s-o numească lac, fiindcă, după spusele lor, e mai multă apă acolo decât se vede; aşa-zisul lac e în realitate destul de adânc.

Muntele care-l mărgineşte, îl domină printr-o râpă abruptă care se prăvăleşte chiar din vârful lui terminat cu o platformă, în mijlocul căreia tronează o vilă de culoare galbenă, cu un acoperiş înalt, foarte ţuguiat, din ardezie.

Arunc o scurtă privire panoramei, apoi mă opresc la prima pompă de benzină.

Un puşti cu părul lung se apropie să privească maşina, îl pufneşte râsul şi ia furtunul de la pompă.

— Patru litri? întreabă.

— Nimic, spun, maşina asta merge cu limonadă. Unde e vila Fresco?

Băiatul agaţă furtunul şi-mi face semn cu capul spre celălalt mal al lacului.

— E aia de colo, zice, netezindu-şi părul cu mâna.

— Domnul Fresco e aici în vilegiatură?

— De câteva luni, răspunde. Nu suportă căldura din oraş. Nu-i priește.

— Îl cunoşti? întreb.

— Cine nu-l cunoaşte la Palo Lungo?

— L-ai văzut zilele astea pe aici?

— Chiar azi-dimineaţă, zice băiatul. A coborât să-şi cumpere tutun de pipă. Vine jos destul de des ca să mai facă puţină mişcare.

Cobor din maşină şi-l iau de guler.

Îi zgâlţâi bine capul, vânturându-i claia de păr în toate părţile. Când părul îi acoperă complet faţa, mă opresc.

— Cine ţi-a spus? întreb.

— Nimeni, zice, l-am văzut eu.

— Ascultă, îi spun, scuturându-l încă puţin, crezi că sunt imbecilul care înghite prima balivernă pe care i-o serveşti? Nu l-ai văzut pe domnul Francisco Fresco.

Dă la o parte perdeaua de pe ochi şi mă priveşte

de parcă ar fi fost aşezat pe scaunul electric.

— Domnule, zice, dacă vreţi să spun că nu l-am văzut pe domnul Fresco, foarte bine, aşa spun.

— Cât ţi-au dat să spui că l-ai văzut?

— Domnule, zice iar băiatul, de ce ar trebui să-mi dea cineva ceva? L-au văzut toţi din localitate.

Îl las în plata Domnului.

Nu se poate. Domnul Francisco a murit astă-noapte, dintr-un foc tras în inimă, la etajul doi al „Galeriilor Fresco”, la nouăzeci de kilometri de aici.

E cineva care umblă şi împarte bacşişuri în dreapta şi-n stânga, ca să-şi creeze cine ştie ce drac de alibi. Dar nu mă las eu dus de nas aşa cu una, cu două.

Urc iar în maşină şi mai fac o sută de metri.

Mă opresc în faţa unui chioşc de ziare.

În dosul tejghelei e o femeie care are ochiul drept mai mic decât cel stâng.

— Aici vine să-şi cumpere ziarele domnul Fresco? întreb.

— Aproape zilnic, răspunde femeia, de ce?

— Azi-dimineaţă a venit?

— Da, a venit, spune ea.

— Ascultă, tanti, îi spun, aici e cineva care vrea să prostească lumea, dar eu nu mă las dus de nas. I-am spus-o şi băiatului de la benzină, şi dacă e nevoie, o s-o spun în tot oraşul. Ai înţeles?

Mă priveşte cu ochiul cel mare.

— Şi de ce, mă rog, aş spune c-a venit dacă n-a venit? zice ea.

— Pentru că cineva umblă şi împarte bacşişuri ca să se spună un anumit lucru în loc de altul, repet; azi-dimineaţă domnul Francisco Fresco era în cu totul altă parte.

Acum încearcă să mă privească cu ochiul cel mic şi

face nişte semne cu mâna ca şi cum ar spune că sunt nebun.

Nu-mi vine să cârpesc o femeie, chiar când are un ochi mai mic decât celălalt.

Îi împrăştii pe jos un teanc de reviste, doar aşa, ca s-o fac să vadă că nu glumesc, apoi mă urc în maşină şi plec.

La dracu! e posibil să fi cumpărat Cap-de-Frişcă toată staţiunea?

Şi totuşi e cu neputinţă ca toţi ăştia să spună adevărul.

Pe domnul Francisco l-am văzut cu ochii mei azi-dimineaţă, în pivniţa magazinului, cu o gaură în piept, ce dracu!

Nu putea fi cadavrul altcuiva cel pe care l-am văzut, cu toate manechinele alea care-i semănau leit. Şi Dem îl cunoştea doar bine, ce naiba, şi l-a văzut poate la mai puţin de-un minut după ce a fost împuşcat azi-noapte.

Fir-ar afurisită de treabă! Ceva scârţâie în toată istoria asta.

Mi-ar place să opresc şi să mai întreb pe cineva, dar presimt că aici trebuie făcut ceva rapid.

O iau deci pe prima stradă la dreapta, cea care duce la vila Fresco, merg de-a lungul lacului câţiva zeci de metri, apoi iau în piept urcuşul cu vreo zece kilometri la oră, nevoit să fac apel la toată abilitatea mea, ca să conving rabla rulantă să nu se oprească în fiecare curbă. E alergică la urcuşuri şi efortul făcut e atât de mare, încât caroseria i se face violetă; mă cuprinde spaima să nu-i văd uşile sărind dintr-un moment în altul.

Trec prin faţa unor porţi înalte de fier, care închid un parc imens, şi ascund maşina într-un boschet de la

marginea drumului.

Mă întorc pe jos, deschid poarta şi intru.

Nu mă întâmpină nimeni, aşa încât străbat aleea care duce spre vilă.

E o construcţie solidă din zid, cu un acoperiş ţuguiat.

N-am timp să studiez amănunţit stilul arhitectonic; are două etaje, ferestre largi şi o terasă mare. Toate uşile sunt închise, cu excepţia unei ferestre pe colţ, la etajul întâi.

La prima vedere, casa pare nelocuită, dar nu mă încred în aparenţe.

Mai bine dau o raită înainte să intru.

Faţada din stânga dă spre un mic teren unde se află un garaj pentru patru maşini. În mijlocul terenului e oprită o furgoneta a firmei „Fresco" şi sunt sigur că e aceeaşi care cu puţin înainte participase la Mille Miglia, plecând din curtea în care se afla locuinţa lui Lem.

Mă învârt puţin în jurul ei, dar nimic special nu-mi atrage atenţia.

Mă aplec şi privesc pe partea dinăuntru a roţilor; nu văd niciun timbru de douăzeci lipit pe geantă.

Deschid uşile din spate. Furgoneta e plină de pietre până sus. Cam ciudată marfă pentru un magazin de confecţii, în afară de cazul că vor să vândă muntele cu bucata.

Încerc să-mi pun materia cenuşie în mişcare, dar nu iese nimic. Închid uşile din spate şi amân pentru mai târziu găsirea unei soluţii la problema asta minoră.

Înăuntrul garajului se află un Plimber mare de doisprezece cilindri jumătate...

Pun mâna pe motor. E abia călduţ. Maşina e plină

de bagaje.

Cineva are intenţia s-o şteargă, după cum se vede.

Ies din garaj şi-mi reiau raidul turistic în jurul vilei.

Partea din spate e cea care dă spre lac, şi are în faţă o grădină mare, care se termină cu o balustradă. Dedesubt, muntele coboară perpendicular în apa adâncă de culoare închisă.

Mă întreb unde naiba s-o fi dus Greg. Nu văd nici urmă de asociatul meu, şi totuşi ar trebui să fie aici, afară de cazul că s-a întors să mă caute acasă.

Fac turul complet al vilei şi revin la intrarea principală. Deschid uşa care nu e încuiată şi intru într-un hol mare. O scară interioară duce la etajul de sus. La stânga şi la dreapta sunt nişte glasvanduri imense prin care zăresc o sufragerie, un living-room şi un salon. Dincolo de scară e uşa care duce la dependinţe.

Iau pistolul şi-l ţin strâns; n-am chef de glume şi e mai prudent să fiu cu artileria pregătită.

Parterul e pustiu; când intru în sufragerie, primul lucru pe care-l zăresc este o sticlă de whisky.

Găsesc la repezeală un pahar curat şi mi-l umplu ras. Aveam chiar mare nevoie de carburant; tocmai când să duc paharul la gură, aud un zgomot îndepărtat, ca de clanţă apăsată şi de uşă care se deschide.

Nu-mi dau seama din ce parte vine. Ascult ţinându-mi răsuflarea, dar zgomotul nu se mai repetă.

Îmi beau liniştit paharul, apoi mă îndrept spre scară. Nici n-apuc să urc până la jumătate, când aud un motor de maşină care porneşte şi un cârâit de schimbare a vitezei.

Ţâşnesc ca un arc, în două salturi sunt la uşă şi o deschid.

Abia am timp să zăresc furgoneta care ia curba aleii cu optzeci pe oră, iar la volan profilul unei femei cu o claie de păr castaniu.

Ei drăcie! E Ripi. Nu poate fi decât ea, din moment ce-mi simt genunchii înmuindu-se.

Cu patul armei îmi trag o lovitură în genunchi. Nu trebuie să mă las sedus de prima păpuşică pe care-o văd, chiar dacă păpuşa asta e unică în lume din punct de vedere estetic.

E inutil să încerc o urmărire. La ora asta trebuie să fie de mult pe autostradă spre Pipachico; după felul în care a luat virajul, se pare că fetişcana ştie să conducă o maşină şi cu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri la oră, chiar dacă e încărcată cu pietre. Ia să vedem acum ce a pus la cale fetiţa asta inocentă! Cine ştie dacă nu izbutesc să înţeleg de ce a întins-o cu toată pietrăraia aia după ea.

Reiau vizita de unde am rămas.

Scara se termină pe un palier de unde se bifurcă două coridoare, unul la dreapta, altul la stânga. În fundul celui din dreapta zăresc o încăpere spaţioasă, un fel de verandă cu geamuri mari, mobilată cu fotolii din răchită împletită, şezlonguri şi măsuţe.

Unul dintre fotolii e întors cu spatele spre mine şi mi-ascunde ceva care ar trebui să fie lipit de un cap cu părul ca de frişcă.

Din patru paşi ajung în verandă, răsucesc cu o lovitură de picior fotoliul, şi văd că într-adevăr la claia aia de păr e lipită Cap-de-Frişcă în persoană, iar toate părţile ei componente sunt strâns legate laolaltă în chip de salam cu cel puţin douăzeci de metri de frânghie.

— O treabă frumuşică şi făcută extrem de conştiincios, zic, deşi nu era nevoie de atâta risipă de

sfoară ca să ţină strâns toată comedia asta.

Nu-mi răspunde nimeni, fiindcă deşi Cap-de-Frişcă pare să fie singura persoană prezentă în încăpere, are o batistă albă legată strâns în jurul gurii, şi privită în ansamblu, pare leşinată de-a binelea.

Îi smulg căluşul din gură şi-i dau o pereche de palme, să văd dacă se trezeşte, dar pare-se că are somnul adânc.

Observ cioburi de sticlă pe jos şi mă prinde bănuiala că sub coafura asta pufoasă s-ar putea ascunde vreun cucui de proporţii considerabile.

Pipăi delicat şi simt într-adevăr sub perna de puf a părului o gâlmă ca un ou, dar după volum nu poate să fie decât un ou de struţ.

Dacă toată treaba a fost dusă la bun sfârşit de păpuşa care la ora asta aleargă cu furgoneta spre Pipachico, ei bine, fata are într-adevăr nişte resurse neaşteptate.

Mă uit împrejur să văd dacă nu găsesc vreun lichid să-l arunc pe faţa tinerei băbuţe, dar rămân ca trăsnit, cu braţul pe jumătate ridicat, gâtul strâmb într-o parte şi ochii fixaţi pe o porţiune de podea.

În raza mea vizuală au intrat o pereche de picioare cu pantofi negri bărbăteşti, ciorapi albaştri şi manşeta de la pantaloni gri.

Restul nu se vede, dar nu e greu de ghicit că, lipit de treaba asta, trebuie să fie un tip întins pe podea şi al cărui corp e ascuns de-un alt fotoliu răsturnat.

Trag aer în piept şi mă duc să văd de aproape despre ce e vorba.

Nu sunt un tip care se minunează prea uşor. Mi se întâmplă uneori să rămân cu gura căscată câte-o fracţiune de secundă, de pildă, când văd pe cineva căzând de la etajul douăzeci şi, odată ajuns la al

zecelea, se răzgândeşte şi o ia înapoi; de data asta însă, gura mi se cască zdravăn şi maxilarele îmi înţepenesc pur şi simplu; am senzaţia că cineva mi-a vârât pe gât un prosop pluşat.

Tipul pe care-l văd întins la picioarele mele e acelaşi pe care l-am văzut azi-dimineaţă în subsolul „Galeriilor Fresco”, cel cu gaura în piept, dacă vă amintiţi; absolut identic cu manechinele care-l înconjurau, – şi care, în mod logic, ar trebui să răspundă la numele de Francisco Fresco.

Numai că tipul pe care-l văd la picioarele mele n-are niciun fel de gaură în piept; e cu haina descheiată, iar cămaşa pe care-o poartă e de-un alb imaculat.

Capul îi zace într-o băltoacă de culoare roşie, care însă nu miroase deloc a lac de unghii, şi se vede clar că gaura pe unde a intrat glonţul care l-a trimis pe lumea cealaltă se află în partea posterioară a craniului.

Cum îmi trece paralizia, îi apuc o mână şi i-o ridic.

Braţul nu-i iese din mânecă, iar la simplul contact cu mâna lui mă conving că de data asta nu e vorba de niciun manechin.

Îl apuc de păr şi-i salt capul. Gaura e chiar acolo unde am presupus că trebuie să fie.

Dar ce dracu o mai fi şi asta? Cum s-o fi petrecut aşa minune? Doar n-au putut să-i astupe gaura din piept şi apoi să-i facă alta în cap.

Şi ăsta nu-mi pare mort de multă vreme. Chestie de minute, aş zice, nu de ore.

Privesc în jur. Nici urmă de vreun pistol şi totuşi gaura din cap e clar că nu e făcută cu burghiul.

Îmi amintesc de fata care a şters-o cu furgoneta plină cu pietre.

Ripi! Ei drăcie!

Mă atrage în chichineaţa lui Dem, îi pune pe cei doi călăi să mă omoare, zboară până aici adusă de Piciorong, o atacă pe Cap-de-Frişcă, dar, surprinsă de soţul ei, e nevoită să tragă în el. Între timp Piciorongul umple furgoneta cu pietre şi dispare, fiindcă nu-l văd pe nicăieri şi nu pricep unde ar putea fi.

Istoria asta şchioapătă pe undeva, mai ales la capitolul cu pietrele. Şi apoi la cel cu soţul care moare puţin aici, puţin dincolo, cu o gaură când într-o parte, când într-alta.

Totuşi, arme nu văd pe nicăieri. Şi salamul acela de pe divan confecţionat cu atâta dibăcie, nu poate fi decât opera lui Ripi!

O idee începe să-mi încolţească în minte, când aud un geamăt.

Mă întorc şi-o văd pe Cap-de-Frişcă care a deschis ochii şi mă priveşte uluită.

Mă transfer în zona ei.

— Salve, puicuţo, zic, ai dormit bine?

Aruncă repede o privire spre mort, apoi se întoarce şi-şi aţinteşte privirea pe chipul meu.

— Asasin ticălos! scrâşneşte.

În afară de noi trei, nu mai e nimeni în cameră, deci nu mi se poate adresa decât mie.

O iau de picioare, o aşez pe divan şi mă aşez şi eu lângă ea.

— Ascultă, păpuşo, zic, acum că suntem între patru ochi, ce-ar fi să-mi istoriseşti puţintel întâmplările din ultimele ore, poate chiar începând de aseară. Spune-mi mai întâi cine e ăla de colo?

— Parcă n-ai şti că e bărbatul meu, răspunde.

— E posibil să ai doi bărbaţi identici, întreb, unul cu o gaură în burtă şi altul cu o gaură în cap?

Ridică din umeri atât cât îi permit frânghiile.

— Pe celălalt l-ai inventat tu, şi pe urmă, ca să demonstrezi că ai avut dreptate, ai venit aici să-l omori pe bietul Francisco.

— Asta să i-o povesteşti cretinului de Caucciù, îi zic; numai un creier ca al lui ar putea s-o ia de bună. Bărbatul tău Francisco a murit aseară la magazin din pricina unui glonţ în inimă.

— Pfui, zice, demonstreaz-o.

Îi dau o palmă că-şi loveşte oul de struţ de speteaza divanului şi, de n-ar fi fost toţi câlţii ăia de păr care să-l protejeze s-ar fi spart şi-ar fi ieşit din el un pui cât un porumbel.

Începe să plângă de furie, apoi îşi îndreaptă spinarea.

— De ce nu telefonezi la poliţie? ţipă. Acum ţi-ai procurat un cadavru, nu? Ce mai vrei?

— Este exact ce voiam să fac, răspund, şi cred că de data asta locotenentul Tram o să fie satisfăcut. Ăsta dacă n-are cadavre nu e mulţumit.

Iau receptorul şi-l duc la ureche. Linişte deplină. Apăs pe furcă fără niciun rezultat. Îl pun la loc.

— Linia e întreruptă, spun; cineva a tăiat firul.

Cap-de-Frişcă începe să râdă.

— Tot nu te-ar crede locotenentul Tram, zice. Dacă nu mă înşel, l-ai pus de nu ştiu câte ori pe drumuri de pomană. De ce nu mă dezlegi? Sau poate ţi-e frică să nu-ţi cad în braţe?

Mă apropii de ea.

— Nu, zic, îmi placi mai mult aşa. Sforile astea care-ţi ţin mulată rochia de corp îţi scot formele în evidenţă.

— Derbedeule! mă complimentează ea, dar, după hârâitul glasului am impresia că i s-a uscat gâtlejul.

— Aşteaptă puţin, îi spun.

Dau fuga jos, iau sticla de whisky cu două pahare, şi mă întorc sus în goană.

— Cum se face că ai avut şi un gând drăguţ? mă întreabă.

— Sunt galant cu femeile, îi răspund.

Umplu un pahar şi i-l torn pe gât. Apoi umplu unul şi pentru mine.

Când am ajuns la ultimul strop, aud pasul caracteristic al asociatului meu. Greg intră şi se opreşte în prag. Ţine în gură un fel de balot şi bag de seamă că e vorba de nişte haine.

— Ah, spun, a dat Dumnezeu să apari! Unde dracu mi-ai umblat până acum?

Greg dă din cap.

— Iartă-mă, zic, îţi prezint pe doamna Cap-de-Frişcă. Acesta e asociatul meu, Gregorio Scarta.

Greg face un scurt semn de salut cu capul în direcţia lui Cap-de-Frişcă.

— Îmi pare bine, spune Cap-de-Frişcă.

Odată prezentările făcute, îi spun lui Greg să se apropie; îmi încredinţează pachetul.

E într-adevăr un costum de haine şi, drept să spun, nu arată prea bine.

Nu cred însă să fi fost o haină ponosită până mai acum câteva minute.

Simt imediat un parfum de talc care-mi pare cunoscut.

— În ordine, spun. Îmi părea nefiresc ca Piciorongul să nu fie pe aici pe undeva. Unde l-ai înghesuit?

Greg îmi face semn să-l urmez şi n-aştept să-mi mai spună o dată.

— Scuză-mă, mă adresez lui Cap-de-Frişcă, trebuie să plec să găsesc o anumită persoană, dar mă întorc

repede. Între timp să nu te mişti. Ai aici sticla de whisky şi, dacă te plictiseşti aşteptând, poţi să sorbi câteva picături.

— Spiritualule! mormăie.

Controlez dacă nodurile sunt bine făcute, ating uşor cu un bobârnac obrazul dublei văduve şi alerg după Greg care mă aşteaptă în pragul coridorului.

Greg mă însoţeşte de-a lungul întregului coridor, până la o scară îngustă de serviciu.

Coborâm trei platforme de trepte înguste şi ajungem într-o pivniţă semiobscură.

Abia disting ce e în jurul meu, dar coada lui Greg rămâne în permanent contact cu picioarele mele; la un moment dat văd că se opreşte şi începe să împingă cu botul o ladă grea, proptită de-o uşă.

Îl ajut să împingă lada şi deschid uşa.

E o încăpere destul de mare, cu o lampă aprinsă atârnând de tavan.

În mijlocul camerei îl văd pe Piciorong, complet gol, care tocmai îşi vine în fire şi încearcă să-şi acopere goliciunea cu singura îmbrăcăminte care i-a rămas.

E vorba de-o jartieră.

Observ că-i lipseşte o bucăţică de fesă şi-mi dau seama că trebuie să i-o fi smuls Greg odată cu pantalonii.

— Tu ai făcut toată treaba asta? îl întreb pe Greg.

Greg îmi face semn că da, dar are aerul să-şi ceară scuze pentru bucăţica lipsă.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, îi spun. Are încă destulă osânză pe oase şi cei de la scaunul electric cu siguranţă n-o să protesteze pentru o bucăţică în minus.

Piciorongul se ridică şi se îndreaptă spre mine.

— Pacoste afurisită! scrâşneşte printre dinţi.

— Lasă amabilităţile, domnule Cribbio, zic, nu e momentul să-mi faci complimente.

Îi trag un picior sub braţ, atât cât să-i arăt că nu glumesc, şi-l trimit din nou la pământ.

— Cred că a sosit vremea socotelilor, zic. Ţi-ar displace să vii la o parolă cu doamna de sus?

Îl iau de-o ureche şi-l repun pe picioare.

Văd că are o ezitare, dar o pun pe seama costumului.

— Nu te jena să te prezinţi în faţa dublei văduve în costumul ăsta. Chiar aşa, cu o singură jartieră pe pulpă, arăţi încă destul de elegant.

Când Greg îi mârâie la spate, Piciorongul face un salt înainte, iese pe uşă, şi-o porneşte pe scări în sus. Îl urmez cu degetul pe trăgaci, fiindcă n-am chef de surprize, mai ales acum, când întrezăresc linia de sosire.

CAPITOLUL IX

În concluzie nu e vorba de-un simplu furt de pietre. Totul se încheie cu patru inimi fericite şi una sfărâmată.

Nici n-ajung bine la capătul primei platforme a scării, că aud o maşină oprindu-se.

— Stop, zic, e lume afară.

Piciorongul, care între timp ajunsese la primul palier în faţa unei uşiţe, o deschide şi vrea să facă un salt, dar Greg e mai iute decât el.

Îl apucă de părul de pe pulpă şi-l ţine strâns.

Stau şi ascult.

Aud o uşă care se trânteşte, nişte paşi pe pietriş, poarta de la intrare care se deschide. Cineva urcă scara.

După paşi, e o femeie. Probabil înaltă, cu păr castaniu şi ochi ca mierea.

Deschid uşiţa şi intru într-o cămăruţă care-şi primeşte lumina de la o ferestruică ce dă spre curte, în faţa garajului.

Mă uit pe ferestruică şi zăresc furgoneta la locul de mai înainte. Să se fi dus doar să descarce pietrele pe undeva? Nu. Furgoneta e încă plină. Are cauciucurile moi de parcă ar fi presate de-o mare greutate.

Mă întorc pe palier.

— Luaţi-o înainte încet, şoptesc, şi Piciorongul deschide din nou drumul.

Când ajungem în coridorul primului etaj, îi fac un semn lui Greg şi trec în frunte.

Îmi fac apariţia în pragul verandei tocmai în momentul când Ripi, mânuind sticla de whisky ca pe-o măciucă, o loveşte în cap pe dubla noastră văduvă, care leşină a doua oară.

Mă reped la ea, dar nu în timp util s-o pot opri.

O imobilizez trecându-i braţul pe după spate, şi-i prind mâna care strânge acum numai gâtul sticlei.

— Asta-i curată răutate, îi spun.

Se răsuceşte spre mine şi o văd roşind toată.

— Poftim, n-ai decât să ţi-o iei, izbucneşte. Nu cred că ţi-am demontat-o prea mult. E încă întreagă.

Desluşesc o nuanţă de gelozie în glas, aşa încât genunchii mi se înmoaie şi slăbesc strânsoarea.

— Nu despre ea e vorba, spun, arătând spre Cap-de-Frişcă; n-ai decât să-i umpli tot capul cu ouă de struţ. Pe mine sticla de whisky mă interesează. Era pe jumătate plină.

Chipul i se luminează şi o văd zâmbind, dar roşeaţa din obraji nu vrea să dispară.

Îmi dau seama că prezenţa domnului Cribbio o pune în încurcătură.

— Iertare, spun. E adevărat, nu e un Apolo, deşi el aşa se crede, şi-i place să se vânture îmbrăcat doar cu o jartieră. Dar luăm noi măsuri imediat.

Privesc în jur şi nu zăresc niciun fel de pânză sau ceva similar. Iau atunci o revistă ilustrată de pe-o măsuţă, îi smulg o pagină, şi-o fixez pe corpul domnului Cribbio cu pioneze.

Roşeaţa dispare din obrajii fetei.

— E un model improvizat, zic; n-am făcut pe croitorul în viaţa mea, dar trebuie să recunoşti că mă descurc destul de bine.

Piciorongului îi revine răsuflarea pe care-o pierduse din pricina îmbrăcatului, şi-mi pune mâna-n gât.

— O să te fac să plăteşti scump asta, blestematule!

Greg ar trebui să-mi vină în ajutor, dar cu coada ochiului îl văd că linge whisky-ul de pe Cap-de-Frişcă.

Se vede treaba că n-a mai pus de mult un strop de băutură pe limbă, şi apoi îmi face chiar plăcere că jumătatea aia de sticlă să nu se irosească de pomană.

Îl las pe Piciorong să se mai răcorească puţin, apoi îi apuc braţul stâng şi i-l răsucesc la spate până-i aud oasele pârâind.

Simt că slăbeşte strânsoarea şi se înmoaie complet, aşa încât îl zvârlu între două scaune de pai, unde se înfige în aşa fel încât pentru a-l scoate de acolo, o să fie nevoie de un fierăstrău de tâmplărie şi o şurubelniţă.

— Cred, în fine, că i-am aranjat pe toţi, îi spun lui Ripi. Acum putem sta liniştiţi la o parolă.

Ripi se aşază pe-un fotoliu de pai.

— Scuză-mă, îi spun.

În câteva salturi sunt la parter, găsesc în sufragerie o sticlă întreagă de whisky, iau şi două pahare şi alerg sus.

— Mulţumesc, nu beau, îmi spune Ripi.

— N-are importanţă, îi zic. Mie mi se usucă gâtul şi când ascult. Dă-i drumul, să aud povestea dumitale.

— Trebuie s-o povestesc şi poliţiştilor, spune ea. Îi aştept să vină dintr-o clipă într-alta.

Nu înţeleg nimic.

— Cine i-a anunţat? Telefonul nu funcţionează.

— Eu, răspunde. Asociatul dumitale a smuls probabil firul cu o muşcătură, aşa încât am luat furgoneta, am coborât în staţiune şi de la prima pompă de benzină am telefonat poliţiei din Pipachico.

Scot un oftat de uşurare.

— N-ai aşadar nimic comun cu pietrele din furgonetă? o întreb.

Ridică din umeri.

— Ce să fac cu toţi bolovanii ăia? răspunde. Nici nu ştiu măcar de ce i-au încărcat în furgonetă. Dumneata ştii?

— Habar n-am, zic. Poate se fac ceva lucrări prin părţile astea.

Rămânem un moment tăcuţi. Greg continuă să lingă whisky-ul din decolteul lui Cap-de-Frişcă. Îl las în pace.

— O să mai treacă cel puţin o oră până vor sosi, îi spun, şi-o iau de mână. Ai o mână de statuie.

Îşi retrage repede mâna şi roşeşte din nou.

— Devii îndrăzneţ, îmi spune. Poate e mai bine ca până vine poliţia să-ţi istorisesc povestea mea.

Trag un oftat adânc şi mă aşez pe scaun.

— Cum vrei, zic.

— Locuiesc la Palo Corto, zice. La jumătatea drumului între Pipachico şi Palo Lungo, într-o căsuţă care aparţine mătuşii Cristina. Iartă-mi exprimarea telegrafică, dar sunt un om foarte expeditiv.

— Prefer telegramele romanelor-foileton, îi spun. Continuă.

— Soţul mătuşii Cristina a fugit de acasă acum douăzeci de ani. Nimeni n-a ştiut vreodată de ce. Poate s-a plictisit de viaţa de familie. Era un tip independent, puţin cam ciudat, şi a preferat să tragă mâţa de coadă decât să trăiască pe spinarea unei femei. Când s-a căsătorit cu mătuşa Cristina, el era sărac, iar ea bogată, şi lumea spunea că a luat-o din interes. Aşa încât a plecat.

— E greu să mai găseşti în ziua de azi astfel de

oameni, spun.

— Da, nu e uşor, continuă ea. De când a plecat de acasă, mătuşa Cristina n-a mai avut o clipă de linişte. A fost întotdeauna foarte îndrăgostită de el, şi-aşa a rămas până azi; nu l-a pierdut niciodată din vedere în toţi aceşti ani. Vreau să spun că a ştiut întotdeauna unde era şi ce făcea. A ştiut ea cum să se informeze ca să fie la curent cu toate mişcările lui, şi din când în când încerca să-l determine să se întoarcă acasă. Niciodată n-a reuşit să-i înfrângă orgoliul. În toţi aceşti ani a încercat bietul de el, toate meseriile: bucătar, tapiţer, ţesălător de cămile, tăietor în piatră – în fine, în ultimul timp câştigase simpatia domnului Francisco Fresco, care-i încredinţase curăţenia de noapte a unei părţi din „Galeriile” sale şi-l găzduia într-una dintre cămăruţele aflate în aceeaşi clădire.

— Cum îl chema? întreb.

— Demetrio, spune, unchiul Demetrio. Eu trebuia să fac ultima tentativă ca să-l readuc în braţele nevestei. Eram sigură de reuşită, aşa încât azi-dimineaţă, când ne-am întâlnit, mă îndreptam spre „Galeriile Fresco” cu gândul să mă angajez acolo. N-a fost greu.

— Cred şi eu, zic.

— Odată angajată, aş fi găsit o posibilitate să mi-l apropii, să mă împrietenesc cu el, să-i ascult confidenţele. Nu ştia că-i sunt nepoată şi aş fi reuşit cu siguranţă să-l conving. N-am pierdut timpul. Azi-dimineaţă am şi început să mă informez. Mi s-a spus că întreaga curăţenie a magazinului e încredinţată unei firme de specialitate şi nimeni nu cunoaşte vreun Demetrio Carlarrosto. Totuşi, măcar paznicii de noapte ar fi trebuit să-l cunoască. L-am întrebat pe unul dintre ei, un tip cu câteva fire de păr pe cap şi cu

un tic nervos al gurii. A devenit bănuitor. Voia să ştie de ce-l caut pe unchiul Demetrio. M-a urmărit prin curţile „Galeriilor”, dar am reuşit să scap de el. După ce-am găsit cămăruţa unde locuia unchiul meu, am intrat în magazin şi ţi-am telefonat. Îmi spuseseşi că eşti detectiv şi aveam o presimţire că e ceva suspect în toată atmosfera de acolo. Ţi-am dat întâlnire şi am dat fuga să te aştept, dar înăuntru trei oameni m-au legat fedeleş şi mi-au pus un căluş în gură; m-au încărcat apoi în furgonetă şi domnul Cribbio m-a adus aici.

Îmi vărs un pahar de whisky şi-l dau pe gât. Când ascult o asemenea poveste, mi se usucă gâtul.

Privesc în jurul meu. Cap-de-Frişcă e tot leşinată. Greg adună cu conştiinciozitate ultimele picături de whisky, iar Piciorongul stă cuminte în chip de şuncă, făcut sandvici între două scaune.

— Continuă, îi zic.

— Ajunşi aici, urmează Ripi, tipul mă descarcă în pivniţa în care l-ai găsit, apoi dispare. Din când în când auzeam bufnituri înăbuşite şi îndepărtate fără să înţeleg ce anume ar putea fi.

— Asta înseamnă că încărcau bolovani în furgonetă, spun.

— Încerc să-mi desfac legăturile, dar nu reuşesc, continuă Ripi; dar iată că cineva forţează uşa, şi-ţi poţi închipui stupoarea mea când văd dând buzna înăuntru un câine. Nu ştiam că e asociatul dumitale. În câteva minute mă dezleagă. Vreau să ies, dar nu mă lasă. Îmi dă să înţeleg că trebuie să aştept, şi ne postăm amândoi în dosul uşii. Când intră domnul Cribbio, asociatul dumitale îi sare în spate, şi-l aranjează ca de zile mari. N-aştept sfârşitul spectacolului. Ies pe-o uşă şi o iau la goană, dar când

ajung la parter, aud un foc de revolver. Urc la etajul doi în vârful picioarelor şi o văd pe dumneaei cu revolverul încă fumegând în mână, şi omul de colo prăvălit într-un lac de sânge. Iau sticla care mi-e la îndemână, şi o sparg în capul blondei, apoi cobor în fugă, iau frânghia cu care fusesem legată, urc din nou, şi-o fac pachet. Mă duc la telefon să anunţ poliţia, dar văd că nu funcţionează. Atunci pun un căluş blondei, să nu ţipe când s-o trezi, cobor în fugă, iau furgonetă şi alerg să telefonez de la primul telefon pe care-l găsesc. Sfârşitul transmisiunii.

— E foarte clar, zic. Ai făcut o treabă minunată, riscând mult, dar ai scos-o la capăt admirabil, chiar fără ajutorul meu. Un singur lucru mi-ar plăcea să ştiu. Cine e ăl de acolo?

Cu capul indic mortul din fundul verandei.

— Domnul Francisco Fresco, spune Ripi. Nu poate fi decât el. E identic cu manechinele expuse în magazin.

— Domnul Francisco Fresco a murit aseară în magazin cu un glonţ în inimă, nu în ceafă, îi spun.

Cască ochii şi mă priveşte.

— E posibil? se miră ea.

— Pare imposibil şi totuşi aşa e, zic. L-a văzut unchiul dumitale Dem.

— Unchiul meu Demetrio? spune ea sărind în picioare. Unde e?

Mă ridic şi eu în picioare.

— Trebuie să-ţi dau o veste proastă, îi spun. E mort.

Mă priveşte cu ochi mari, plini de lacrimi.

— Eşti sigur? şopteşte.

— I-au strâns cravata puţin cam tare în jurul gâtului.

Se apropie de mine, îşi pune capul pe pieptul meu,

şi-mi udă amândouă reverele hainei.

— Biata mătuşă Cristina! şopteşte printre lacrimi.

Îmi înfig bine picioarele în podea; parfumul părului ei îmi înmoaie genunchii, şi acum nu e momentul să leşin. Îi trec un braţ pe după umăr.

Pe cinstea mea, băieţi, e şi mai frumoasă aşa, lipită de persoana mea, chiar dacă nu reuşesc s-o văd în întregime. Când să-i mângâi obrazul, aud sirenele poliţiei.

Se opreşte o maşină, apoi alta, şi încă una. Aud cum se trântesc o duzină de uşi şi paşii alergători ai unui regiment de poliţai.

Întrerup ceremonia îmbrăţişării şi dau fuga pe coridor.

Caucciù urcă scările urmat de locotenentul Tram, dar, cum mă vede, se opreşte.

— Ia priviţi cine e, domnule locotenent, iar Pipa! Tram mă fixează cu ochi holbaţi.

— Ce alt cadavru ai mai scornit? şuieră printre dinţi.

Caucciù îmi vine până lângă nas.

— De data asta, zice; nu ieşim din casa asta cu mâna goală. Ducem noi un mort la morgă, şi pariez că mortul ăla o să fii tu.

Îl apuc pe Caucciù cu o mână de guler şi cu cealaltă de fundul pantalonilor, apoi îl duc pe sus până pe verandă şi-l dau cu dovleacul de pământ de zece ori la douăzeci de centimetri de cadavru.

— Şi ăsta ce e? zic. Dă-i drumul să aud. Ce e ăsta? un manechin? Hai, vorbeşte!

Când am obosit buşindu-l, îl zvârlu peste Piciorong şi scaunele răsturnate, ca să mai sporesc puţin harababura din cameră.

Greg începe să mârâie, dar îl apuc de coadă şi-l ţin

strâns.

Ar fi în stare să-l dezbrace în două minute şi spectacolul n-ar fi amuzant nici pentru bărbaţi, darmite pentru nişte doamne.

Tram mă apucă de braţ şi mă priveşte.

— Ajunge, Pipa, spune. Pleacă de-aici imediat. Ne socotim noi doi mai târziu. Ceilalţi să nu mişte unul.

— Hei, deşteptule, îmi zice Cap-de-Frişcă, trezită se vede treaba de toată hărmălaia asta. Cum fac să mă mişc puţin?

— Cine v-a legat în felul ăsta, întreabă locotenentul Tram.

— El, zice Cap-de-Frişcă, arătând cu capul spre mine. Mi-a omorât bărbatul, iar pe mine m-a legat aşa cum vezi.

— A vrut neapărat un cadavru, şi-n felul ăsta şi l-a procurat, zice Caucciù scoţând capul din grămada de scaune.

Ripi termină să-şi şteargă lacrimile, apoi vine lângă mine şi mă ia de braţ.

— Pot să vă povestesc eu cum stau exact lucrurile, îi spune locotenentului Tram.

Tram îi aruncă o privire şi văd cum i se înmoaie genunchii.

— Ei, locotenente, zic, acolo e cadavrul la care trebuie să te uiţi; ce vezi aici e cu totul altceva decât un cadavru, dacă nu e cu supărare.

— Afară! urlă Tram.

Îşi face apariţia o ceată de oameni în uniforme, cu instrumente, aparate fotografice, valijoare şi o mulţime de alte marafeturi.

Caucciù iese dintre scaune şi se îndreaptă spre mine.

Cu un picior îi îndoi glezna dreaptă, apoi mă întorc

şi ies.

— Nu te îndepărta, îmi spune locotenentul Tram, când termin aici, încep cu tine.

— Bine, răspund, îmi duc asociatul afară să-şi facă nevoile.

Cobor în grădină şi fac câţiva paşi spre garaj urmat de Greg.

Mi-ar plăcea să găsesc cealaltă furgonetă, cea cu timbrul lipit de roată, dar nu văd nimic primprejur.

Şi totuşi Greg trebuia să execute ce i-am ordonat. Îl întreb, iar el îmi confirmă.

— Şi mai târziu, îl întreb, ce dracu s-a întâmplat?

Îşi bagă coada între picioare şi nu-mi răspunde.

Un poliţist de specialitate repune în funcţiune telefonul de pe-o terasă de la etajul întâi. Firul rupt a fost înlocuit şi atârnă pe perete până aproape de pământ.

O căţeluşă cu coada lungă se aruncă în sus să-l prindă, făcând nişte salturi uriaşe, dar nu izbuteşte.

De cum ne vede, aleargă spre noi dând din coadă. Îl văd pe Greg că întoarce capul în partea cealaltă şi se preface absorbit de-o frunză de magnolie.

Mă uit la el şi-mi bag mâinile în buzunar.

— Te prefaci că n-o cunoşti, ai? zic. Mă crezi un dobitoc?

Căţeluşa se gudură întruna, dar Greg continuă s-o ignore de parcă n-ar cunoaşte-o.

Jur că nu pricep tot interesul ăsta al lui pentru o frunză de magnolie. Nici dacă ar fi fost o friptură de porc sau un pahar de whisky n-ar fi arătat atât de absorbit.

Căţeluşa mai insistă puţin cu guduratul, apoi îl priveşte ofensată, după care se uită la mine.

— Ce vrei să-ţi spun? zic. Să mai ai încredere în

câini!

Se repede la el şi-l muşcă de-o coapsă. El se întoarce, o prinde de-o ureche şi-o zvârle la cinci metri.

— Straşnic mod de-a te purta cu o căţea, n-am ce zice.

Vreau să-i dau un picior, dar se strecoară şi dispare în goană după colţul casei.

Ia te uită, derbedeul dracului, ce încurcături îmi face!

Îl trimit aici să facă investigaţii la o crimă, e adevărat că-mi lipeşte timbrul acolo unde-i spun, dar cum vede o căţea acceptabilă, îl doare în cot de cercetări şi se apucă de fleacuri.

Aşa se face că furgoneta cu urmele pe care eventual le-ar fi putut lăsa Dem dispare.

Încerc să fac o socoteală a furgonetelor şi constat că lipseşte una. Cea care a plecat la Palo Lungo şi care l-a pierdut pe Dem pe şosea n-a putut să se întoarcă în oraş. Aş putea să jur că cel care o conducea e tipul din verandă cu gaura în cap.

Domnul Cribbio e cel care s-a întors pe jos şi a înnodat cravata la gâtul lui Dem, – nu poate fi decât el. Are chiar mutra unuia care strânge cravatele de gâtul altora.

Paznicii de noapte nu s-au mişcat din magazin şi pariez că sunt încă în faimoasa chichineaţă.

S-a vorbit cu un valet, un anume Bich. Dar s-a vorbit numai la telefon, şi la telefon îţi poţi schimba vocea cu multă uşurinţă.

Furgoneta trebuie să fie încă aici, şi-ar trebui să aibă un timbru de douăzeci de lire lipit pe geanta unei roţi din spate.

Sunt sigur că Greg şi-a îndeplinit misiunea înainte

de-a da cu ochii de căţea.

Un poliţist cercetează furgoneta încărcată cu pietre, alţi doi coboară valizele din Plimberul de doisprezece cilindri jumătate, aşa încât ceva îmi spune că de data asta Cap-de-Frişcă va trebui să-şi modifice itinerariul.

Ajung la balustrada din fundul grădinii şi privesc peisajul. E o panoramă superbă într-adevăr, cu micul lac la picioarele muntelui, şi priveliştea văii care se întinde hăt-departe spre câmpie.

Dar nu sunt tipul care se lasă vrăjit de peisaje.

Balustrada se termină într-un stufăriş de mărăcini, iar dincolo de aceste tufe muntele e arid şi plin de bolovani. Mă duc să arunc o privire mai de aproape.

Pietrele aflate în furgonetă au fost luate de aici. Au luat destul de mult, fapt ce se poate observa după pământul umed şi bătătorit.

Mi-ar place să cercetez cu mai multă atenţie problema, dar cineva mă cheamă.

E un poliţist care-mi tot face semne din pragul casei.

— Vă cheamă locotenentul Tram, zice când ajung la o distanţă mai mică.

Intru şi văd că grupul s-a mutat acum în sufrageria de la parter, în afară de mortul care trebuie să fie încă la etaj.

Cap-de-Frişcă e aşezată pe divan şi nu mai pare stânjenită de frânghii.

— Văd că aţi desfăcut pachetul, spun, dar imediat observ că la încheietura de la mâna stângă are o brăţară care cu siguranţă nu e de aur, iar un lănţişor o uneşte cu o altă brăţară pe care o poartă domnul Cribbio, înveşmântat în reviste ilustrate.

Sunt mulţumit că modelul meu de îmbrăcăminte,

croit dintr-o revistă, are succes.

Caucciù supraveghează cuplul şi între timp citeşte dedicaţia de pe fotografia unei blonde, aşezată într-o bărcuţă care acoperă omoplatul stâng al Piciorongului.

Ripi stă cu spatele la ceilalţi şi priveşte înspre grădină.

Observ că mi se înmoaie genunchii chiar când o privesc din spate, aşa încât scot repede o ţigară şi o aprind.

— Totul e limpede, începe locotenentul Tram. Domnişoara Grenson şi-a spus povestea, şi nu ne rămâne decât să verificăm câteva amănunte. Doamna Peonia Fresco şi-a împuşcat soţul, fapt confirmat şi dovedit, după cum confirmată şi dovedită e şi complicitatea domnului Cribbio. Cade în sarcina mea să mai fac unele cercetări ulterioare asupra cazului. Ceea ce nu pare deloc clar e prezenţa ta aici şi comportarea ta din ultimele ore.

— Ascultă, locotenente, îi spun, eu te-am pus pe urmele cadavrului domnului Francisco Fresco cam pe la ora trei azi-noapte.

— Domnul Francisco e mort de numai două ore, zice locotenentul, iar gluma ta cu manechinele nu e încă lămurită. Aş vrea să aud, eşti în stare să faci lumină în problema asta?

— Întrebaţi-o pe ea, zic. Ea e cu lumânarea.

— E cam tare de-o ureche, domnule locotenent, zice Caucciù. Aş putea să-i aranjez puţin timpanele cu un picior.

— Vezi să nu încurci rândurile, sticlete, îi spun; altfel va trebui să-l reciteşti pe domnul Cribbio de la început.

— Ei, ce faci, nu-i dai drumul? mi se adresează

Tram.

— Mi-am dat drumul destul până acum, răspund, nu mai am nimic de adăugat pentru moment.

— Nici măcar nu-mi spui unde se află Demetrio! insistă Tram.

— Ăla e la spălătorie, spun.

Tram se uită în ochii mei ca şi cum ar vrea să mă hipnotizeze.

— Ascultă, Pipa, zice, ce glumă mai e şi asta?

— Aşa face el. Înainte să predea cadavrele, le dă la spălat şi călcat, intervine Caucciù.

Mă duc lângă el şi-i trag în plex un pumn care, dacă n-ar fi fost uniforma care să-l oprească, ar fi ieşit pe partea cealaltă.

Se îndoaie, se văicăreşte un pic, dar nimeni nu-l ia în seamă. Mă duc lângă Ripi şi-i trec un braţ pe după umeri.

— Iartă-mă, îi spun, nu e vina mea.

Se porneşte din nou să-mi stropească reverele hainei, când aud telefonul sunând.

Locotenentul Tram ridică receptorul şi ascultă.

— Bine, zice; da, ştiu... bine...

Rămâne cu receptorul la ureche încă o bucată de vreme.

— Francisco, spune, am zis Francisco, nu Fernando. Vreau răspunsul imediat, dar imediat. Mă chemi aici.

Pune jos receptorul şi se ridică.

— Spălătoria a trimis cadavrul domnului Demetrio la morgă.

— Sper că nu i-au spălat cumva cravata, spun. Trebuie să mai aibă pe ea amprentele digitale ale domnului Cribbio.

Un poliţai în uniformă deschide uşa şi bagă capul înăuntru.

— Am terminat, domnule locotenent, zice.

— Luaţi tot, îi spune Tram. Caucciù, du-i pe cei doi la răcoare; nu mai am nevoie de ei pentru moment.

Pleacă toţi.

Cap-de-Frişcă n-a deschis gura, dar când trece prin faţa mea îmi aruncă o privire furibundă.

— Şi ăsta? întreabă Caucciù vrând să mă apuce de braţ.

— Rămâne cu mine, îi spune locotenentul Tram.

Reuşesc să-i mai trag un picior în gleznă înainte să iasă.

Rămânem numai Ripi, eu şi locotenentul Tram.

Aud uşile trântindu-se şi maşinile plecând.

— Între noi doi nu s-a terminat încă, începe locotenentul; mai trebuie să lămurim câteva lucruri, dar asta când mi-or parveni răspunsurile pe care le aştept.

— Nu mă grăbesc, îi spun.

Ripi are acum ochii uscaţi şi zâmbeşte.

Ieşim toţi trei în grădină. Soarele mai are de coborât cam vreme de-un ceas până să apună în spatele muntelui.

— E aproape şase jumătate, spune locotenentul Tram, ora la care Dem ar fi putut să confirme că l-a văzut pe Francisco Fresco mort. După teoria ta.

— Adevărat, spun. Din păcate n-o mai poate face.

Ne sprijinim coatele de balustradă şi privim peisajul de la picioarele noastre.

O văd pe Ripi tremurând şi-mi apropii braţul de al ei. Îi simt căldura trupului şi mi se înmoaie genunchii.

— Nu înţeleg rolul pietrelor din furgonetă, spun, în afară de cazul...

— În afară de cazul? întreabă Tram.

Pe dracu, băieţi! mi s-a oprit sângele în loc, dar îmi

scutur bine braţele, tropăi din picioare, şi sângele începe iar să circule.

Mi-a venit dintr-odată o idee, şi faptul că teoria mea nu e greşită mi-o confirmă suprafaţa lacului.

— Priviţi acolo, spun, şi arăt cu degetul spre mijlocul lacului.

Tram priveşte.

— Nu văd nimic, zise el.

— Nu văd nimic, repetă şi Ripi.

Am o vedere excelentă, băieţi, şi ce văd plutind pe apă e un timbru, pe legea mea.

— Un timbru de douăzeci, spun.

Tram mă priveşte de parcă aş fi devenit de sticlă.

— Şi ce-i cu asta? întreabă.

— Iată unde a ajuns a doua furgonetă, explic, în fundul lacului! Azi-dimineaţă au încărcat manechinele şi cadavrul în furgonetă. Ajunşi aici au umplut spaţiul liber cu pietrele luate de pe munte, au închis uşile şi au împins furgonetă de pe râpă în lac.

— După care au lipit un timbru pe apă. Completează locotenentul Tram. Cred că ai înnebunit de-a binelea.

— Ar trebui secat lacul. Îi spun. Sunt sigur c-o să găseşti acolo ce-ţi spun eu acum.

— De ce nu-l bei tu?

— Dacă ar fi whisky, cu cea mai mare plăcere, îi zic. Dar apa îmi face o scârbă cumplită.

— Domnul Francisco e acum în drum spre morgă, spune Tram.

— Asociatul meu Greg a venit azi-dimineaţă aici şi a lipit un timbru de douăzeci pe roata furgonetei care-l transporta pe Dem. Iar timbrul de douăzeci pluteşte acum pe apă, insist eu.

Vrea să-mi spună ceva, dar se aude telefonul şi

Tram o ia la goană spre vilă.

Ripi mă priveşte şi zâmbeşte.

— S-a terminat, în sfârşit, toată afacerea asta? întreabă.

— Da, spun. Lipsesc numai câteva amănunte. Ţi-e frig?

— Da. Îmi spune.

Îmi scot haina şi i-o pun pe spate.

Iar o trec fiori.

— De data asta nu e frigul, spun.

— Mă gândesc la cealaltă furgonetă, pe care au umplut-o cu pietre, şopteşte încet. Dacă teoria ta e justă, şi ea era sortită să ajungă în fundul lacului. Cu cine oare înăuntru?

— Cel cu gaura în cap, răspund.

— Şi poate şi cu mine odată cu el, adaugă ea, dacă asociatul tău nu venea la timp.

Îi trec braţul pe după umeri şi ne îndreptăm încet spre casă.

Tram e încă la telefon. Ascultă şi ia notiţe, mâzgălind nişte semne ciudate pe hârtie.

Ne oprim şi-l privim în tăcere.

Doi câini latră în depărtare. Recunosc glasul lui Greg.

Trece puţin timp, apoi Tram lasă încet receptorul în furcă. Priveşte fix în faţa lui.

Îşi ia capul între mâini şi meditează.

Îl privim cum cugetă şi aşteptăm.

Câinii au încetat să mai latre.

Tram îşi trece mâna peste faţă, după care mă priveşte şi surâde.

Scot un oftat adânc de uşurare.

— Aveai dreptate tu, spune. Mâine dau dispoziţii să fie pescuită furgoneta din lac.

— Poţi să-mi spui ceva amănunte în plus? întreb.

— „Galeriile Fresco” erau înregistrate pe numele Peoniei Fresco, spune el, şi au fost vândute cu contract în regulă acum două zile. Peonia a încasat preţul în bani lichizi şi era pe punctul s-o şteargă. Plimberul era plin de bani.

Trag un fluierat.

— Francisco Fresco avea un frate geamăn pe nume Fernando.

Mai trag un fluierat.

— Încetează cu fluieratul! zice Tram. Fratele fugise de acasă la vârsta de şaisprezece ani şi nimeni n-a mai auzit de el, până în ziua când îşi face apariţia cu Peonia, ca să însceneze împreună toată farsa asta. Angajează la magazin trei membri din banda ei; când crede că a sosit momentul potrivit, Francisco se îmbolnăveşte şi se duce să stea la Palo Lungo. Va trebui să vedem de ce fel de boală e vorba şi cum a contractat-o. Francisco bănuieşte la un moment dat ceva, dă fuga în magazin, e gata să descopere manevra neveste-sii şi atunci ea-l ucide. E cel pe care l-ai văzut printre manechine. Sfârşeşte în fundul lacului şi totul pare aranjat. Dar Peonia socoteşte că şi Fernando e de prisos, şi-l lichidează şi pe el, în timp ce Cribbio îi pregăteşte şi lui un lăcaş în fundul lacului.

— Cribbio se bucura de oarecare autoritate în bandă? întreb.

— Era şeful, spune Tram. Se căsătorise cu Peonia acum zece ani, divorţând puţin înainte ca Peonia să se mărite cu Fresco. Un divorţ fictiv, după cât se pare, aşa încât sunt încă soţ şi soţie.

Trag un fluierat.

— Asta e toată povestea, încheie Tram; complicată

de intervenţia ta şi a domnişoarei Grenson. Destul de puerilă, după cum vezi.

— De, se întâmplă să mai răsară uneori nişte gemeni pe undeva, ca să mai complice puţin lucrurile.

Tram îşi suflă nasul şi se ridică.

— Parcă ar fi un roman-foileton, zice.

Ne îndreptăm toţi trei spre uşă.

— Bun, spune Tram; acum nu mai sunt decât nişte simple formalităţi. Veniţi amândoi mâine la poliţie.

Văd că discută ceva cu doi oameni din brigadă, apoi se urcă în maşină.

— Vreţi să vă las undeva? întreabă.

— Nu e nevoie, răspund, avem maşina domnişoarei.

Ripi mă priveşte uimită.

— Ţi-am făcut o surpriză, îi spun.

O însoţesc la boschetul unde am ascuns maşina.

— O să-ţi cumpăr o broască nouă, zic.

Sar la volan iar ea se aşază lângă mine.

Când pornesc motorul, Greg soseşte în goana mare. Îi deschid uşa şi sare pe scaunul din spate.

Bag în viteză şi apăs pe accelerator. Maşina nu se clinteşte din loc. Ce naiba, doar am tras frână de mână.

— Ei drăcie! exclam, ce naiba are râşniţa asta că nu mai vrea să meargă?

Mă dau jos să mă uit ce are. Văd căţeaua care trage cu dinţii de aripă, încercând să reţină maşina.

— Pleacă de-aici, ţip la ea.

Se îndepărtează cu urechile pleoştite, cu coada între picioare şi cu inima zdrobită.

Urc iar în maşină şi arunc o privire spre Greg.

S-a ghemuit în spate şi nici nu mişcă.

— Derbedeule, îi zic. Ar trebui să-i povestesc

Fernandei totul.

Bag din nou în viteză şi de data asta maşina porneşte.

Ripi mă priveşte şi oftează.

— Toţi bărbaţii sunteţi la fel, şopteşte, dar îmi trece un braţ pe după gât şi-şi lasă capul pe umărul meu.

— Unde mergem să sărbătorim întâlnirea noastră? o întreb.

— La Pipachico, propune ea. Am întârziat amândoi la întâlnirea pe care mi-ai dat-o la „Piatto Rotto”.

— Cu râşniţa asta minune n-ajungem în oraş decât mâine în zorii zilei, spun eu cu un oftat.

— Coboară, îmi zice. Trec eu la volan.

Opresc, cobor, ea trece în locul meu, eu ocolesc maşina şi mă urc alături de ea.

Văd că se apleacă, meştereşte ceva sub tabloul de bord, se ridică, apasă pe accelerator şi maşina porneşte ca din puşcă.

— Interesant, spun.

Indicatorul de viteză arată o sută optzeci de kilometri pe oră şi la curbe sunt nevoit să mă ţin strâns, ca să nu zbor pe fereastră.

— Scot dispozitivul care reduce turaţia motorului numai în anumite cazuri speciale, mărturiseşte ea.

— Înţeleg, spun, şi e un caz special?

— Bineînţeles, răspunde şi-mi zâmbeşte.

Aş lua-o de gât şi aş săruta-o, pe legea mea.

În mai puţin de jumătate de oră suntem în faţa casei mele.

— Opreşte, o rog. Acum îmi amintesc că am lăsat un pahar de whisky pe jumătate plin. O să se umple de praf.

Urcăm toţi trei.

Dau jumătatea de pahar lui Greg şi-mi torn mie

unul plin. Ripi mă aşteaptă în prag. Iau magnetofonul, îl duc în dormitor şi-i dau drumul.

Banda începe să sforăie.

Ieşim şi încui uşa.

— Astă-noapte n-am dormit, spun, iar acum n-am timp.

Urcăm din nou în maşină şi mă aşez la volan.

Când trecem prin faţă la „Pipistrello”, simt că Greg mă linge pe ureche.

Opresc şi claxonez.

Fernanda apare în prag şi dă din coadă ca o bezmetică.

Îi deschid uşa şi sare în maşină.

Bag din nou în viteză şi toţi patru o pornim spre fericire.

SFÂRŞIT

ÎŢI SMULG AMIGDALELE, FETIŢO!

CEL MAI DE „MISTER ŞI SENZAŢIE!” ROMAN, UNDE E VORBA DE: O GAURĂ ÎN PLINĂ ARTĂ, UN INCENDIU ÎNTR-UN DULAP, O FATA PE TOCĂTOR, PRECUM ŞI MULTE ALTE PERSONAJE ŞI ÎNTÂMPLĂRI CE PAR „MADE ÎN U.S.A.” SAU CAM AŞA CEVA

CAPITOLUL I

Când cineva are un asociat ca al meu, nu poate refuza anumite însărcinări. Între timp, cineva se prăpădeşte de râs, şi noi îl lăsăm să râdă!

Vârsta, peste şaptezeci de ani, fără discuţie. Să punem şaptezeci şi doi şaptezeci şi trei, vă convine? Ani bineînţeles. Înălţimea, în niciun caz peste un metru cincizeci; greutatea, nu ştiu. Cred că n-are.

Înclin să cred că greutatea şi-a lăsat-o acasă sau i-a alunecat de-a lungul vreunei cute a rochiei. Părerea mea e c-ar fi putut intra chiar fără să deschidă uşa; oricum, intră, înaintează plutind până la fotoliul verde din faţa biroului meu, iar eu îmi ţin respiraţia de teamă să nu se destrame dintr-o clipă în alta. Ea, nu fotoliul verde, pe naiba, într-atât pare de fragilă, de uşoară, construită, printr-un adevărat miracol de echilibru, aşa cum se construieşte un castel de cărţi de joc. Spun asta încercând să vă explic cât de cât impresia pe care mi-o face.

Se aşază, deschide o geantă cât toate zilele şi scoate o ancoră legată de un lanţ pe care-l lasă să alunece până ce ancora atinge podeaua.

Slavă Domnului! acum că-i ancorată de fotoliu pot să respir din nou în voie. Mă relaxez timp de câteva clipe.

Prima impresie pe care ţi-o face e c-ar putea fi montată şi demontată uşor, bucăţică cu bucăţică, şi

asta mă face s-o numesc „Băbuţa Demontabilă”.

E îmbrăcată în negru din cap până-n picioare şi are ochii roşii de parcă ar fi plâns.

O văd scoţând din geantă o batistă albă în care-şi vârâ nasul în timp ce aruncă nişte priviri curioase de jur-împrejur, de parcă ar căuta ceva.

Tac şi aştept.

De când am răspuns: „Da, eu sunt! Poftiţi”, la întrebarea ei dacă eu sunt Chico Pipa, n-am mai deschis gura. Asta s-a întâmplat în clipa când bătrânica a apărut în pragul biroului meu.

De altfel, nici nu cred că mi-a vorbit cu adevărat. Mi s-a părut doar că a deschis uşa şi mi-a zvârlit un pumn de nasturi de plastic pe duşumeaua de mozaic.

Am remarcat apoi că zgomotul avea un accent oarecum interogativ şi deci nu putea fi vorba de nişte nasturi de plastic zvârliţi pe podea, ci de consonante şi vocale amestecate laolaltă în aşa fel încât să poată compune un „Chico Pipa?” destul de original.

Acum aştept să vorbească ea întâi, în primul rând fiindcă nu ştiu ce să spun, şi în al doilea rând, de spaimă ca nu cumva, spunând ceva, curentul de aer produs să-i dăuneze, fie chiar rostind un simplu „ei?”

Îl zăresc cu coada ochiului pe asociatul meu, care s-a întins să doarmă cu capul la picioarele mele, sub birou. Se vede cât de colo că băbuţa nu-l interesează, cel puţin pentru moment, aşa încât mă lasă să-mi văd singur de treabă.

Dacă cineva dintre dumneavoastră nu ştie cine e asociatul meu, îl lămuresc imediat.

Asociatul meu se numeşte Gregorio Scarta, eu însă îi spun Greg, şi e cel mai bun câine poliţist din câţi există.

Am obţinut amândoi licenţa de detectivi particulari

şi am întemeiat împreună o asociaţie.

Din acest motiv, pe geamul biroului meu stă scris cu litere aurite: „Agenţia de investigaţie Chico Pipa şi Gregorio Scarta”.

Ne leagă o prietenie cum nu există între oameni.

Am încercat o dată să-mi fac prieten un om şi n-a lipsit mult să-mi pierd pâinea, ciorba şi chiar viaţa, băieţi.

Aşadar, ascultaţi sfatul meu: dacă vreţi să vă bizuiţi pe cineva, asiguraţi-vă în primul rând că acel cineva are coadă, altfel lăsaţi-vă păgubaşi, nu vă încredeţi în nimeni şi descurcaţi-vă singuri, cum puteţi.

Cu Greg mă înţeleg de minune şi pentru că avem aceleaşi gusturi, sau în orice caz destul de apropiate.

Întrebuinţăm amândoi acelaşi carburant: whisky, dacă nu vă e cu supărare. Afară de asta, Greg e nebun după căţeluşele cu coada lungă, şi în privinţa asta nu-l condamn, pentru că şi eu am aceleaşi înclinaţii, chiar dacă cele care îmi plac mie n-au coadă nici lungă, nici scurtă. Vreau să spun că nu sunt indiferent la farmecul sexului frumos şi cu asta cred că m-am explicat destul de clar.

Şi e mai bine să nu încep să vă povestesc aventurile mele galante, altfel nu mai terminăm niciodată.

Băbuţa Demontabilă scoate nasul din batistă şi-mi zvârle în faţă o grămadă de nasturi de plastic, dar nu mă mai las surprins, ci traduc repede în cuvinte clare.

— Scuzaţi-mă, spune, mă numesc Ines. Magigia Ines. Vă cer scuze, ştiţi, poate pentru dumneavoastră cazul nu prezintă cine ştie ce importanţă, dar vă asigur că pentru mine are mare însemnătate. Nu mai am pic de linişte până nu aflu cine a făcut-o. Vă cer să faceţi cercetări, domnule Pipa. Dumneavoastră

sunteţi detectiv şi trebuie s-o faceţi. Trebuie să descoperiţi cine l-a ucis pe Sebastiano. Eu nu sunt decât o biată bătrână, şi dumneavoastră trebuie să mă ajutaţi.

— Calmează-te bunicuţo, zic, şi să procedăm metodic. Dumneata mi-aduci la cunoştinţă un asasinat şi doreşti ca eu să descopăr vinovatul.

— Asasinul, zice ea, asasinul, ăsta e cuvântul. Aţi înţeles exact ceea ce vreau.

Îşi vâră iar nasul în batistă, iar eu îmi aprind o ţigară, după care arunc pachetul de ţigări pe birou.

— Ascultă, bunicuţo, zic, dacă e vorba de un mort asasinat, ştii foarte bine care e datoria dumitale. Datoria dumitale e să te adresezi poliţiei, ocolind cât poţi mai departe biroul meu.

Aprobă din cap cu atâta entuziasm încât mi-e teamă că i se demontează capul. Din fericire, capul nu i se demontează şi băbuţa îşi reia povestirea.

— Zis şi făcut, spune ea. Am fost la poliţie. Am explicat unui agent că cineva l-a omorât pe Sebastiano, agentul m-a trimis la brigada criminală şi acolo am stat de vorbă cu un locotenent pe nume Tram, care, după ce m-a ascultat până la capăt, mi-a spus că la dumneavoastră trebuia să vin, şi mi-a dat chiar el adresa. Am fost încântată de sfat, fiindcă vă cunoşteam demult. Sunt o mare admiratoare a asociatului dumneavoastră. Unde e, că nu-l văd?

Priveşte în jur şi-şi şterge un ochi cu batista.

Mă întreb ce glumă o mai fi şi asta, şi ce naiba o fi având bătrânica în cap. Nu-mi amintesc ca Tram să-mi fi aruncat vreodată un cadavru în braţe, ba dimpotrivă, s-a dat peste cap cât a putut să mă ţină departe de cazurile în care protagoniştii erau morţi prin asasinare.

Mi se pune un nod în gât la gândul că idiotul ăla vrea să-şi bată joc de mine, dar înainte să aflu de ce fel de glumă e vorba, socot că e bine să-mi fac plinul de carburant.

Ar fi curată nenorocire să fiu cu rezervorul gol tocmai în clipa în care am mai multă nevoie de el plin.

Iau sticla de whisky din fişierul pe care-l ţin în spatele biroului şi-mi umplu un pahar.

Între timp, arunc o privire spre Băbuţa Demontabilă.

— Doreşti? întreb aşa într-o doară.

O văd că ridică mâna dreaptă şi-mi arată vârful degetului arătător.

— Puţin, puţin, zice, ce băutură e?

— Whisky, răspund.

Iau un alt pahar din sertarul biroului, torn jumătate deget de whisky, apoi pun paharul în faţa ei.

Întinde mâna, ia paharul şi-l duce la gură.

— Între timp, îi zic, spune-mi ce-i cu acest Sebastiano, şi cum a murit.

Nu-mi răspunde imediat.

De cum ia paharul de la gură, scoate pe nas un şuierat identic cu cel făcut de frâna hidraulică a unui camion, urmează imediat un acces de tuse, apoi o altă frână, şi un alt acces de tuse dublu.

Între timp se bâţâie, de parcă fotoliul în care stă ar începe s-o ia la vale într-o coborâre vertiginoasă peste bolovănişuri.

— Drace, zice, mii de bombe, continuă ea după o altă frână. Fir-ar să fie! Tuşeşte iar de patru ori, apoi continuă. Ce naiba e? frână...

— Cer scuze, e un supercarburant. Mie mi se pare apă chioară.

— Mai-mai să mă sufoc, nu alta, zice.

Îmi face impresia că e gata-gata să rupă şi ancorajul dar, încet-încet se linişteşte, izbuteşte să pună paharul pe birou şi să înăbuşe o ultimă frână în batistă.

— Să ne întoarcem acum la Sebastiano, dacă n-ai nimic împotrivă, zic. Spuneai c-a fost asasinat.

Semn afirmativ din cap.

— Otrăvit, zice ea.

Apoi începe să pocnească şi să salte ca automobilul lui Ridolini[7].

— Sebastiano era soţul dumitale? întreb.

Face semn din cap şi cu mâna că nu.

— Nu, îmi răspunde, de cum îşi recapătă suflul. Soţul meu e mort de treizeci de ani, Dumnezeu să-l ierte, dar trebuie să vă mărturisesc că nici atunci n-am simţit durerea pe care o simt acum pentru bietul Sebastiano. Sunt sigură că mă înţelegeţi.

Îşi şterge o lacrimă cu batista.

— Sebastiano era un câine, adăugă.

— Ei comedie! zic eu.

Iată, asta-i farsa idiotului ăla de locotenent din brigada criminală!

Băbuţa se duce să-i denunţe otrăvirea câinelui, el prinde mingea din zbor şi-mi trimite mie bătrâna pe cap. Nu putea el să lase să-i scape o asemenea ocazie.

Şi dacă ideea n-a fost a lui, a fost a măgarului ăla de sergent Caucciù.

Parcă-i şi văd pe amândoi strâmbându-se de râs pe socoteala mea, dar o să vedem noi cine o să râdă mai bine până la urmă.

Scrâşnesc din dinţi şi mă holbez cât pot uitându-mă

[7] Clown renumit.

la băbuţă.

O văd că se sperie.

— Nu, nu, nu, domnule Pipa, spune dând din mâini, să nu vă închipuiţi că e vorba cumva de unul dintre căţeii aceia obişnuiţi de salon, cât şobolanii, sau abia ceva mai măricei. Sebastiano era ceea ce se poate numi un dulău. O măgăoaie de câine mai înalt ca mine, când se ridica în două labe. Şi nu era câine de rasă. Ce tot spun? Era un câine dintr-o sumedenie de rase, de toate rasele de câini mari. De asta sunt sigură; niciunul dintre strămoşii lui n-a avut sub un metru şi optzeci, măsurat de la nas la coadă. Dar ce inteligenţă, domnule Pipa! Şi ce suflet bun!

Se opreşte, priveşte într-o parte şi deodată o văd că-i zâmbesc ochii, şi gura, şi nasul.

— Gregorio! exclamă.

Nici nu băgasem de seamă că Greg ieşise de sub birou.

Pesemne că asociatul meu a ciulit urechile când a auzit că e vorba de un câine şi i-a pierit somnul ca prin farmec.

Începe să adulmece gleznele băbuţei şi văd că între timp dă domol din coadă.

— Ştiu ce vrea să spună.

Vrea să spună că bunicuţa îi place.

Şi-am mai înţeles că vrea să preia el cazul. Din moment ce mortul e un câine, problema pare că-l vizează direct.

— E chiar aşa cum mi-l închipuiam, spune Băbuţa Demontabilă.

— Ascultă bunicuţo, îi spun, dacă-ţi închipui că mă pretez la glume de felul ăsta, te înşeli.

— Ce glumă? sare bunica. Nu e vorba de nicio glumă.

Greg începe să mârâie, să latre, se apropie de mine şi mă împunge de câteva ori cu botul în şold.

Izbesc cu pumnul în masă.

— Nu! Ţi-l închipui, zbier eu, cum se tăvăleşte de râs Caucciù în momentul ăsta?

Greg îmi răspunde lătrând şi mai tare.

— Destul! ţip. Să nu ne dăm în spectacol în faţa clienţilor. Şi apoi, e inutil să latri în halul ăsta. Nu sunt surd.

Dau pe gât ultima picătură de whisky din pahar, apoi mă ridic şi fac doi-trei paşi.

Nu-mi convine deloc să fac figură de cretin în faţa ălora din brigada criminală, dar, pe de altă parte, nu pot să refuz cazul, dat fiind că e vorba de un câine. Gregorio mă ajută, când e vorba de semenii mei. Sebastiano face sau nu face parte din semenii asociatului meu?

Sunt gata să zic bine, când aud telefonul sunând.

Ridic receptorul.

— Alo, zic, aici agenţia Pipa şi Scarta.

La dracu, este glasul lui Caucciù care spune:

— Ascultă Pipa, zice, locotenentul Tram vrea să ştie ce procent îi oferi la clienţii pe care ţi-i procură. O să te viziteze o bătrânică cu un caz pe care numai tu îl poţi rezolva.

— E chiar aici, dacă te interesează, îi răspund.

— Ah, foarte bine, zice Caucciù, locotenentul e convins că o să te descurci de minune, totuşi, cum ţine la sănătatea ta, te sfătuieşte să fii atent. Mediul e puţin diferit de cel cu care eşti obişnuit. Ştii, ăştia muşcă.

— Ascultă, îi zic, ar trebui să scrii pe o hârtiuţă spiritele astea nesărate şi să mi le citeşti la prima întâlnire. Dacă ţi-oi face hatârul ăsta.

— Frumos fel de a mulţumi, zice. Dar, lăsând gluma la o parte, locotenentul sugerează să-ţi îndrepţi cercetările spre cei care aveau interesul s-o facă. Se pare că Sebastiano ăsta a lăsat un testament...

Trântesc receptorul în furcă.

O să-l fac să-şi înghită glumele până la ultima virgulă. Sunt sigur că n-o să-mi lipsească ocazia. Până una, alta, eu sunt cel care-mi înghit furia, peste care torn o jumătate bună de pahar de whisky.

Pulsul îmi revine la normal şi mă aşez la locul meu.

O văd pe băbuţă scotocind prin geantă, de unde scoate un portofel, îl deschide şi ia o monedă de o sută.

— Mă scuzaţi, zice, n-am prea mulţi bani, dacă aveţi bunătatea să vă mulţumiţi... e un mic aconto.

Pune moneda pe birou, apoi reîncepe scormonitul prin geantă, scoate un pacheţel şi-l deschide.

Îl pune pe podea.

— Un aconto, bineînţeles, şi pentru asociatul dumneavoastră, zice. Are şi el dreptul.

Privesc în jos.

Pe o hârtie unsuroasă tronează o bucată de carne friptă, mustind a sos pe deasupra.

Nu e niciun pericol ca Greg să guste ceva oferit de străini. E câine poliţist şi ştie că trebuie să fie prudent.

De data asta însă nici urmă de prudenţă, băieţi! Hăpăie friptura ca pe apă, după care vine s-o stropească cu whisky-ul pe care i-l torn în paharul lui de plastic.

Se vede treaba că bătrânica i-a inspirat încredere. Nu-i trebuie să adulmece de două ori o persoană ca să-şi dea seama cu cine are de-a face.

— Bine, zic, după cum vezi, asociatul meu a

acceptat însărcinarea fără prea multe discuţii. Acum, din moment ce asociatul şi-a şi mâncat partea lui de aconto şi n-avem posibilitatea s-o restituim, n-aş mai putea refuza, chiar dacă aş vrea.

— Eram sigură că veţi accepta, şi sunt sigură că-l veţi descoperi pe vinovat.

— Şi, odată descoperit, ce doreşti să facem cu el? întreb.

— Lăsaţi totul în seama mea, răspunde ea surâzând; odată probele găsite, nu trebuie să vă mai ocupaţi de nimic. Rămâne să-i administrez eu ce i se cuvine individului. Chestiunea nu vă mai priveşte.

— Chestiunea ar trebui să intereseze poate Societatea pentru Protecţia Animalelor.

Ridică din umeri.

— Dacă doriţi să faceţi un denunţ după ce descoperiţi vinovatul, zice ea, sunteţi liber s-o faceţi.

— Bine, zic, vom vedea. Acum povesteşte-mi cum s-a întâmplat şi dacă bănuieşti pe cineva.

Băbuţa Demontabilă se aşază mai bine în fotoliu şi Greg se postează în faţa ei.

— Nu-s prea multe de spus, zice. Cineva a pus în grădină o bucată de carne condimentată cu arsenic şi Sebastiano a mâncat-o.

— Cine ar fi putut să fie?

— Nimeni din cei pe care-i cunosc şi care aveau de-a face cu Sebastiano. Cunoaşteţi familia Foce?

— Nu.

— Ghiro Foce e nepotul meu, zice. Are o nevastă care se numeşte Ria. Locuiesc cu ei în vechiul imobil de pe strada Siegel, într-un mic apartament separat. În afară de nepot şi de soţia lui, în casă mai locuiesc: secretara lor, tatăl secretarei, care e grădinar, bucătăreasa şi valetul. Toţi îl iubeau pe Sebastiano.

— Sincer?

— Poartă doliu, zice.

— Scuză-mă, zic. Dacă pun eu întrebările, e ca să simplific lucrurile. Dacă ar face-o Greg, nu l-ai înţelege, sau l-ai înţelege mai greu. Dumneata îl înţelegeai pe Sebastiano?

— Oh, desigur, răspunde băbuţa. Ne înţelegeam de minune. Mai bine ca între creştini.

— Nu-l duşmănea nimeni dintre cei din jur?

— Nimeni. Dădea din coadă la oricine, bineînţeles afară de străini.

— Era un bun câine de pază? zic. Ar fi putut să-l otrăvească vreun hoţ.

Îşi şterge o lacrimă şi dă din cap.

— Nu, nu, zice. Dacă bietul Sebastiano avea un defect, era acela că avea somnul greu. Dacă nu-l trezeam eu dimineaţa, dormea până la prânz. Am încercat chiar să-i pun ceasul deşteptător lângă cuşcă. Ei bine, nu-l auzea. Şi apoi, a fost otrăvit ieri după-amiază. La ora două era cât se poate de zdravăn, iar la patru a fost găsit de Magari, mort în fundul parcului, lângă zidul grădinii de zarzavat.

— Cine e Magari?

— Grădinarul, tatăl Prosei, secretara nepotului meu. A venit să mă cheme şi m-am dus să-l văd. Oribil, domnule Pipa!

Greg îi pune o labă pe braţ şi-i linge mâna.

Ştie asociatul ăsta al meu cum să se poarte cu femeile bătrâne!

Bunicuţa îşi revine imediat, apoi începe să zâmbească.

— Şi apoi n-a venit nimeni să fure ceva.

Dacă ar fi fost altcineva în locul băbuţei acesteia atât de fragile şi eterice, cu siguranţă că la ora asta ar

fi zburat în jos pe scări.

Uitaţi-vă la mine puţin, dacă sunt eu tipul să rezolve astfel de probleme. Pe de altă parte nu-mi pot leza asociatul.

În timp ce-mi puneam aceste întrebări şi mă gândeam cum aş putea să-i întorc gluma locotenentului Tram, reîncepe ploaia de nasturi de plastic.

— Îl îngrop în parc, zice Băbuţa Demontabilă, lângă zidul grădinii. Ghiro spune că va săpa chiar el groapa. „O groapă mare şi frumoasă, i-am spus eu”. Vreau ca Sebastiano să stea comod, bietul animal.

Trag un oftat de nu se mai termină.

— Bine, îi zic. Greg, preia tu cazul.

Deschid sertarul biroului şi scot de acolo o zgardă de care e prinsă o curea veche şi o botniţă fictivă.

— Îl iei pe Gregorio cu dumneata acasă, îi explic, dar nu spui nimănui că e vorba de un câine poliţist. Spui pur şi simplu că ai trecut pe la o crescătorie de câini şi ţi-ai ales unul oarecare. Laşi să se înţeleagă că ai vrut, cu asta, să umpli golul lăsat de Sebastiano. Te sfătuiesc chiar să susţii teoria asta, dacă vrei ca Greg să poată lucra cu folos.

Mă priveşte cu un aer scandalizat.

— Ce vor spune ceilalţi? izbucneşte. Sebastiano e mort de-abia de o zi, şi eu alerg să-mi iau alt câine!

— Ascultă, bunicuţo, îi spun. Să lăsăm prostiile la o parte. Sebastiano nu-ţi era soţ şi cu Gregorio n-ai de gând să te măriţi. Dacă nu faci aşa cum îţi spun eu, e în zadar să ne mai pierdem vremea.

Băbuţa vârâ nasul în batistă şi pare resemnată.

— Dacă e neapărat necesar... zice.

— E neapărat necesar, îi spun, altfel nu facem nimic.

Gregorio se scutură bine, schimbă direcţia cozii şi dă urechilor o altă înclinare.

Nu mai pare deloc acelaşi câine şi bătrânica îl priveşte uimită.

— Oh, exclamă ea, formidabil!

Mă ridic să-i pun lui Greg botniţa şi zgarda cu cureaua. Nu e obişnuit cu astfel de marafeturi, dar e conştient că, dacă vrea să meargă mai departe în meseria asta, trebuie să suporte deghizările cele mai umilitoare.

Încredinţez băbuţei celălalt capăt al curelei, după care iau din sertar o sticluţă plată de buzunar, aproape plină, cu carburant.

— Dă-i să bea din când în când puţin whisky, îi spun. Altfel nu-l ţin picioarele.

— Oh, exclamă bătrânica luând sticluţa şi punând-o în geantă cu o precauţiune de parcă ar fi fost vorba de o bombă de buzunar.

Trage apoi laţul, recuperează ancora, se ridică şi o porneşte navigând spre uşă.

Greg o urmează călcând puţin într-o parte, cu capul atât de plecat, încât la fiecare doi paşi, se poticneşte de urechea stângă.

E dat dracului, pe legea mea!

— Fii cu ochii în patru, Greg, îi spun.

Când ajunge la uşă, se întoarce şi-mi face cu ochiul.

— Şi dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.

— Vă mulţumesc şi la revedere, spune Băbuţa Demontabilă.

Pleacă, ţinând bine cureaua.

Închid uşa.

Instinctiv îmi vine să mă uit pe jos să văd dacă nu cumva găsesc nasturi de plastic risipiţi pe podea.

Nu găsesc.

E doar hârtia unsuroasă pe care o strâng şi o arunc în coşul de hârtii.

CAPITOLUL II

Nu pare, dar aerul e încărcat cu atâta electricitate încât ar fi de ajuns pentru un scaun electric. Devin oarecum curios când văd un tablou cu găuri.

Trece toată ziua de miercuri şi jumătate din joi.

N-am nicio ştire de la Greg. Şi povestea începe să mă cam sâcâie.

Nu-mi convine ca asociatul meu să-şi piardă vremea cu prostii de felul ăsta.

Sunt anumite chestiuni pe care ori le rezolvi în două minute, ori le laşi baltă.

Numai de n-ar fi intrat Greg în vreo încurcătură.

Mă uit la ceas. S-a şi făcut cinci după-amiază.

Mă hotărăsc. Iau cartea de telefon şi o răsfoiesc.

Foce, strada Siegel.

Găsesc numărul şi trec comanda degetului arătător, care face ca discul aparatului telefonic să se rotească imediat.

Îmi pregătesc urechea să primească ploaia de nasturi de plastic, dar mă înşel.

„Alo”-ul pe care-l aud este rostit de cineva care a învăţat să vorbească la conservator, băieţi!

Rămân un moment cu urechea paralizată, ceea ce face ca la celălalt capăt femeia să repete motivul.

Scutur bine capul ca să-mi repun în funcţiune organele receptive şi iată că aud în microfon clinchete de cristaluri, glasuri, râsete, ca şi cum la celălalt

capăt ar fi o mulţime de oameni. O mulţime de oameni care petrec nu glumă.

Voiam să cer o convorbire cu asociatul meu, dar acum, cu o astfel de voce la celălalt capăt al firului, nu cred că mai e cazul.

— Salve, frumoaso, zic, nu crezi că duceţi lipsă de ceva pe acolo?

— De ce anume? întreabă.

— De un tip bine, zic eu. Un soi de namilă cu părul roşu.

Dă drumul unui hohot de râs, o adevărată capodoperă, s-o pui în ramă.

— De fapt, spune ea, avem aici o mulţime de lucruri frumoase, dar un tip bine cu părul roşu ne lipseşte într-adevăr.

— E o lipsă care se poate remedia cu uşurinţă, zic.

Alt râs, şi mai perfect ca primul.

— Înţeleg, spune, dar cine ne garantează că eşti cu adevărat un tip bine?

— Dacă păstrezi secretul, îţi fac o mărturisire, zic. Am înălţimea de un metru nouăzeci, dar te implor să nu spui asta nimănui. N-am declarat la fisc decât un metru optzeci şi doi.

Îmi trimite prin receptor o cascadă de râs delicios. Se vede treaba că are un repertoriu nelimitat, fata asta.

— Nu înţeleg de ce faci atâtea mofturi, spune. Dacă vrei să vii, n-ai decât să foloseşti un mijloc de locomoţie oarecare. E prima joi a lunii.

— Atât cât să-mi schimb ambalajul şi mă catapultez, zic.

Agăţ receptorul şi mă scarpin în ureche cu degetul mic.

Ce-o fi chestia asta cu prima joi a lunii?

Staţi puţin. Foce.

Îmi spune oare ceva numele ăsta?

Nimic. Şi totuşi... şi totuşi... Foce?

Îmi zbârnâie ceva în creier, dar nu înţeleg bine ce anume. Foce mai înseamnă gura unui râu la vărsarea în mare, deci ar putea fi vorba de o reminiscenţă geografică, fără nimic comun cu Foce din strada Siegel. Inutil să pierd timpul. Închid biroul cu cheia şi în două minute sunt la locul de parcare unde îmi las regulat maşina.

Mă arunc în Blimbust şi o iau din loc.

Nici n-apuc să bag în viteza a patra, că mă văd nevoit să frânez brusc, dacă vreau să mai opresc la poarta casei. Şi nici n-am coborât bine din maşină, că am şi deschis sertarul cu cămăşi curate din dormitor.

Îmi pun costumul cel nou gri-plumb cu un punct de aluminiu, cravata albastru disperat şi în buzunarul hainei batista albă cu Coasta de Azur.

În timp ce mă îmbrac, continui să-mi rumeg gândurile, dar nu reuşesc să scot nimic din memorie.

Când sunt gata, beau un pahar de whisky, îmi aprind o ţigară şi mă duc la telefon.

Chem *Soarele de Miezul Nopţii*.

Ştiţi cu toţii că *Soarele de Miezul-Nopţii* e cel mai important ziar local, dar nu toată lumea a auzit despre Bobò Ştie-Tot.

Bobò Ştie-Tot e arhivarul *Soarelui de Miezul Nopţii*, dar arhiva condensată în cutia lui craniană e cel puţin de zece ori mai vastă decât cea enormă, a ziarului.

N-aţi crede-o, dacă i-aţi vedea capul acela mic, dar încercaţi să-l întrebaţi de exemplu, ce măsură are pălăria preşedintelui Ba-Ba-Ba Clubului[8]. Veţi rămâne

[8] Ba-Ba-Ba-Club este Clubul bâlbâiţilor, dacă nu ştiţi (n.a.).

înmărmuriţi de promptitudinea şi preciziunea răspunsului.

Fata de la centrală îmi spune să aştept jumătate de minut şi într-adevăr, după jumătate de minut, îl aud pe Bobò întrebând cine-l caută.

— Noroc, bătrâne, îi spun, sunt eu, Chico Pipa.

— Hei, zice, încă nu te-au făcut harcea-parcea?

— Nu, îi răspund, mai încearcă ei din când în când, dar sunt dintr-un toval prea tare ca să fiu făcut bucăţele. Ascultă acum aici; îţi spun un nume, spune-mi dacă-ţi spune ceva.

— Dă-i drumul!

— Foce, zic.

— Îmi spune o groază de lucruri, zice el, dacă e vorba de cei care locuiesc în strada Siegel.

— Despre ei e vorba, îi spun. Ascultă Bobò, îţi surâde să bei la repezeală un whisky la barul din spatele gazetei? Mă grăbesc al dracului.

— Fix peste trei minute, zice.

N-am terminat să încui uşa cu cheia că am şi luat-o pe scări, şi n-am ajuns încă în stradă că am băgat în viteza întâi şi am luat piciorul de pe ambreiaj.

Îl găsesc pe Bobò la bar, cu două pahare goale, dinainte.

De cum mă vede, îl concediază pe barmanul care ne umple mai întâi paharele şi dispare, lăsându-ne sticla la îndemână.

— Dă-i drumul, îi zic, spune repede tot ce ştii.

— Nu înţeleg cum de nu-i cunoşti pe aceşti Foce. Cred că eşti singurul din tot oraşul. Nu există conte, baron sau vreun nobil oarecare, şi nu există mare industriaş sau mare bogătaş care să nu-i cunoască.

— Eu nu fac parte din niciuna din categoriile astea, îi spun.

Ridică din umeri.

— Cu atât mai rău pentru tine. În orice caz, aceşti Foce au inventat modul de a aduna bani cu lopata. Soţ şi soţie. Ghiro şi Ria, el, treizeci şi opt de ani, ea, douăzeci şi şapte. În prima joi a fiecărei luni deschid uşile, hai să spunem, salonului lor, şi acolo poţi întâlni toate personalităţile mai de vază şi mai bine situate din oraş. Dacă ai nevoie de piese rare, ceramică, obiecte de faianţă, candelabre, lampadare, şemineuri, mobile, scrinuri, oglinzi, sculpturi, tablouri de valoare şi orice altceva, n-ai decât să te duci la recepţia de joi din casa Foce. Găseşti tot ce-ţi trebuie şi tot ce e mai scump.

— Cum s-ar spune, un fel de magazin.

— Nu chiar aşa. Totul se desfăşoară ca într-un adevărat salon, se serveşte ceai, prăjituri şi băuturi. Invitaţii fac conversaţie, mănâncă, beau, ba uneori se şi dansează. De obicei se discută teatru, literatură, pictură, într-o companie aleasă. Întâlneşti mai totdeauna câţiva pictori, ceva scriitori, câţiva poeţi, chiar şi străini. Operaţia se desfăşoară cam în modul următor. Un musafir discută cu patroana casei, şi între timp pune ochii, să zicem, pe o canapea Ludovic al XVII-lea sau al XVIII-lea; pocneşte din degete şi declară, referindu-se la canapea, că e o adevărată minune şi exact ceea ce-i lipsea ca să-şi completeze salonul. Stăpâna casei se declară fericită să-şi poată mulţumi invitatul, apoi cheamă secretara care notează, primeşte cecul şi ia măsurile necesare ca obiectul să-i fie predat a doua zi. Aşa se întâmplă cu tot ce se vede în casa Foce. Inclusiv serviciul în care ţi se serveşte ceaiul, fotoliul în care te aşezi, cuierul în care îţi agăţi pălăria.

Fluier a pagubă.

— Patroana casei, continuă Bobò, are un talent deosebit de a aranja lucrurile. Reuşeşte să prezinte cu mult gust până şi-o ceapă degerată şi s-o vândă de zece ori mai scump decât a costat-o. În plus, cunoaşte gusturile tuturor oaspeţilor, şi dacă, de exemplu, o aude pe contesa Ciupercă discutând cu entuziasm despre Braque sau Utrillo, poţi fi sigur că la următoarea reuniune nu vor lipsi câteva tablouri ale celor doi pictori.

— Şi face vânzare?

— Minimum şaizeci la sută din ce are în casă. Atât cât să le permită să-şi instaleze robinete de aur la baie şi să le schimbe după prima întrebuinţare! Pentru cine apreciază brunetele, patroana casei ar putea ocupa primul loc în catalogul femeilor frumoase, aşa încât cei care preferă blondele, de cum o zăresc, îşi schimbă brusc preferinţa şi se dau în vânt după brune.

Dau pe gât restul de whisky şi pun paharul pe tejghea.

— Vorbeşte-mi de secretară, îi spun.

— Nu face parte din obiectele de vânzare, zice, dar dacă ar face, ar costa mai mult decât un Picasso, deşi e fata grădinarului. Douăzeci şi unu de ani, păr blond, ochi de peruzea. Cei ce preferă brunele, cum dau cu ochii de ea, îşi schimbă pe loc gustul, şi nu mai suportă să vadă o brună în faţa ochilor fără să-i apuce crampe la stomac. Se numeşte Prosa, locuieşte în aceeaşi clădire, într-un apartament cu tatăl ei, grădinarul. În aceeaşi clădire mai sta şi o mătuşă bătrână a lui Ghiro, atât de firavă, şi eterică, încât e nevoită să care cu ea un lest ca să poată atinge pământul cu picioarele. Trăieşte mai mult izolată şi nu ia parte la activitatea comercială a nepotului. Casa,

dacă te interesează, e o veche construcţie cu două etaje. E pe colţ. Privită din afară, nu prezintă o atracţie specială, dar în interior saloanele de la parter dau spre o grădină mare, dincolo de care o pădure deasă ascunde privirilor râul care traversează acea zonă a oraşului.

Respiră adânc.

— Mai vrei să ştii şi altceva? întreabă.

— Nu, îi spun, mi-e destul. Păstrează restul din sticlă şi bea-l în sănătatea mea. Mă duc să văd dacă nu găsesc un televizor de pe vremea lui Napoleon.

Plătesc, ţâşnesc pe uşă, sar în Blimbust şi mă topesc.

În şase minute sunt în strada Siegel, unde nu găsesc niciun loc să-mi pot parca maşina. Să tot fie vreo cincizeci de maşini oprite de-a lungul trotuarului, aşa încât sunt nevoit s-o las pe a mea la capătul şirului, acolo unde se află semnul cu „staţionarea interzisă”.

Intru pe poarta principală şi, abia ajuns în faţa unei uşi mari din nuc, aceasta se deschide şi un tip în jachetă cu dungi şi mănuşi albe îmi apare drept în faţă.

Spune: „bună ziua, domnule”, se îndoaie din mijloc şi rămâne aşa, arătându-mi creştetul.

Îmi face impresia că şi-a uns căpăţâna cu o cutie întreagă de icre negre.

Mă aplec să adulmec, dar văd că nu e altceva decât un păr negru, creţ-creţ, ca de miel, tuns cu maşina şi năclăit cu briantină.

Când am terminat cu adulmecatul, Cap-de-Miel se îndreptă şi se dă la o parte.

Pătrund într-un hol mare, de unde, printr-o imensă uşă cu geamuri, dai într-o vastă încăpere plină de

lume, ca un autobuz în orele de vârf.

Alte uşi mari cu geamuri dau spre grădină şi bag de seamă că şi grădina e plină de lume.

În tumultul general disting ba un hohotit, ba un râset, ba un chicot de plăcere, câte o exclamaţie de uimire, totul amestecat cu clinchetul de pahare, cu zgomotul ritmic al masticaţiei, cu destupatul sticlelor, cu sorbitul băuturilor.

Doi feciori de casă cu jachetă albă, cu tăvi imense încărcate cu tartine şi pahare pline cu lichide colorate, îşi fac loc prin mulţime, oprindu-se ici-colo să ofere gustări şi băuturi.

Din doi paşi ajung la o masă plină cu sticle. Izbutesc să identific dintr-o privire pe cea de whisky, torn o porţie zdravănă într-un pahar mare şi-l dau pe gât.

Când l-am terminat, dau să mă întorc, dar n-am făcut încă stânga împrejur, complet, că aud aceeaşi voce pe care am auzit-o cu puţin înainte la telefon.

— Salve, zice, degeaba încerci să te ascunzi; părul dumitale roşu depăşeşte cu mai bine de o şchioapă mulţimea de aici.

Sfinte Sisoe! o clipă uit să mai respir.

Dacă aş avea ochii independenţi unul de altul, aş putea s-o cuprind mai repede cu privirea, pe când aşa, drace, treaba asta îmi ia ceva timp, mai ales că unde-mi arunc privirea, acolo rămâne, de parcă mi se lipeşte cu clei de tâmplărie şi-mi trebuie efort nu glumă s-o dezlipesc şi s-o mut în altă parte.

Aţi înţeles despre ce e vorba şi nu cred că este cazul să mai stau să vi-o descriu.

Destul să ştiţi că e blondă, aşa cum mi-o închipuisem după glas, că poartă o rochie simplă-simplă, albastră, şi că are un surâs care-i ajunge până

la decolteu.

Mă văd nevoit să-mi trag un pumn în piept ca să-mi repun plămânii în funcţiune.

— Salve, Peruzea, îi spun, nici dumneata nu treci neobservată aici. Pariez că poţi fi văzută şi printr-un perete de beton. Eşti secretara organizaţiei, dacă nu mă înşel.

— Ai ghicit, spune. Şi dumneata? Nu prea eşti tipul de artist şi nici n-ai aerul unui proprietar de puţuri petrolifere. Ce vânt te aduce pe la noi?

— Timbrul vocii dumitale, îi zic. Sunt sensibil la chemările sirenelor. Te-am auzit la telefon şi o forţă irezistibilă m-a târât până aici.

E gata să răspundă ceva, dar văd că surâsul i se stinge pe buze, iar privirea i se mută undeva dincolo de urechea mea dreaptă.

Mă întorc să privesc într-acolo.

La o palmă de omoplatul meu drept, stă înfipt un individ îmbrăcat în gri-închis, cu păr negru ondulat şi nişte maxilare puternice, care-mi sugerează un cleşte spărgător de nuci.

Zâmbeşte doar cu jumătate gură iar ochii pironiţi asupra Peruzelei o sfredelesc pur şi simplu.

Mă întorc spre Peruzea.

— Pot să-l arunc afară, dacă doreşti, îi spun. N-ai decât să ridici un deget.

Văd că nu râde şi mă întreb de ce i-o fi trecut cheful de glumă, dar n-am timp să-mi explic. Cineva îmi atinge uşor cotul stâng, şi o voce ţâşnind ca dintr-o praştie, îmi ajunge în ureche.

— Nu e nevoie, spune. Am eu grijă să-l iau de aici. Fac asta şi pentru a nu vă pune în încurcătură, fiind vorba chiar de stăpânul casei.

De cum intră în câmpul meu vizual, îmi scapă un

fluierat.

Se strecoară în spaţiul îngust dintre mine şi Spărgătorul de Nuci, astfel că nu pot s-o măsor din cap până-n picioare, dar vă încredinţez că atât cât se vede, e de-ajuns ca să topească o jumătate de tonă de fier vechi.

Caramea, băieţi, e primul lucru care vă vine în minte. Caramea de cea mai bună calitate, învelită parţial într-o cămăşuţă argintie, întocmai ca o caramea înfăşurată în staniol.

Are părul negru şi ochii închişi la culoare.

Câţiva anişori mai mult decât Peruzeaua şi, se vede cât de colo, neirosiţi de pomană.

Eu simt imediat când pluteşte în aer o anumită tensiune, chiar dacă toată lumea începe să zâmbească spre a demonstra că nu duc lipsă de desăvârşită cordialitate şi că totul e în cea mai perfectă ordine.

Spărgătorul de Nuci îşi ţine mâinile vârâte în buzunare, dar observ prin stofă că strânge pumnii şi că încheieturile degetelor stau să-i iasă prin piele.

Îşi extinde acum zâmbetul şi pe cealaltă jumătate a gurii şi spune încet ceva.

— Pe mine mă căutai? draga mea, mi se pare că aud.

Văd răspunsul scris în ochii Caramelei, dar Peruzeaua nu-mi dă răgaz să văd de ce fel de răspuns e vorba.

Începe să râdă şi-mi pune o mână pe braţ.

— Domnul ăsta glumeşte, zice ea. Vă prezint pe stăpânii casei, domnul Ghiro şi doamna Ria Foce. Numele dumneavoastră?

— Pipa, zic, Chico Pipa, de profesie băgăreţ.

A fost de-ajuns o privire numai scântei a ochilor de

peruzea ca tensiunea să se risipească şi atmosfera să se încălzească brusc, ca prin farmec.

E dată naibii fata asta!

Încep să râdă cu toţii.

Spărgătorul de Nuci mă bate amical pe umăr.

— Se înţelege că glumim, spune el. Nu trebuie luat chiar totul în serios pe lumea asta.

Carameaua ia de pe masă un pahar, îl umple cu whisky şi mi-l întinde.

— Ei drăcie! zic, cum de-aţi ghicit care e carburantul meu preferat?

— Ria are un nas fenomenal, zice Peruzeaua.

Când să afirm că nu numai nasul îl are fenomenal, din mulţime se revarsă un fel de avalanşă de pene cu un munte de păr roşu şi sunt nevoit să fac un salt înapoi ca să nu fiu doborât la pământ.

O privesc mai bine şi observ că, pe sub spoială, trebuie să aibă vreo şaizeci de anişori bătuţi pe muche.

Poartă o rochie violetă ce luceşte ca staniolul şocolatelor şi în jurul decolteului care-i coboară mult peste pieptul amplu un splendid colier în trei rânduri de pietre preţioase.

Împuşcă din gură cuvinte şi dâre de fum dintr-o ţigară pe care o ţine între buze.

— Ria, e formidabil! O nebunie, o splendoare! vino repede până nu se îndrăgosteşte de el altcineva. Şi nu-mi spune că l-ai şi vândut. Aş muri de durere!

O ia pe Caramea de un braţ şi o trage după ea. Spărgătorul de Nuci o urmează. Peruzeaua se încolonează şi ea. Iar eu închei cortegiul.

Străbatem salonul şi ne aşezăm în semicerc în jurul unui vas de ceramică expus într-un colţ.

Am spus vas de ceramică, dar am greşit spunând

vas de ceramică, fiindcă o să vă închipuiţi un vas în formă de vas.

Nu e vorba câtuşi de puţin de un vas în formă de vas. Vă mărturisesc că am încercat de la prima vedere un sentiment de milă pentru obiectul respectiv, şi primul impuls a fost să dau fuga după o pomadă cu penicilină sau streptomicină cu care să-l oblojesc.

Închipuiţi-vă un vas de circa un metru şi treizeci centimetri înălţime apucat subit de nişte dureri atroce de rinichi. În plus o erupţie cutanee i-a pătat suprafaţa ici-colo, iar o rană profundă, acoperită mai toată de un fel de cruste, îl brăzdează de sus până jos în diagonală.

În afară de asta, crustele respective îi provoacă pesemne nişte mâncărimi insuportabile, fiindcă le văd străbătute de lungi zgârieturi furibunde, din care ţâşnesc puncte şi picături de-un roşu aprins.

Pe legea mea, băieţi, n-aş vrea să fiu în locul lui!

— Ar trebui să-l arătaţi unui dermatolog, îmi dau eu cu părerea.

Peruzeaua, care a auzit ce-am spus, cască ochii şi începe să râdă.

— E opera unui mare artist danez, explică ea, apoi se întoarce să ia parte la conversaţia elevată despre arta ceramică.

Muntele de pene priveşte vasul infirm cu nişte ochi strălucitori, care mă fac să-mi spun că sentimentul matern joacă un rol important, în formaţia gustului ei artistic şi că ar vrea să ducă vasul acasă, să-i poată da toate îngrijirile necesare, cu dragoste şi devotament.

— Un milion opt sute de mii, spune Carameaua, iar Muntele de Pene deschide geanta şi scoate carnetul

de cecuri.

— Un fleac, zice ea. Important e că nu s-a vândut până acum.

— Prosa, spune Carameaua, fii bună şi ocupă-te tu!

— Desigur, Ria, răspunde Peruzeaua, apoi se întoarce către Muntele de Pene:

— Vreţi să veniţi cu mine în birou, doamnă Effemeride. Te rog să mă scuzi, adaugă, adresându-mi un surâs, apoi se întoarce şi pleacă urmată de Muntele de Pene.

— Vă place? mă întreabă Carameaua privind la bietul vas.

— Poate fiindcă nu mă pricep, îi spun, dar mie îmi dă crampe la stomac.

Spărgătorul de Nuci îi trage un chicotit care ar vrea pesemne să fie un fel de surâs.

— Spuneţi tot ce gândiţi şi fiţi spiritual acum, cât timp autorul nu e de faţă, zice el.

Îl pironesc cu privirea drept în faţă.

— Credeţi că n-aş fi avut curajul să-i spun ce gândesc, dacă ar fi fost aici? zic.

Carameaua trece între noi şi ne ia de braţ.

— Haide, haide, zice ea, nimeni nu poate pretinde ca arta modernă să placă tuturor de la prima vedere. Dar văd că acolo e nevoie de mine, scuzaţi-mă.

Dă fuga la un grup de doamne strânse în jurul unui scrin stil veneţian cred, secolul optsprezece; îmi aprind o ţigară şi privesc împrejur.

O cucoană de vreo nouăzeci de kilograme, cu o diademă de brânzeturi în păr, alege cu mare grijă cea mai bună tartină de pe o tavă.

— Dacă doriţi, spune Spărgătorul de Nuci, vă prezint unuia dintre cei mai cunoscuţi sculptori din ultima vreme. Iată-l că se îndreaptă spre noi

împreună cu commendatorele Torba, care i-a cumpărat chiar acum un tablou. Cel pe care-l aveţi în faţa dumneavoastră.

E o pânză înrămată chiar pe peretele din faţa mea.

O pânză albă găurită de parcă o echipă de molii ar fi lucrat la ea în acord o săptămână întreagă.

— O pânză plină de găuri, zic.

— Un Luciofontana, zice Spărgătorul de Nuci. Vi-l prezint pe autor.

Un june destul de trecut, cu o frunte mare cât o sală de muzeu şi o splendidă pereche de mustăţi încondeiate cu multă grijă, îmi strânge mâna.

— Bucuros de cunoştinţă, zice.

Commendatore Torba, îşi scoase burta în afară cu un aer satisfăcut, şi priveşte tabloul cu găuri de parcă ar fi fost copilaşul lui.

— Sunteţi într-adevăr un mare artist, zice. Cu cât mă uit mai mult la tabloul dumneavoastră, cu atât îmi place mai mult. Ştiţi că a trebuit să mă cert cu domnul Foce fiindcă nu voia să mi-l vândă?

Spărgătorul de Nuci oftează.

— Întotdeauna mă despart cu greu de o operă de artă. Şi apoi, abia de o săptămână l-am cumpărat de la autor, iar dumneavoastră nu-mi lăsaţi răgazul să mă bucur şi eu de el.

Sculptorul etalează un şirag de dinţi imaculaţi, apoi un surâs, şi dă din cap afirmativ.

— Lasă, lasă, zice, domnul este un om şi jumătate şi ştie foarte bine cum să facă afacerile.

Îl văd apoi pironindu-şi privirea într-un punct al tabloului, şi zâmbetul îi dispare brusc.

— Cine a fost cretinul? zice. Imbecili şi criminali!

— Ce e? întreabă commendatorul Torba.

— Un dobitoc mi-a stricat tabloul, zice sculptorul.

— A stricat tabloul? se miră Spărgătorul de Nuci privind tabloul. Nu văd nimic.

Sculptorul Luciofontana ridică degetul şi-l îndreaptă spre latura dreaptă, lângă ramă.

— Gaura aia de colo n-am făcut-o eu, declară el.

Commendatore Torba îşi pune pe nas o pereche de ochelari şi priveşte.

— Sunteţi sigur? îl întreabă.

— Nici vorbă, zice Luciofontana. Eu să nu ştiu? Gaura aia n-are nimic de-a face cu arta spaţială, e o gaură oarecare, şi încă o gaură urâtă. Eu nu fac găuri de felul ăsta.

— Imposibil, zice Spărgătorul de Nuci. Dacă n-aţi făcut-o dumneavoastră, cine ar fi putut s-o facă?

— Vreun neisprăvit pus pe polemică, spune sculptorul. Se vede de la un kilometru că nu e o gaură făcută de mine.

Commendatore Torba aproape îşi vâră nasul în pânză.

— Adevărat, zice. La dracu! Dacă e aşa, n-am chef să cumpăr un tablou stricat. Regret, domnule Foce, dar o să-mi daţi banii înapoi.

— Îmi pare rău, commendatore, zice Spărgătorul de Nuci, dar acum... Aţi cumpărat tabloul...

— Gaura asta nu exista când l-am cumpărat.

— A fost acolo întotdeauna, zice Spărgătorul de Nuci. Exclus să fi fost făcută după aceea. Autorul mi-a încredinţat personal tabloul şi de atunci nimeni nu l-a mai atins.

Faţa commendatorelui devine violacee.

— Vreau banii înapoi, ţipă el.

Spărgătorul de Nuci îl ia de mânecă şi încearcă să-l scoată afară.

— Vă rog, zice, târgul a fost încheiat. Şi apoi, gaura

aia e la fel ca celelalte. Nu e nicio diferenţă. O gaură e tot o gaură.

— Ba e o diferenţă, şi încă ce diferenţă! Nu sunt dispus să cumpăr o gaură făcută de un necunoscut oarecare.

— Cer ca tabloul să-mi fie restituit, zice sculptorul. Nu permit ca o gaură pe care n-am făcut-o eu să circule sub semnătura mea.

Oaspeţii îşi întrerup pălăvrăgeala şi se strâng curioşi în jurul grupului.

Încep apoi să discute de-a valma; aud pe unul care dă dreptate commendatorului, altul ia partea Spărgătorului de Nuci, o cucoană protestează împotriva profanatorilor de artă, o alta declară cu şi-a dat imediat seama că era o gaură falsă.

Commendatorele care a comandat tabloul cu găuri se înfurie tot mai mult şi urlă tot mai tare, mulţimea oscilează, se agită şi îmi face impresia că în curând o să-l văd pe Spărgătorul de Nuci tăvălit pe jos în mijlocul mulţimii.

Aud un zgomot de ceva care se sfarmă, o tavă care cade şi nişte cristale care se fac ţăndări.

Mă întreb ce caut eu în balamucul ăsta şi dacă nu e momentul să-mi iau tălpăşiţa.

Mă apropii de pânza cu găuri şi o privesc.

Da, într-adevăr, jos, în dreapta, la două degete de ramă, e o gaură care n-are nimic de-a face cu celelalte găuri.

O privesc bine, apoi îndepărtez puţin tabloul de perete, atât cât să-l pot privi şi din spate.

Arunc o privire şi spre peretele din spatele tabloului. E perfect neted, aşa încât e evident că gaura n-a fost făcută acolo, ci mai înainte ca tabloul să fi fost agăţat în locul acela.

Pun tabloul la loc şi trag un fluierat uşor, băieţi.

Ascultaţi aici ce vă spun, băieţi: pun rămăşag piciorul meu stâng cu coapsă cu tot că gaura a fost făcută de un glonte de revolver.

Sunt sigur că nu mă înşel.

Calibru 22 mm, dacă vreţi precizări.

CAPITOLUL III

Din fericire discobolul lasă discul să-i scape şi-mi dă o mână de ajutor. Încep să cred că prea multă lume râde în jurul meu.

Mă feresc de Muntele de Pene care traversează în trombă salonul urmat de Peruzea.

— Vasul meu, vasul meu, urlă despicând mulţimea. Aş vrea să scot Peruzeaua din toată harababura asta. Încerc chiar s-o opresc, dar îmi scapă printre degete şi se afundă în zarva generală fără măcar să-şi pună un costum de protecţie; plec aşadar singur.

Cu grijă să nu calc cumva pe cioburi de ceramică, ajung la uşa care dă spre grădină.

Lumea care se afla afară a dat năvală să sporească şi mai mult haosul dinăuntru, aşa încât mă găsesc singur pe aleea presărată cu pietriş printre brazdele pline de flori.

Dacă Greg se afla prin împrejurimi, ar trebui să mă vadă sau să-mi facă vreun semn oarecare.

Dar nici urmă de asociatul meu. Mă întreb unde dracu s-o fi vârât.

Merg până la capătul clădirii pe partea dreaptă, unde patru trepte duc la o mică terasă.

Pe terasă văd o ladă din lemn cu o deschizătură mare. E cuşca câinelui; prin deschizătură observ sticla de whisky, pe care o dădusem bătrânei, jumătate goală, şi un pahar de plastic.

Văd agăţate afară zgarda şi falsa botniţă a lui Greg. Dar asociatul meu nicăieri.

Uşile cu geamuri, care dau pe terasă sunt închise. Bat, dar nu răspunde nimeni. Aici trebuie să fie locuinţa Băbuţei Demontabile.

Cobor din nou în grădină şi fluier.

Dacă Greg aude fluieratul, ar trebui să vină, dar nu se iveşte de nicăieri.

La un moment dat grădina se termină şi începe pădurea. Cum n-am nimic de făcut, mă îndrept spre copacii umbroşi, dând frâu liber gândurilor.

Ceva mă face să cred că Greg şi-a luat rolul în serios. Voi nu puteţi înţelege, dar încercaţi să vă puneţi în pielea lui ce dracu!

Şi când Greg ia ceva în serios, merge până la capăt, vă asigur.

Numai de n-ar păţi ceva.

Unde se termină păduricea e un ziduleţ de piatră, şi în spatele lui o fâşie de teren cultivat cu legume.

Dincolo de această grădină de legume e albia râului. Numai nisip şi pietriş. Prin mijloc, curge o gârlă care nu e mai lată de trei-patru metri.

Pe celălalt mal, grădini şi vile ce se întind până la podul aflat la două sute de metri la stânga.

Mai fac câţiva paşi, când iată c-o zăresc pe Băbuţă, care, în genunchi, ancorată de un arbore gros, îşi face de lucru pe lângă o brazdă de flori.

E învăluită într-un imens veşmânt negru, care o face să pară şi mai eterică, dacă e posibil.

— Oh, exclamă ea de cum mă vede. Dumneavoastră eraţi? Sunt atât de mulţumită, ştiţi, bietul Sebastiano! Sunt sigură că aici, sub pământ o să se simtă bine. Nepotul meu i-a făcut o groapă frumoasă, comodă şi spaţioasă. Îi pun toate florile din

grădină. Tare mult îi mai plăceau florile! Daliile în special. Le mânca, ştiţi? Acum i-am comandat o plăcuţă de marmură, pe care să i-o aşez aici deasupra, şi-am să-i pun pe ea o fotografie de-a lui, emailată. Ştiţi, are una minunată, zici că-i viu, nu alta.

— Înţeleg, zic, dar nu ştiţi cumva pe unde e asociatul meu? Se ridică şi vine lângă mine.

— Nu l-am mai văzut de azi-dimineaţă, zice.

Roteşte ochii împrejur şi coboară glasul.

— Cred că a descoperit ceva. Ştiţi că a venit azi-dimineaţă şi mi-a cerut un plic? La început nu pricepeam ce vrea, dar până la urmă am reuşit să ne înţelegem. Voia un plic simplu de scrisoare. I l-am dat, dar a vrut să scriu pe el adresa dumneavoastră şi să-l timbrez. Ce inteligent e! A luat plicul şi a plecat. L-am mai zărit spre prânz, apoi a dispărut din nou.

Dacă mi-a expediat plicul azi-dimineaţă, o să-l găsesc diseară la birou.

— Fii liniştită bunicuţo, zic. Sunt sigur că Greg e pe drumul cel bun.

Se aşază – din nou în genunchi şi începe să aranjeze un buchet de flori pe mormânt.

— Să sperăm, zice. Bietul Sebastiano! Măcar aici, în colţul ăsta de pădure, n-o să-l mai tulbure nimeni. Numai eu o să vin zilnic la el.

Gata-gata să mă podidească plânsul, aşa că e mai bine s-o iau din loc.

— Salve, bunicuţo, îi zic.

Apoi mă întorc şi-o iau pe cărare.

Soarele s-a ascuns, iar în pădure umbra se lasă din ce în ce mai deasă.

Se vede treaba că hărmălaia din casă s-a potolit, căci nu mai răzbate niciun pic de zgomot; s-ar părea că sunt la trei mii de kilometri de oraş. Când colo

strada se află la câţiva zeci de metri, cu animaţia şi obişnuitul haos al circulaţiei rutiere.

În dreapta mea, pe o potecă ascunsă aproape complet în desişul pădurii, zăresc o bancă.

Mă aşez şi aprind o ţigară.

Îmi vine în gând Muntele cu Pene, cu vasul ei bolnav de şale şi plin de buboaie.

Bietul vas, acum că s-a făcut ţăndări, a terminat-o cu suferinţele. Oare Muntele de Pene o fi reuşit să-şi recupereze banii pe care abia îi dăduse? Dar commendatore Torba? Cel care a cumpărat tabloul cu găuri?

Domnul Foce nu părea entuziasmat prea mult la ideea de a restitui banii şi n-am impresia că după-amiaza de azi să-i fi fost prea rentabilă.

Şi gaura?

N-am nevoie de cercetări speciale ca să-mi dau seama că una dintre găuri a fost făcută de un revolver. Calibru douăzeci şi doi.

Cui să-i fi venit ideea să tragă într-un tablou?

Nu cunosc mediul ambiant, dar să fie oare posibil ca un fanatic să ajungă să tragă cu arma într-un tablou care nu-i place?

Înţeleg că arta spaţială, aşa cred că se cheamă, poate merge până acolo încât să-i indispună pe pasionaţii de peisaje şi de naturi moarte, dar nu până într-atât încât să tragă cu pistolul în tablourile expuse.

Găsesc că ar fi mai logic să se tragă, dacă e cazul, în autor, nu credeţi?

În orice caz, niciunul dintre oaspeţi n-a tras în tablou în după-amiaza de azi, din două motive. Primul: măcar unul dintre cei prezenţi şi-ar fi dat seama, ce naiba! Al doilea: glontele care a trecut prin pânză ar fi trebuit să se oprească în perete.

Ori, în perete nici urmă de glonte!

Gaura a fost făcută mai înainte ca tabloul să fi fost agăţat pe perete.

Celulele mele cenuşii se pun serios pe lucru. Scot la iveală o frază spusă de Spărgătorul de Nuci: „Tabloul l-am cumpărat direct de la autor şi l-am ridicat eu personal acum o săptămână. Iar de atunci nu l-a atins nimeni.”

Trebuie să existe aici un fel de depozit unde domnul Foce înmagazinează lucrurile după cumpărare, aşteptând să le vină rândul să fie expuse în saloane.

Deci tabloul a rămas în depozit până azi-dimineaţă şi, dacă e aşa, pun rămăşag pe coada lui Greg că cineva a tras într-adevăr în el, dar nu cu intenţia să distrugă pânza. Cu intenţia să distrugă pe cineva aflat între ţeava pistolului şi tabloul cu găuri.

Şi dacă n-a reuşit la primul glonte, nu e exclus să fi reuşit la al doilea. Nu e nicio greutate să laşi să ţâşnească al doilea şi chiar al treilea glonte dintr-o maşinărie d-asta de tras.

Dar mă întreb de ce stau eu aici şi mă gândesc la toate treburile astea? Nu sunt chestiuni care mă privesc, iar omenirea, după mine, n-are decât să tragă în tablouri cât pofteşte.

Pentru mine ăsta e „cazul Sebastiano” şi atâta tot. Sunt aici ca să dau o mână de ajutor asociatului meu şi nimic mai mult.

Şi să arunc câte-o ocheadă unei blonde cu ochi de peruzea şi unei Caramele brune şi temperamentoase.

Celulele mele cenuşii îmi dau de înţeles că trebuie să existe o anumită tensiune între Caramea şi Peruzea, şi că Spărgătorul de Nuci e tentat să culeagă varza din grădina vecinului, nu ştiu dacă m-aţi înţeles,

fapt care nu e pe placul brunei consoarte, pe cât se pare.

Şi n-ar fi prima oară când în situaţii de genul ăsta se lasă cu împuşcături.

Poate că celulele mele cenuşii exagerează. Oricum ar fi, nu e cazul să-mi vâr nasul în astfel de treburi.

Sting mucul de ţigară pe bancă şi mă ridic. Acum întunericul e complet şi cum ies din pădurice observ că dincolo de grădină luminile de la parter sunt aproape toate stinse.

Sunt gata s-o iau pe cărarea care duce spre casă, dar mă opresc. E cineva în fundul grădinii lângă poarta de la intrare. Două persoane care discută destul de animat.

Un bărbat şi o femeie.

Aud apoi o plesnitură care pare să fie o palmă zdravănă, şi dacă e într-adevăr o palmă, cel care a încasat-o cred c-a simţit-o din plin, băieţi. Mă apropii câţiva paşi şi caut să străpung întunericul cu privirea. Femeia e Peruzeaua. O recunosc după pletele blonde. Bărbatul, nu ştiu cine e. În niciun caz Spărgătorul de Nuci.

Încearcă parcă s-o cuprindă, dar din locul în care mă aflu nu mă dumiresc prea bine cam ce vrea să facă. Pare c-ar vrea s-o îndoaie şi s-o vâre în buzunarul interior de la haină, iar fata nu e de acord.

Îmi trebuiesc două minute ca să ajung în spatele omuleţului.

Îl apuc de guler, îl ridic treizeci şi şase de centimetri de la pământ, şi când îi dau drumul, cu cealaltă mână îi plasez o directă care-l face să aterizeze orizontal pe un covor de primule.

Îl recunosc abia când se întinde lat pe răzor. Este Cap-de-Miel.

E îmbrăcat în jacheta cu dungi, dar nu mai poartă mănuşi.

Cum atinge pământul, sare imediat înapoi şi-l văd că mi se proţăpeşte drept în faţă.

— Băgăreţ afurisit! şuieră, în care timp îmi pregăteşte unul dintre acei pumni destinaţi să doboare la pământ şi un elefant, scrie pe el adresa mea şi mi-l expediază recomandat. Eu însă nu sunt acasă, oameni buni. Mă dau la o parte, abia cât să-l las să treacă şi într-adevăr pumnul zboară mai departe cu asemenea viteză, încât Cap-de-Miel e nevoit să alerge după el.

— Nu e timbrat, îi spun, în timp ce trece pe lângă mine.

Nu izbuteşte să-l oprească, dar, din fericire, într-un anumit punct al parcursului, capul convoiului se loveşte de umărul stâng al unui discobol de marmură, opera unui sculptor realist, aşezat la marginea cărării.

E beznă, oameni buni, dar aşa întuneric cum e, îmi face impresia că discobolul tresare, dă drumul discului pe iarbă, pivotează pe piciorul stâng şi ridică cu violenţă dreapta ca s-o repeadă drept în burta lui Cap-de-Miel, aşa că junele o porneşte din nou spre mine, dar, de cum intră în zona mea, îl prind de un braţ şi i-l răsucesc la spate, în timp ce cu stânga îi netezesc aşa de bine mutra, încât să-i dispară şi boţitura aia urâtă pe care o poartă în loc de nas, în mijlocul feţii.

Cu coada ochiului zăresc Peruzeaua privind încremenită cu mâna la gură.

— Ce vrei să-i fac? o întreb. Spune fără jenă. Vrei să-i rup un picior şi să i-l vâr în gură?

— Nu, îmi răspunde, pentru moment ajunge.

Îl las să cadă la pământ, unde rămâne nemişcat

fără să aibă măcar curajul să respire.

— Îţi mulţumesc, spune Peruzeaua apropiindu-se de mine şi sprijinindu-mi-se de nasturii hainei.

Simt că tremură uşor.

— Nu e prima oară că mă plictiseşte, zice.

— Îmi pare rău că n-am fost de faţă şi în celelalte ocazii, zic. Aş fi făcut din el o supă grozavă pentru câine. Dacă o să reînceapă cumva asaltul, n-ai decât să mă chemi, deşi nu cred să-i mai vină chef să încerce.

Simt că se mai calmează, şi încet-încet surâsul îi revine pe buze.

— Să ne oprim o clipă, propun. Trebuie să-ţi recapeţi suflul.

Aproape de noi e o bancă de piatră. Poate au pus-o acolo pentru cazul în care discobolul, obosit să tot stea în aceiaşi poziţie, ar vrea să se mai odihnească din când în când.

Peruzeaua vrea să se aşeze, dar o reţin.

— Un moment, spun. Piatra e rece şi puţin umedă. Ar fi bine s-o acoperim cu ceva. Uite aici o pernă care ne poate fi de folos.

Îl înşfac pe Cap-de-Miel şi-l întind pe bancă cu burta în jos. Îi aranjez cutele hainei, apoi mă aşez în dreptul umerilor. Peruzeaua ia loc în dreapta mea, pe şira spinării, jos, unde e mai moale.

— Aşa e mai bine, zic.

Îi simt spatele gol pe braţ. E caldă, băieţi.

— Credeam că ai profitat de hărmălaie ca s-o ştergi, îmi spune. Nu te-am mai văzut.

— Am ieşit să mă plimb puţin, spun. În pădure respiri un aer ceva mai curat.

Inspir adânc, umplându-mi până la refuz plămânii cu aer, prind Peruzeaua de bărbie şi o apropii până ce

buzele i se lipesc de ale mele şi-mi închide gura cu gura ei.

Ăl de dedesubt se agită, dar îi trag un şut uşor în frunte cu tocul pantofului, fapt care-l linişteşte pe loc.

O simt că şovăie.

Cu mâna stângă îmi respinge umărul încercând să se desprindă, dar în acelaşi timp dreapta mi-o petrece în jurul gâtului să mă împiedice să-mi dezlipesc gura din punctul unde am pus-o.

Când simt că trebuie schimbat aerul din plămâni mă desprind.

— Nu trebuia să faci asta, zice ea.

— E metoda cea mai bună ca să ţii gura închisă, îi spun. Simţi uneori nevoia să stai puţin liniştit şi să asculţi ciripitul păsărilor. Nu ţi se întâmplă şi dumitale?

— Uneori da, zice. Dar...

— Ssst! ascultă dacă nu e minunat, zic.

Închid gura prin acelaşi sistem de mai sus şi ascultăm ciripitul unei păsărele din pădure.

De data asta ea e cea care se dezlipeşte de mine, după vreo cinci minute bune.

— În oraş n-ai parte niciodată de asemenea muzică, îi spun.

— Încetează cu glumele astea, zice. Ţi-ai luat răsplata cu vârf şi îndesat pentru ajutorul dat, şi acum destul.

— Ei, fetiţo, zic, asta n-are nimic de-a face cu treaba făcută. Treaba aceea am făcut-o absolut pe gratis, ai înţeles?

Oftează şi mă priveşte.

— Tare mi-ar plăcea să ştiu ce te-a adus prin părţile astea, zice. Nu cred că a fost doar timbrul vocii mele.

— Nişte cercetări privind moartea unui câine cu numele Sebastiano, zic. Ţi-am spus doar că profesia mea e să-mi vâr nasul peste tot. Sunt detectiv particular.

Holbează ochii şi mă priveşte.

— Privind moartea lui Sebastiano, ai spus?

— Chiar aşa, zic; am fost angajat de o bătrânică să descopăr cine i-a lichidat pe bunul ei prieten. Dumneata nu ştii nimic?

Aud nişte pufnituri scurte ca şi cum ar încerca zadarnic să-şi stăpânească explozia de râs; între două pufnituri abia reuşeşte să articuleze câteva cuvinte.

— Donna Ines... – bâiguie ea – ... a venit la dumneata. Te-a angajat. Sebastiano... Oh, nu!

Altceva nu mai poate spune şi începe să salte pe spatele lui Cap-de-Miel.

Subconştientul meu nu suportă ca cineva să râdă pe socoteala profesiunii mele, chiar când e vorba de o Peruzea fenomenală ca ea.

Organele mele sunt obişnuite să reacţioneze brusc, fără măcar să ceară autorizaţia direcţiunii centrale, aşa încât scap un dos de palmă fără să bag de seamă şi nu reuşesc să-l opresc înainte să ajungă la destinaţie.

Peruzeaua aterizează cât e de lungă pe pietriş, dar se ridică imediat în şezut.

— Scuză-mă, îmi zice, şi după glas îmi dau seama că n-are maxilarul la locul lui, n-am vrut să te jignesc. Şi dumneata ai fi râs, în locul meu. N-am putut să mă stăpânesc.

Îmi vine să mă ridic, să-i smulg amigdalele şi să i le azvârl tocmai în gârla care curge dincolo de pădure.

Dar pentru moment nu fac nimic.

Cu amândouă mâinile îşi pune falca la loc.

— Să vezi, zice, eu ştiu cine l-a otrăvit pe Sebastiano şi de ce a făcut-o. E chiar domnul Ghiro. L-am văzut când punea arsenic în carne, dar m-a rugat să nu spun nimănui, mai ales donnei Ines. Ea n-ar fi îngăduit aşa ceva în ruptul capului.

Se vede treaba că i-au intrat nişte pietricele prin decolteu, căci o văd căznindu-se să scoată ceva de sub rochie.

— Toţi îl iubeam mult pe Sebastiano, reia ea, dar era tare bătrân bietul animal şi suferea cumplit de o boală incurabilă. Când veterinarul a spus că ar fi mai bine să-l omoare, pe donna Ines au apucat-o toate furiile.

Îmi dau seama că strâng buza inferioară între dinţi şi simt că dacă nu-mi descleştez imediat pumnii, o să-mi plesnească pielea de pe încheieturile degetelor.

Trebuie neapărat să mă calmez, oameni buni. Trag bine aer în plămâni şi-l las să iasă încet-încet. Repet operaţiunea a doua oară, apoi mă ridic.

Aud Peruzeaua mişcând pe pietriş.

— Te-ai supărat tare? întreabă.

Un val de cuvinte mi se ridică din stomac, dar duc mâna la maxilar şi-l blochez înainte să mi se reverse din gură.

Înghit şi-l trimit la loc. O iau apoi spre casă, dar după câţiva paşi mă opresc şi mă întorc.

— Domnule Pipa, şopteşte Peruzeaua.

Îmi zic că ce aud e doar un foşnet de frunze, şi nu dau atenţie.

Cap-de-Miel e tot pe bancă, întins cu burta în jos, şi nu mişcă. Nu-i convine să mişte. Îl înşfac de haina în dungi şi-l iau la subsuoară.

Aud paşi repezi pe prundiş; sunt eu, care mă îndrept grăbit spre casă.

Intru prin uşa cu geamuri a salonului, acum în penumbră, îl străbat şi ajung în holul mare iluminat. Îl apuc cu o mână pe Cap-de-Miel şi-l aşez în picioare lângă uşa de la intrare. Nu se poate ţine pe picioare, şi genunchii i se îndoaie sub el, dar îl văd că apucă de clanţă şi o apăsă în jos.

Uşa se deschide şi Cap-de-Miel face o plecăciune identică cu cea de la venirea mea.

— Salve, zic, după jumătate de oră eşti ca nou-născut.

Ies şi uşa se închide în urma mea.

Sunt un dobitoc caraghios şi nimic altceva! îmi zic, dar nu e încă momentul să dau frâu liber furiei acumulate.

Nu se mai află niciun automobil lângă trotuar, doar al meu, acolo, la capătul străzii. Ajung la el, iau foaia de contravenţie îndoită şi băgată sub ştergătorul de la parbriz, o mototolesc şi o bag în gură.

În timp ce mestec, sar la volan, deschid un capac de la tabloul de bord şi iau sticla de whisky.

Înghit contravenţia, apoi duc sticla la gură şi beau. Beau băieţi, beau zdravăn, pe legea mea. Aveam rezervorul gol şi mi se terminase până şi ultima rezervă.

CAPITOLUL IV

Mă întreb ce semnificaţie poate avea un ciorap de lână. Un loc întunecos şi retras unde cresc mingi de ping-pong.

Dau drumul la motor, bag într-a întâia şi pornesc. Între timp lucrează şi carburatorul introdus în stomac. Chiar dacă nu e nimeni să mă audă, dau drumul valului de cuvinte care urcă dinăuntru.

— Ducă-se dracului Peruzeaua, Caramela, Spărgătorul de Nuci şi Cap-de-Miel!

Să-i ia dracu pe toţi câinii blestemaţi, în afară de Gregorio, bineînţeles.

Aş avea chef s-o iau pe băbuţă de gât şi s-o demontez toată, oscior cu oscior. Ditamai omul serios de talia mea, să se lase îmbrobodit de prima băbuţă care-i iese în cale! Aş merita să-mi trag o directă sub bărbie de să rămân ţeapăn pe loc.

Cineva omoară un câine bătrân şi ramolit, iar eu alerg val-vârtej, luând totul în serios, să caut asasinul şi să fac cercetări, ca şi cum ar trebui să rezolv cine ştie ce afacere complicată!

Îmi vine să-mi mănânc licenţa de detectiv şi să mă refugiez undeva într-un vârf de munte.

Şi ce-i mai grav e că şi Greg a înghiţit hapul.

Ăla măcar, când o afla, e în stare să se ducă să-şi pună coada pe linia ferată să i-o reteze trenul pe loc.

Să ia dracul tablourile cu găuri şi toate vasele

buboase din lume! Am pierdut o groază de vreme, şi-n plus îmi mănânc ficaţii de ciudă.

Să-i ia dracu pe toţi, şi meseria mea tâmpită pe deasupra!

La dracu traficul rutier şi agenţii de circulaţie cu semafoarele lor roşii, galbene şi verzi! La dracu trecerile de pietoni!

Fac să sară pe trotuar o familie care se ducea la cinematograf, feresc o maşină albastră decapotabilă, şi cu paraşocul din dreapta zgârii vopseaua neagră a unei limuzine de patru locuri.

În felul ăsta o să sfârşesc prin a-mi păpa şi carnetul de conducere.

Un agent de circulaţie îmi face semn să mă opresc, şi opresc.

Vine lângă mine, dar, când îmi vede mutra, se sperie.

— Mii de scuze, zice, v-am confundat.

Bag din nou în viteză şi-mi continui drumul, dar oprirea mi-a făcut bine. Mai trec pe lângă un şir de case, apoi trag lângă trotuar şi opresc în faţa unui bar. Cobor, intru să beau un whisky dublu şi simt cum mă calmez. Când ies din bar sunt alt om, pe legea mea!

În definitiv, oricine se poate înşela, nu?

Trebuie să-l găsesc pe Greg şi să-i spun să oprească cercetările, dar habar n-am pe unde s-o fi vârât.

Ajung în faţa blocului unde am biroul, las maşina la locul obişnuit şi urc. Biroul e gol, dar pe masa mea de lucru văd vraful de scrisori sosite după-amiază.

De obicei mi le aduce sus portarul. Când sunt însă plecat, deschide cu cheia lui şi mi le lasă la locul unde se află acum.

Mă aşez şi arunc o privire peste ele, dar nu sunt decât obişnuitele facturi şi obişnuitele reclame!

O clipă!

Chiar deasupra e un plic destul de umflat. Pe el e scrisă adresa mea, cu un scris frumos de femeie, iar pe cealaltă parte, amprenta unei labe de câine. E a lui Greg. E plicul pe care Greg mi l-a expediat de dimineaţă şi mă întreb ce-o fi conţinând. Înăuntru e ceva voluminos, cam ca o batistă să zicem.

Îl deschid.

E un ciorap bărbătesc, scurt, din lână albastră cu dungi roşii verticale. Destul de elegant, după părerea mea. Dar nu e un ciorap nou. Îl duc la nas. E purtat şi are o mică găurică la vârf în dreptul degetului mare. Privesc ciorapul mai bine şi văd că are forma piciorului drept.

De ce-mi trimite Greg acasă un ciorap de lână, bărbătesc? Doar face cercetări privind moartea lui Sebastiano, şi Sebastiano e un câine. Ori câinii, după câte ştiu, nu poartă ciorapi.

Oricum, asociatul meu n-ar trimite acasă prin poştă ciorapi decât dacă are un motiv serios s-o facă. Oameni buni, ceva îmi spune că treaba asta ia o întorsătură interesantă.

Că ciorapul provine din casa Foce, e fără doar şi poate. Mă întreb unde e celălalt ciorap. Lumea poartă de obicei câte-o pereche, nu umblă încălţată cu un singur ciorap. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Poate că celulele mele cenuşii raţionează puţin prea rapid şi sunt obişnuite să ia în serios lucrurile cele mai absurde, totuşi nu-mi pare cu totul absurd să fac o legătură între ciorapul acesta şi gaura din tabloul cu pictură spaţială.

Închid ochii şi caut să privesc în urmă. Mă

concentrez asupra ultimelor ore petrecute, încercând să-mi readuc în memorie toate persoanele întâlnite.

Spărgătorul de Nuci care o sfredeleşte cu privirea pe Peruzea şi nevasta lui, căreia îi ţâşneşte gelozia prin toţi porii.

Apoi Cap-de-Miel bruscând-o pe tânără secretară. Patru personaje ale căror sentimente sunt gata să răbufnească în orice clipă. Admiţând că sunt numai patru.

Şi cu suficient autocontrol, cât timp sunt oaspeţii de faţă. Dar ce se întâmplă când ăştia nu mai sunt prezenţi?

Un ciorap în sine nu spune nimic. Dar când soseşte prin poştă într-un plic, trebuie să aibă o semnificaţie aparte.

Să aibă oare ceva comun acest ciorap bărbătesc de lână albastră, în dungi verticale roşii cu toată povestea asta şi cu gaura din tabloul spaţial?

O gaură făcută de un proiectil calibrul douăzeci şi doi?

Îmi dau seama că am început să fluier melodia la un creion. Asta înseamnă că ceva o ia pe calea cea bună.

Cineva porneşte să facă cercetări privitoare la un câine, şi la mijlocul drumului găseşte ceva mai interesant.

Lasă câinele baltă şi se năpusteşte asupra ciorapului.

Şi asupra găurii de calibru douăzeci şi doi.

Bun!

Să mai aruncăm deci o privire la faţa locului.

Găseşte celălalt ciorap care să completeze perechea, şi-o să te potoleşti imediat.

Găseşte glontele care a făcut gaura în pânză, şi o

să poţi dormi liniştit.

Să începem deci prin a căuta locul unde s-a tras focul de revolver. Pesemne într-o cameră unde se depozitează marfa înainte de a fi expusă în saloane. Nu cred să fie greu de descoperit unde se află. Am destul timp înaintea mea. E bine să procedăm cu calm şi să fim siguri că toată lumea s-a dus la culcare.

Pun ciorapul în buzunar şi mă ridic.

Sting lumina, cobor şi urc din nou în maşină. Dau o fugă până la „Pipistrello”[9], barul de lângă casă, care ţine deschis toată noaptea.

Nici nu intru bine, că Ercole, proprietarul, a şi pus mâna pe sticla de whisky.

— Salve Er, îi spun, nu l-ai văzut cumva pe Greg?

— A fost aici acum vreo oră, spune Er, în timp ce-mi umple paharul. Era ud leoarcă.

— Ud leoarcă? zic.

— Da, ud leoarcă, zice Ercole.

Mă scarpin la sprânceana dreaptă.

— Pe dracu, zic. N-a mai plouat de aproape o lună.

Eşti sigur că era apă.

— Nici vorbă! Dac-ar fi fost whisky, n-ar fi venit să se usuce. Şi nu mă întreba ce fel de apă era, că nu ştiu. Era apă şi gata.

— A plecat după ce l-ai uscat?

— Se grăbea al naibii; Era încă umed când a zbughit-o pe uşă. Fernanda a rămas cam bosumflată; şi-a vârât coada între picioare şi nu s-a mai arătat de-atunci.

Dau pe gât o jumătate de pahar.

---

[9] La „Pippistrello”, eu şi cu Greg suntem de-ai casei: eu, din pricina păhărelului nocturn de whisky, iar Greg din pricina Fernandei, căţeluşa cu coadă lungă, pe care aţi şi cunoscut-o în romanul intitulat: „Eu pe aia o fac zob!”.

— N-ai observat cumva, din întâmplare, dacă avea cu el un ciorap de lână albastră cu dungi roşii?

Mă priveşte de parcă i-aş fi spus să înghită un elefant.

— Un ciorap de lână albastru cu dungi roşii, zice. Ce te-a apucat?

— Bine, bine, zic, n-am spus nimic.

Termin whisky-ul, las banii pe tejghea şi ies. Urc în Blimbust şi o iau din loc.

Înainte să mă duc acasă e bine să-mi pun burta la cale cu ceva solid. N-am mâncat decât contravenţia pentru parcare interzisă, şi nu-mi ajunge.

Mă opresc la „Cât ai zice doi”, unde se serveşte masă caldă: cu scaune reci, fiindcă în felul ăsta clientela mănâncă repede şi pleacă.

Cer o saramură de langustă şi o salată de ţelină cu chimion şi încep să mănânc liniştit. Când am terminat plătesc şi plec.

Pe acasă, de asemeni, nici urmă de Greg.

Mă arunc pe pat, aprind o ţigară şi gândul îmi zboară la asociatul meu. Unde s-a putut uda în halul ăsta? Ud leoarcă din cap până-n picioare. S-ar fi putut vârî într-un hârdău sau o fi încasat vreo găleată de apă de undeva de sus.

Exclud ipoteza. Nu e Greg tipul să cânte pe stradă în aşa fel încât să i se arunce cu găleţi de apă în cap.

E inutil să stau acum să fac presupuneri. Era ud şi gata. Singurul lucru de care sunt sigur e că era ud din motive profesionale.

Sting ţigara şi adorm.

Când mă trezesc, constat că e miezul nopţii.

Ei drăcia dracului!

Sar jos din pat, mă dezbrac şi mă vâr sub duş. Rămân acolo un sfert de oră, apoi închid robinetul şi

scot dopul de la sticla de whisky. Mă scald pe dinăuntru, mă usuc pe dinafară, îmi pun o cămaşă albastră, o pereche de pantaloni gri şi haina veche maro. De cravată n-am nevoie. Vâr în buzunar ciorapul albastru cu dungi roşii.

Iau cu mine o lanternă şi scot vasul în care-mi ţin pistoalele în ulei.

Aleg unul calibrul treizeci şi opt, îl usuc, îl întorc şi trag câteva focuri în calendarul atârnat pe perete, ca să văd dacă funcţionează.

Funcţionează. Am tras în luni şi marţi din săptămâna următoare.

Vâr pistolul în buzunarul hainei, sting lumina, cobor, mă aşez la volan şi o pornesc.

În zece minute ajung pe strada Siegel.

Strada e complet pustie şi slab luminată. Las maşina într-o străduţă laterală, apoi o iau de-a lungul zidului, pe trotuarul opus celui pe care se află casa Foce.

Trec prin faţa porţii de la intrare, cea pe care am intrat astăzi. Ferestrele parterului sunt înalte şi neluminate.

De altfel, nu e lumină la niciuna dintre ferestre.

La un moment dat faţada principală se termină şi începe un zid fără ferestre, cam de înălţimea unui etaj, peste care e o streaşină înclinată. După ce se termină zidul, începe faţada altei case, tot cu două etaje. Zăresc imediat o poartă de lemn. Trebuie să fie intrarea de serviciu, cea prin care se introduce marfa.

Depozitul trebuie să fie prin părţile astea, cu siguranţă. Poarta e închisă dar în oblonul din dreapta văd o mică uşiţă de lemn închisă şi ea. Trec drumul şi mă apropii de poartă.

Mă uit la ceas; mai sunt doar cinci minute până la

ora unu. Mă întreb dacă merită riscul să deschid uşiţă. E un fleac pentru mine să forţez broasca. Dar iată că, în timp ce mă gândeam ce trebuie să fac, aud un „clic” şi văd uşiţă crăpându-se imperceptibil.

Mă lipesc de zid şi mă fac una cu peretele.

Aud dincolo de poartă nişte paşi uşori care se îndepărtează.

Cineva calcă încet, pe vârful picioarelor.

Asta e bună! Abia acum am picat şi cineva îmi şi deschide uşa, apoi se topeşte. Îmi vine să spun mulţumesc, dar îmi astup la timp gura cu mâna.

Aştept cinci minute, apoi împing uşiţa încetişor. O deschid atât cât să mă strecor înăuntru şi o împing înapoi fără s-o închid.

Coridorul în care pătrund e complet întunecos. Fac un pas spre dreapta şi simt că ating peretele. Dau de o uşă mare. Încerc clanţa, cedează, şi uşa se deschide.

Intru.

Iau pistolul în mâna dreaptă şi lanterna în stânga. Aprind şi sting. Nu se întâmplă nimic. Mă mut spre dreapta, aprind şi sting, mă dau iar în stânga, aprind şi număr până la doi înainte să sting.

Continuă să nu se întâmple nimic, în care timp am vreme să observ că în faţa mea se întinde un spaţiu foarte mare. Trebuie să fie locul de depozitare, şi, dacă nu mă înşel, pare să fie gol.

Nu, mă înşel.

Luminez cu lanterna de jur-împrejur. Încăperea e goală în mijloc, dar pe lângă pereţi sunt dispuse în dezordine mobile din toate epocile şi de toate calităţile.

Nu e liber niciun centimetru de perete până la înălţimea plafonului.

Cine poate să caute un glonte de douăzeci şi doi în toată harababura asta?

Ajung la peretele opus. Dau de o altă uşă. O deschid cu uşurinţă şi trec pragul.

Trag uşa după mine, aprind lanterna şi dau drumul la un fluierat.

Cu tot aerul din plămâni, oameni buni, fiindcă aici aş putea să descarc toate gloanţele din pistol şi tot n-ar auzi nimeni nimic.

Asta-i, băieţi!

Camera nu e prea mare, şi e capitonată toată cu vată de sticlă; nu numai pereţii ci şi tavanul şi uşa prin care am intrat.

N-are ferestre. Doar două mici dreptunghiuri pe un perete, şi atât.

S-ar putea ca pe vremuri să fi fost o cameră de înregistrări, de proiecţii sau dracu mai ştie ce altceva, iar ulterior aparatele să fi fost demontate şi zvârlite.

Văd rame goale agăţate de cârlige, iar pe jos, sprijinite de perete, tot felul de pânze şi cadre.

Un tablou de colaj din bucăţi de metal şi tăieturi din ziare, câteva naturi moarte, un peisaj cu o capră şi o ţărăncuţă care cântă la saxofon.

Podeaua e acoperită cu o pâslă cenuşie foarte groasă, în mijloc o pată închisă la culoare. Nu e prea mare, dar n-are importanţă mărimea.

Şi nu-ţi trebuie mult să înţelegi ce fel de pată e.

Îmi ia mai mult de zece minute să controlez pereţii centimetru cu centimetru, dar, în sfârşit, găsesc gaura pe care o caut la circa douăzeci de centimetri de podea.

Nu mă înşel, oameni buni. E uşor să scormonesc cu degetele în vata de sticlă şi să scot proiectilul care s-a înfipt nu mai mult de doi milimetri în peretele din

lemn de sub capitonaj. Pun glontele în buzunar şi mă ridic. Tabloul spaţial fusese aşezat jos, lângă colţul din stânga.

Eu însă sunt omul care nu se mulţumeşte până n-a făcut şi proba la o socoteală.

Aşa încât mă bate gândul să mă duc să iau tabloul din salon şi să-l aduc aici, să văd dacă găurile se suprapun.

Intru în depozit şi, pe întuneric, mă îndrept spre uşa din partea opusă.

Întind mâna şi ating uşa. Vreau să împing, dar mă opresc.

Am impresia certă că nu sunt singur.

Îmi ţin răsuflarea şi-mi pun urechile în funcţiune.

Nimic. Şi totuşi cineva îşi ţine răsuflarea ca şi mine.

Cu cea mai mare băgare de seamă, fără cel mai mic zgomot, izbutesc să bag mâna în buzunar şi să scot pistolul de treizeci şi opt.

Când să împing încet de uşă, un alt zgomot îmi taie răsuflarea.

De data asta vine de dincolo de uşă. Un scârţâit de paşi, apoi o voce înăbuşită.

— Dai!

E o voce de femeie.

Glasul unei femei care a învăţat să vorbească la conservator.

Câteva momente de linişte, apoi din nou:

— Dai, tu eşti?

Imediat după asta se produce o mişcare bruscă în spatele meu şi o lovitură violentă îmi face capul ţăndări de parcă cineva ar fi făcut să explodeze o bombă ascunsă în cutele pavilionului din urechea mea dreaptă.

CAPITOLUL V

Cuiva i se pare că-mi ies din pepeni rău de tot. Rezultatul e că aproape toată poliţia se prăpădeşte de râs. Dar nu s-a spus încă ultimul cuvânt.

E de necrezut, dar în meseria mea ajung întotdeauna mai devreme sau mai târziu să încasez nişte lovituri în cap, cărora nu le lipseşte mult ca să mă trimită pe lumea cealaltă.

Se vede însă că am un cap făcut dintr-un material special. Altul în locul meu n-ar scoate-o la capăt, vă asigur.

Aşa se face că, după lovitura încasată, plec într-o călătorie. Fac întâi câteva ture în jurul pământului, ca un satelit oarecare, apoi aterizez într-un peisaj lunar făcut numai din găuri, ca pânza pictorului spaţial Luciofontana.

Alţi sateliţi îmi trec uşor peste cap. Sateliţii sub formă de scaun, divan, candelabru şi bufet.

Îmi dau seama că visez când încep să fac pensulaţii cu tinctură de iod pe rănile unui vas de ceramică.

Pun apoi vasul în pat, aranjez cearşaful sub el. Şi-i aşez perna cum trebuie.

Când mă trezesc, am impresia că a trecut o bună bucată de vreme fără să visez. Mă apucă un fel de sfârşeală la simplul efort de a înţelege că sunt treaz.

Mă aflu într-o poziţie ciudată şi nu văd absolut nimic. Beznă totală. Fac o probă să văd dacă am ochii

deschişi. Închid pleoapele, le deschid, şi închid de mai multe ori. Dar culoarea beznei rămâne neschimbată.

Duc mâna în faţa ochilor, şi, slavă Domnului, când îi deschid, disting o vagă lumină albă. Sunt mulţumit.

Ceea ce nu reuşesc să înţeleg e locul unde mă aflu.

E un loc foarte îngust. Imaginaţi-vă, o cabină telefonică, cu mine ghemuit pe podea.

Lucrul cel mai ciudat e că aud zgomot de circulaţie, ca şi cum m-aş afla în mijlocul străzii.

Lume vociferând, maşini care-mi trec la cincizeci de centimetri de cap. Zgomot asurzitor de camioane, claxoane de automobile, clopotele bicicletelor, ţipete, râsete, fluierăturile sergenţilor de stradă.

Aş putea fi, de exemplu, în interiorul vreunui camion închis. Dar atunci e vorba de-un camion care staţionează, fiindcă nu simt nici hopuri, nici zdruncinături.

Nu e vorba de-un camion. Pereţii sunt din lemn masiv. Cu puţin efort reuşesc să mă aşez.

Da, ar putea fi o cabină de telefon public. Ridic braţul să caut aparatul, dar nu-l găsesc. Cuşca asta e înaltă, căci simt un gol deasupra capului.

Ridicând braţul, ating cu mâna un fel de baston care pendulează. Îi fac vânt şi-mi dau seama că mai sunt şi alte bastoane care se lovesc între ele.

Unul îmi cade în cap.

Îl apuc şi recunosc, după pipăit, că e vorba de-un umeraş de haine.

Am înţeles. Mă aflu într-un garderob. În mijlocul unei străzi din centrul oraşului.

Rămâne de văzut cum am ajuns aici. Eu în garderob, iar garderobul în mijlocul străzii.

Încerc să deschid uşa, dar se vede treaba că e încuiată cu cheia. Aşa că rămân liniştit pe loc.

Îmi pipăi capul, după urechea dreaptă, şi dau de o minge de ping-pong care mă doare al dracului. Nu e nicio rană deschisă care să sângereze; şi asta e totuşi mare lucru.

Continui să aud zgomotul circulaţiei şi lumea care se agită. Bezna e mai puţin adâncă, fiindcă reuşesc acum să-mi văd genunchii, aflaţi la douăzeci şi şapte de centimetri de vârful nasului. Mă uit mai bine şi descopăr câteva mici crăpături undeva sus, pe peretele din spate.

Dar nu reuşesc să privesc afară.

Îmi pipăi buzunarele. Simt că mai am lanterna de buzunar, dar revolverul a dispărut.

Ştiu că-l aveam în mână când am fost lovit. Se vede treaba că l-am scăpat când am leşinat.

Răbdare. Cu atât mai mult cu cât acum nu mi-ar fi de niciun folos.

Să aşteptăm, deci.

Iau pachetul de ţigări şi aprind o ţigară.

Între timp mă gândesc la glasul pe care l-am auzit în depozit şi care mi-a sustras pentru o clipă atenţia, atât cât a trebuit ca să nu observ ce mi se pregătea pe la spate. Pun rămăşag pe ambele urechi că era Peruzeaua.

Al ei era glasul.

Ei, asta-i! n-am spus mai înainte că era glasul unei femei care a învăţat să vorbească la conservator?

„Dai, tu eşti?”

Aştepta pe cineva pe care-l cheamă Dai. Iată de ce a deschis poarta din stradă. Iar Dai era chiar în spatele meu, în camera capitonată din depozit. Posibil să se fi strecurat după ce intrasem eu.

Afară se întâmplă ceva care-mi întrerupe gândurile iar celulele mele cenuşii îşi încetează brusc

activitatea şi stau cu mâinile în sân.

O femeie strigă:

— Iese fum!

Şi în rumoarea mulţimii, din ce în ce mai puternică, glasuri distincte:

— Unde?

— Acolo, acolo, priviţi.

— Adevărat. Iese fum!

— Deschideţi uşa. Arde ceva.

— Chemaţi pompierii!

— Înapoi, daţi-vă înapoi, vine politia.

— Iese fum. Iese fum! Arde ceva!

— Unde e un telefon?

Aud de departe o sirenă. Mă uit la ceasul de la mână. Acele fosforescente indică şapte şi zece. Şapte şi zece dimineaţa. Ei drace, am tras un pui de somn zdravăn!

Sirena se apropie din ce în ce şi se opreşte la câţiva paşi. Aud cum se trântesc uşile de la maşină, lumea care aleargă, fluierături şi ţipete.

— La o parte, la o parte, liberaţi locul!

— Depărtaţi-vă!

— E un cadavru înăuntru.

— Un cadavru care arde.

— Ei, tu. Ia extinctorul.

— Cine are cheia?

— E la mine, dom’ căpitan.

— Nu sunt căpitan; dă-mi cheia şi întinde-o! La o parte! Să nu mai văd pe nimeni împrejur!

Deodată se face linişte. Aud o cheie care se răsuceşte în broască, apoi uşa garderobului se deschide şi o rază de soare îmi pătrunde în ochi.

Întorc capul brusc şi aud un urlet de femeie. Mă obişnuiesc cu lumina în mai puţin de o jumătate de

secundă.

La un metru şi zece de nasul meu văd o mutră pe care o cunosc. E a sergentului Caucciù, braţul drept al locotenentului Tram din brigada criminală.

Sergentul stă înfipt, cu picioarele crăcănate la marginea camionului în care e încărcat garderobul, şi ţine în mână extinctorul gata de întrebuinţare.

Fumul îl împiedică să vadă bine în interior, aşa încât e nevoit să se aplece cu vreo douăzeci de centimetri, atât cât mi-e necesar, să-mi sting fără efort chiştocul pe fruntea lui.

— Paştele şi Dumnezeii! urlă Caucciù, făcând un salt înapoi, dar se pare că-i fuge terenul de sub picioare, căci îl văd dispărând brusc pe după marginea camionului.

Foarte bine, dar, când se prăbuşeşte, lasă pesemne să-i scape conţinutul extinctorului, căci văd un jet de spumă ţâşnind în toate direcţiile peste lumea care încearcă, fiecare cum apucă, să se pună la adăpost.

Timp de câteva secunde nu mai am nicio veste de la Caucciù, dar nici singur nu rămân.

Intră în arenă locotenentul Tram, care, cum dă cu ochii de mine, încetează instantaneu să mai respire. Cred că l-a lovit damblaua.

— Salve, îi zic, ce dracu se întâmplă aici?

Sângele, care i se oprise la nivelul genunchilor, îi năvăleşte tot în sus şi i se concentrează în obraz şi în vinele gâtului.

Se ridică şi sergentul Caucciù. Îşi freacă fruntea şi cască ochii.

— Pipa! exclamă.

Îl văd pe Tram mişcându-şi fălcile şi aud un scrâşnet sinistru.

— Ieşi afară de acolo! zice, fără să-şi descleştеze

gura.

Apoi se întoarce şi izbeşte cu pumnul în marginea camionului.

— Cine a telefonat la centrală? zbiară.

— Eu, zice un fel de namilă într-o bluză marinărească numai găuri, un adevărat şvaiţer şi cu o cicatrice care-i brăzdează capul complet chel. Am telefonat fiindcă ăl de colo era mort. Să mă ia dracu, dacă nu era mort!

— Băgăreţul ăsta blestemat nu moare niciodată, zice Caucciù.

Mă apucă de-un picior şi trage de el.

— Dă-te jos de acolo, şuieră el.

Îi proptesc celălalt picior pe vârful nasului şi împing de-l fac să vină de-a-ndărătelea în viteză până cade în braţele mulţimii care între timp s-a adunat grămadă.

Lumea face o hărmălaie de nedescris. Toţi împing, toţi încearcă să-şi facă loc, toţi vor să vadă şi toţi ţipă.

— Nu era ăla mortu'?

— Unde e cadavrul?

— L-am văzut eu, cu un cuţit înfipt în spate.

— Ajutor! iese afară, iese afară!

— Mai taci din gură! Sigur că iese afară! Doar n-o să-l îngroape în garderob!

— E o frumuseţe de garderob, nu? Mi-ar place să-l am!

— Da. Dar nu cu un cadavru înăuntru!

Sunt vorbe care îmi parvin de ici, de colo, în timp ce-mi scot picioarele din dulap şi sar din camion.

Locotenentul Tram urlă ca un apucat la omul-Şvaiţer, iar Caucciù se agită în mijlocul mulţimii.

Fac câteva mici sărituri ca să-mi dezmorţesc picioarele şi privesc în jur.

Am destul timp să-mi dau seama clar de situaţie.

Lângă trotuar e oprit un camion. Pe platforma lui se află un garderob masiv. E din nuc, foarte greu, sculptat tot, lucrătură de meşter, cred.

Nu pot să vă spun ce stil e. Nu mă pricep la treburile astea. Atât ştiu. Că pe dinafară n-are nici măcar un centimetru pătrat de lemn nesculptat. Numai amoraşi, îngeraşi, ciorchini de struguri, pere, mere şi chiar câteva caise, dacă nu mă înşel.

Înăuntru, în locul rezervat hainelor, mă aflam eu.

De-abia termin de examinat situaţia, că un urlet de sirenă spintecă pe neaşteptate văzduhul. Văd autocisterna pompierilor cum ţâşneşte din mijlocul traficului rutier, pune o frână, se izbeşte de o maşină albastră strălucind toată de metale nichelate, care părea ieşită din fabrică de cel mult câteva ore, având la volan un tip cu mustăţi şi o pălărie cadrilată şi se opreşte la doi metri de camion.

Pompierii sar jos din cisternă, sare din maşină şi Pălăria Cadrilată, şi mai răsare nu se ştie de unde şi un agent de circulaţie.

Îmi pare rău, dar se întâmplă atâtea lucruri în aşa puţină vreme că nu reuşesc să le ţin pasul. Nu ştiu în ce parte să privesc mai întâi şi-ar trebui să ai ochi de jur-împrejurul capului ca să vezi totul în acelaşi timp.

Toţi discută şi toţi sunt supăraţi pe câte cineva, dar, dacă stai să te gândeşti bine vezi că nici ei nu ştiu pe cine.

Comandantul pompierilor nu se poate decide dacă trebuie să se ia la ceartă cu locotenentul Tram sau cu Pălăria Cadrilată, relativ la un incendiu care nu există, dar care el ar vrea să existe, în timp ce Pălăria Cadrilată zbiară când la comandantul pompierilor, când la agentul de circulaţie, care, la rându-i, se ia la harţă cu comandantul pompierilor, cu mulţimea şi cu

Pălăria Cadrilată.

Mai sunt apoi Tram şi sergentul Caucciù care ar dori foarte mult să-mi scoată ochii, dar sunt ocupaţi pentru moment într-o dispută cu omul-şvaiţer şi cu toţi ceilalţi.

Mă rezem de camion şi-mi aprind o ţigară.

Dacă vreţi să vă faceţi o idee de tensiunea existentă şi diversitatea punctelor de vedere, nu pot face altceva decât să vă relatez convorbirile, insultele şi replicile pe care le aud, aşa cum izbutesc să le prind de ici, de colo.

Vă revine dumneavoastră sarcina să puneţi cuvintele în gura fiecărui personaj cum vi se pare mai potrivit. Nu cred să fie prea greu.

În tot timpul acesta, un sunet strident de claxon asigură acompaniamentul.

— Dumneata trebuia să laşi să treacă autocisterna.

— Păi, ei au dat peste mine.

— Cine a fost idiotul care a chemat pompierii?

— Dumneata eşti contravenient.

— Femeia de colo zicea că a văzut flăcări.

— Ia te uită ce oameni! Vor incendiu cu orice preţ!

— Nu se cheamă brigada criminală fiindcă un dobitoc stă închis într-un garderob!

— La o parte, vă rog!

— Un dobitoc care fumează!

— Cine răspunde?! Unde e responsabilul?! Ăl de-a chemat pompierii!

— A luat foc un cadavru.

— Dar ce se amestecă aici agenţii de circulaţie?

— Nu e drept ca pe motiv de incendiu să-mi distrugă o maşină nou-nouţă cum e a mea. Cine mi-o plăteşte?

— Care incendiu, dacă nu se vede nici urmă de

incendiu?

— Eu trebuie să impun respectarea regulamentelor.

— Ia te uită, mortul a înviat!

— Unde e?

— Uite-l colo, fumează!

— O să plăteşti scump gluma asta!

— Îşi închipuie că e cine ştie ce de capul lor.

— Pompierii!

— Ăi de la poliţie!

— Agenţii de circulaţie!

— Ăla cu pălăria în pătrăţele!

Văd cum locotenentul Tram îl apucă de mâini pe comandantul pompierilor care ridicase pumnii.

— N-am chemat eu pompierii, nu înţelegi? urlă el.

Se repede apoi la mine şi mă ia de guler.

— Tu eşti vinovat de toată harababura asta, şi ai să mi-o plăteşti! Să mă ia dracu dacă n-o să mi-o plăteşti!

Mă împinge spre maşina lui şi Caucciù vine să-i dea o mână de ajutor.

— Lăsaţi-l pe mâna mea, dom’ locotenent. Am eu grijă de el.

Ridic piciorul drept şi cu tocul pantofului îi sparg un coş ce-i ieşise drept în vârful nasului.

Urc în maşină şi mă aşez comod.

Tram dă buzna în mijlocul străzii şi începe să dea din mâini.

— Daţi-i drumu’, zbiară, toţi la centrală! Dumneata cu autocisterna şi dumneata cu maşina stricată.

— Nu era stricată acum câteva minute, urlă Pălăria Cadrilată.

Îşi face loc agentul de circulaţie.

— Am să vin şi eu! răcneşte el. Afurisit să fiu dacă

nu vin şi eu!

Tram îl împinge pe şoferul camionului să urce la volan. Apoi îl apucă de un braţ pe omul-şvaiţer.

— Camionul la centrală, tu vii cu mine, zice.

— Păi, eu trebuie să livrez garderobul, protestează Şvaiţerul.

— Garderobul poate să aştepte, zice Tram.

Dă brânci Şvaiţerului în maşină lângă mine, după care se aşază la volan. Caucciù sare în camion, închide garderobul şi se apucă zdravăn de obloanele laterale.

Mulţimea se dă în lături când Tram demarează şi o porneşte în fruntea cortegiului.

În faţă suntem noi, urmează camionul cu garderobul, apoi vin autocisterna pompierilor şi automobilul albastru cu Pălăria Cadrilată la volan. Motocicleta circulaţiei închide alaiul.

Simt că mi s-a uscat stomacul. Mi-ar trebui o înghiţitură de whisky, dar locotenentul Tram n-are obiceiul să ţină sticle la tabloul de bord, ca mine.

Aş avea chef să-l întreb, dar e mai bine să tac chitic.

Arată ca o centrală electrică în plină funcţiune cu un debit de zeci de mii de volţi, şi dacă l-aş zgândări acum, ar însemna să provoc o descărcătură electrică în stare să carbonizeze un bou sau să ardă o izolaţie de faianţă.

Răbdare.

O să caut să rezist fără carburant, dar nu e uşor, vă asigur.

Iau din buzunar pachetul de ţigări şi ofer una uriaşului de lângă mine, Şvaiţerul, cel cu cicatricea care-i brăzdează căpăţână cheală. Trebuie să fie hamalul care însoţea garderobul de pe camion. O

namilă de om de vreo sută douăzeci de kilograme.

Priveşte ţigara şi dă din cap.

— Mulţumesc, zice, nu fumez. Sug doar bomboane de mentă.

Vârâ degetul mare şi arătătorul în buzunarul pantalonului şi scoate câteva pastile de mentă. Îmi pune palma sub nas şi-mi arată două tablete albe.

— Doriţi? întreabă.

— Nu, mulţumesc, zic.

Le zvârle în gură şi începe să le sugă. Eu iau o ţigară şi mi-o aprind.

Ne aflăm la sediul central al poliţiei, în biroul locotenentului Tram. Ne-ar trebui un spaţiu de cel puţin doi metri pătraţi de om, ca să ne putem mişca cu o oarecare uşurinţă, dar dacă facem socoteala, nu ne rămâne nici măcar un metru pentru fiecare.

În afară de mine, de locotenentul Tram, care e stăpânul casei, şi de sergentul Caucciù, care stă rezemat de canatul uşii, biroul e invadat de: comandantul pompierilor, agentul de circulaţie, Pălăria Cadrilată, şoferul camionului şi hamalul cu bluză găurită.

Abia intrat, locotenentul Tram îşi scoate chipiul şi-l trânteşte cu putere pe masa lui de lucru.

— N-am timp de pierdut cu glume d-astea idioate, urlă, şi cineva are să mi-o plătească scump.

— Nici eu n-am timp de pierdut, ţipă comandantul pompierilor. Aţi cerut să vină de urgenţă o autopompă, descompletând astfel serviciul normal – pentru un fum de ţigară.

Mă apucă de umeri şi mă zgâlţâie.

Mă uit uimit.

— Ce aveţi cu mine? zic. Fumez când îmi place şi

nimeni nu mă poate împiedica, mai ales că în garderob nu era nicio tăbliţă cu fumatul interzis.

Agentul de circulaţie scoate dintr-un toc prins în bandulieră un fel de chitanţier cu indigo şi începe să scrie.

— Vă dresez procese verbale la toţi, zice. Toţi sunteţi contravenienţi. Pompierii, conducătorul turismului, al camionului, poliţia, ăsta care fumează...

Tram sare în picioare.

— Afară! Afară! începe să urle. Caucciù ia-mi toată lumea asta de aici du-o căpitanului Quiz şi spune-i să se descurce cum o şti. Regret, dar eu am alte chestiuni de pus la punct.

— Nu încercaţi să vă lepădaţi de răspundere, îi zice, agentul de circulaţie. Dumneavoastră aţi contribuit la blocarea străzii, împiedicând circulaţia fără niciun motiv, fiindcă domnul de colo nu era deloc mort, ci trăgea liniştit din ţigară.

Caucciù îl apucă de centură şi-l ridică în sus.

— Linişteşte-te şi vezi-ţi de treabă; pe individul ăsta care fuma în loc să fie mort, aşa cum era de datoria lui, am eu grijă să-l transform în cadavru cât ai zice peşte.

Îl duce pe sus până la uşă, o deschide şi face semn şi celorlalţi să-l urmeze.

Daţi-i drumul, grăbiţi-vă, le zice.

Ne îndreptăm cu toţii spre ieşire, dar locotenentul Tram izbeşte iar cu pumnul în masă.

— Voi trei rămâneţi aici!

Face un semn spre mine în timp ce iese de după birou şi-l apucă de curea pe omul Şvaiţer şi pe şoferul camionului.

Rămânem pe loc. Tram se întoarce la locul lui, iar uşa se închide. Acum, din fericire e ceva mai mult loc.

Pot să-mi întind picioarele în voie şi simt chiar nevoia asta după ce am dormit o noapte întreagă într-un garderob mai strâmt ca o cabină telefonică.

— Aşezaţi-vă, zice Tram, în timp ce se destinde puţin şi-şi şterge sudoarea care-i udă marginea gulerului.

Ne aşezăm toţi trei.

Tram se uită la mine şi văd cum albul ochilor i se înroşeşte.

Iar se montează.

— Ai stârnit o încurcătură de toată frumuseţea, zice. Ai să vezi ce-o să te coste.

— N-am stârnit nimic, zic. Mă aflam într-un garderob şi dormeam. Când m-am trezit, mi-am aprins o ţigară. Atâta tot.

Tram oftează şi se întoarce spre ceilalţi doi.

— Cum se face că vă plimbaţi cu un garderob în care se afla nenorocitul ăsta?

— Ce ştiu eu? zice Şvaiţerul. Noi credeam că e gol.

— Unde aţi încărcat garderobul? întreabă Tram. Daţi-i drumul, vreau să cunosc toată povestea.

— Vă spun eu, zice şoferul.

E un tip ceva mai scund decât Şvaiţerul, dar ce pierde în înălţime, câştigă în lăţime. Are o mostră de păr rar deasupra frunţii, e îmbrăcat cu o cămaşă în pătrăţele roşii şi verzi, şi ţine cu amândouă mâinile deasupra genunchilor o beretă cafenie.

— Păi, noi ţinem de „Profito şi Spade” da, deţinem o întreprindere de transporturi-auto care face serviciul în incinta oraşului. La şase jumătate ieşim cu camionu’ să mergem să încărcăm un garderob în strada Siegel şi să-l ducem în strada Azzardo. Scoatem garderobul şi-l încărcăm în camion, da, îl încărcăm sus.

— Vreau să cunosc toate amănuntele, zice Tram.

— Da, amănuntele, zice şoferul. Ajungem acolo, în strada Siegel, la adresa garderobului, şi el bate în uşă, dar se vede treaba că e prea devreme, că nu ne deschide nimeni, nu deschide nimeni.

— Aşa e, completează Şvaiţerul, da' peste puţin deschide un grădinar şi-i zic că trebuie să ridic un garderob. Îi arăt bonu' de ridicare şi el zice că ah, da! e în regulă, ştie despre ce e vorba... Să mergem cu el să ridicăm mobila. Ne duce într-un depozit întunecos, plin de mobile, în care nu vedeai la doi paşi.

— Chiar aşa, zice şoferul, era o lampă aprinsă, da' ar fi fost mai bine dacă era stinsă, ar fi fost mai bine, că tot nu se vedea nimica. Da' garderobu' l-am văzut. Grădinaru' zice că e ăla de colo. Avea cheia în el, şi noi dăm să-l descuiem, aiurea, nu se deschide. Parcă are broasca vrăjită, zic. Eu întreb dacă garderobu' e gol şi grădinaru' zice că sigur e gol, înăuntru sunt numai umeraşele de haine, zice, aşa că scoatem sertarele ca să-l mai uşurăm şi-l scoatem afară.

— N-aţi simţit că atârna mai greu decât ar fi trebuit? întreabă Tram.

— Am simţit, cum să nu, zice Şvaiţerul, ne-au trecut toate năduşelile până să-l scoatem afară. Ba îl mai săltăm, ba îl mai târam. O afurisită de mobilă, toată din lemn masiv.

— Nu-i deloc o mobilă din cele uşoare, nu-i deloc, zice şoferul, aşa ca cineva să-şi poată da seama că ar fi nouăzeci de kilograme în plus. O mobilă ca aia poate să cântărească o sută de kilograme mai mult sau mai puţin, că tot nu bagi de seamă, nu, nu bagi de seamă. Aşa că-l încărcăm în camion şi-l legăm zdravăn, da, îl legăm zdravăn. Sertarele le punem tot acolo, deoparte.

— După aia, el se duce în cabină, zice omul Şvaiţer, eu sar în camion să mă aşez lângă garderob ca să-l păzesc să nu se mişte la curbe şi drum bun. Ştiţi cum e... Mergem aşa o vreme şi totul e bine şi frumos. S-aud numai umeraşele cum bălăngăne înăuntru. Deodată el pune o frână şi uite că uşa de la dulap se deschide pe loc şi mă loveşte în spate. Măi, să fie al dracului! cheia din broască mă loveşte drept în cap. Văd roşu, dar pe urmă îmi trece. Ia te uită ce broască păcătoasă, zic, întâi n-a vrut să se deschidă în ruptul capului, pentru ca acu' să-i fie de-ajuns doar o frână pentru asta. Se vede treaba că s-o fi desprins ceva, din pricina zdruncinăturii camionului. Bun, dau să închid, când văd înăuntru pe ăla de colo, mort. Ptiu. Drace! Opreşte, opreşte! încep să strig. Vino să vezi ce-i aici. El opreşte camionul lângă trotuar şi sare jos.

— Cum văd mortu', mă cuprinde spaima pe loc. Zău. Mă apucă spaima, zice şoferul. Ştiţi, dom' căpitan, că n-am văzut în viaţa mea un mort? Zău, în viaţa mea.

— Nu sunt căpitan, zice Tram.

— N-are nimic, zice şoferul; cum şedeam eu aşa trăsnit, el încuie uşa de la camion cu cheia şi o bagă în buzunar, da, o bagă în buzunar. Pe urmă ne sfătuim ce facem.

— De, zice Şvaiţerul, am încuiat fiindcă lumea începuse să se oprească curioasă. Mii de draci! În mai puţin de două minute se strânsese o grămadă de lume care voia să vadă mortu'. Vâr cheia în buzunar şi zic că trebuie chemată poliţia. Când mă duc să caut un telefon, dau de-un poliţist şi-i spun că e un mort în garderob. Îmi zice să nu ating nimic, să nu mă mişc şi să aştept.

Tram dă cu pumnul în masă.

— Nu era mort! ţipă. Nu era mort!

— Când l-am văzut noi era mort, zău, era mort de-adevărat, dom’le poliţai. Nu fuma.

Tram îşi sprijină coatele pe masă şi-şi ia capul în mâini. Îl privim aşa timp de vreo cinci minute, după care locotenentul se ridică şi se duce la uşă.

Iese în coridor şi aud că-l cheamă pe Caucciù. Intră din nou cu sergentul.

— Ia notă de ăştia doi, zice. Ia-le numele, adresa şi restul. S-ar putea să mai avem nevoie de ei. Du-i dincolo.

Cei doi se ridică.

— Trebuie să mergem să descărcăm mobila, dom’le poliţai, zice Şvaiţerul.

— Bine, zice Tram, după aia lasă-i să plece şi întoarce-te îndărăt.

Când rămânem singuri, mă întind şi mă lungesc cât pot. Mi-aş da un deget de la piciorul stâng pentru o jumătate pahar de whisky. Nu m-am mai aprovizionat de ieri seară şi simt că sunt pur şi simplu la pământ.

Fir-ar afurisită de treabă, zice Tram. N-ai de gând să-mi spui odată de ce ai pus la cale gluma asta tâmpită?

— N-am pus la cale nicio glumă, zic. Cineva m-a vârât probabil în garderob în timp ce eram leşinat.

— Încetează cu balivernele, zice, ai vrut pur şi simplu să te răzbuni, fiindcă ţi-am trimis-o pe Băbuţa care te-a pus să cercetezi cine i-a omorât câinele. Am fi fost chit, dacă farsa ta nu s-ar fi dovedit exagerat de reuşită. Ai depăşit cu mult orice limită. Cu mult prea mult, după gustul meu.

— Greşeşti, îi spun. Nici prin gând nu mi-a trecut că ai vrut să-mi faci o farsă trimiţându-mi băbuţa cu câinele. Şi ca dovadă e faptul că atât eu, cât şi

asociatul meu ne-am grăbit să trecem la cercetările de rigoare.

Îl văd pe Tram că se opreşte şi mă priveşte fix. Observ cu plăcere că trăsăturile feţei încep să i se destindă.

— Vorbeşti serios, zice?

— Auzi colo, dacă vorbesc serios, zic. Nu-ţi spune nimic faptul că garderobul în care călătoream cu o minge de ping-pong după ureche a fost încărcat în strada Siegel?

— Absolut nimic, zice Tram. Ce-ai vrea să-mi spună?

Iau o ţigară, o aprind tacticos, sting cu grijă chibritul, îl arunc în coşul de hârtii şi dau afară încet-încet tot fumul tras în piept.

Când mi se pare că a sosit momentul, mă uit fix la scrumul ţigării.

— În strada Siegel, zic, locuieşte bătrânica cu câinele ucis.

Tram se gândeşte un moment, apoi simt că se stăpâneşte să nu pufnească în râs.

— Aşadar, zice, te aflai acolo să cercetezi ce-i cu moartea câinelui, când ai primit o lovitură în cap. Ai leşinat şi te-au vârât în garderob!!!

Foarte calm, fac din cap un semn afirmativ.

Tram scapă frână şi izbucneşte în râs.

— Ei, drăcia dracului, reuşeşte să spună. E nemaipomenit!

E nevoit să-şi dea scaunul înapoi ca să se poată frânge în două.

În fond, mă bucură că i-a trecut veninul aşa de repede.

Uşa se deschide şi intră Caucciù, care se opreşte înainte de a mai face un pas. Se uită la mine şi la

locotenent.

— Dacă i-ai spus vreo anecdotă, zice, tare aş mai vrea s-o aud şi eu.

Tram reuşeşte să se stăpânească.

— E nemaipomenit, zice. Cică n-a fost farsă.

— Ce n-a fost farsă? întreabă Caucciù.

— Istoria asta, zice Tram. Cică făcea cercetări privind moartea câinelui şi asasinul l-a pocnit în cap şi l-a închis în garderob.

Acum şi Caucciù începe să râdă.

— Vorbiţi serios, domnule locotenent? Băbuţa aia care a venit la noi?

Tram aprobă din cap.

— Chiar ea. Faimosul detectiv Chico Pipa, prezent aici, a găsit pesemne vreun indiciu foarte important. Altceva nu mai avea de făcut decât să potrivească diferitele bucăţi ale mozaicului, ca să-l demaşte pe vinovat.

— Care, văzându-se pierdut, completează Caucciù între două hohote, s-a gândit să-l elimine pe periculosul detectiv.

Îmi păstrez tot sângele rece. Ba mai mult, mă aşez picior peste picior şi încep să-l legăn pe dreptul în sus şi în jos. Las totodată să-mi răsară pe buze un zâmbet batjocoritor.

— Fapt e că povestea cu câinele se complică niţel, zic. În timpul cercetărilor mele am descoperit asta înfipt într-un perete.

Scot din buzunar glontele extras din vata de sticlă şi-l salt de câteva ori în palmă.

— Calibru douăzeci şi doi, zic.

Trec trei secunde de linişte completă, timp în care cei doi mă privesc fix, apoi îl văd pe Caucciù că nu-şi mai poate ţine lacrimile, încetează să se mai zgâiască

la mine şi se ţine cu mâinile de burtă.

— Ah, ah, ah, începe, ha, ha, ha! dom' loco... tenent! Câinele! Câinele! Băbuţa credea că a fost otrăvit, când colo... când colo, oh, oh, oh...

Se apucă de marginea biroului şi Tram îi ţine isonul.

— A fost împuşcat cu revolverul, zice el. Oh, destul, destul, destul! Poate că sunt şi amprente pe armă. Fără glumă, Pipa, dacă ai nevoie de brigada specială să ia amprentele, profită.

— Toată poliţia e la dispoziţia ta, zice Caucciù.

— Toată, zice Tram.

— Şi nu-l putem reţine, nu-i aşa, domnule locotenent? zice Caucciù. Sau ar trebui să-l reţinem ca să-l apărăm de asasinul care acum se simte pierdut şi e în stare să-şi joace ultima carte.

— Nu, nu. Trebuie să-l lăsăm să plece şi să-i dăm tot concursul, dacă are nevoie. Acum, că e gata să pună mâna pe asasinul canin, nu-l putem împiedica.

Se întrec care pe care în hohote stridente.

Mă ridic. Pun în buzunar glonţul de calibru douăzeci şi doi.

— Râsul ăsta, le zic, o să-l condimentaţi cu fiere.

— Oh, Doamne, nu mai pot, zice Caucciù şi se prăvăleşte pe un scaun.

— Fii atent că asasinul ar putea să fie hidrofob, zice Tram, şi puţin îi mai lipseşte să se tăvălească pe jos de râs.

— Daţi-i drumul, nu vă jenaţi, zic, dacă n-aş fi fost eu să vă dau mură-n gură...

— Ah, Doamne, mură-n gurăăăă, icneşte Caucciù încheind cu un hohot de râs.

Ies pe coridor şi trântesc uşa.

Imbecilii!

CAPITOLUL VI

Mă întreb dacă nu s-ar mai putea varia condimentul chiftelelor. Nu toată lumea ştie să mânuiască satârul folosit la tăiatul slăninei.

Primul lucru, whisky.

Când ajung în stradă simt că nu mă mai ţin picioarele şi sunt nevoit să mă sprijin de pereţi ca să pot merge mai departe. Asta şi pentru faptul că am stat o noapte întreagă ghemuit în garderobul ăla blestemat, dar în special pentru faptul că îmi lipsea carburantul şi vă poftesc pe dumneavoastră să încercaţi să porniţi un automobil fără benzină.

Intru în primul bar. Cer un dublu B.B.

Asta poate fi un Bourbon dublu – whisky-ul preferat – sau o Brigitte Bardot, dacă sunteţi cinefil pasionat.

Primul B.B. nu face cine ştie ce treabă. Serveşte doar ca să prepare terenul pentru cel de-al doilea. Uscăciunea îl absoarbe înainte să se prelingă pe pereţii interni ai stomacului.

Bun. După al doilea B.B. încep să raţionez, iar la al treilea, plec în trombă.

Cineva a încercat azi-noapte să-mi facă de petrecanie. Asta e sigur. Trebuie neapărat să ştiu cine a fost. Căci nu sunt eu ăla care la o încurcătură ca asta să se mulţumească să ridice din umeri. Şi dacă au încercat să-mi facă felul, înseamnă că aici e vorba de ceva mai mult decât de-un simplu canicid.

Ceva în legătură cu ciorapul albastru cu dungi roşii, trimis de asociatul meu. Şi cu glontele calibru douăzeci şi doi.

Nu-mi rămâne decât să mă reîntorc în strada Siegel, ca să pun câteva întrebări pe ici, pe colo.

Ies din bar şi opresc un taxi.

Dau şoferului adresa de acasă: am urgentă nevoie să-mi pun oasele la loc sub ploaia unui duş fierbinte. Chestiune de două minute, nu mai mult.

Totodată vreau să văd dacă nu cumva mi-a lăsat Greg vreun mesaj.

Ajung acasă, spun şoferului să mă aştepte zece minute apoi dau fuga sus.

Nicio veste de la Greg.

Într-un suflet sunt sub duş şi după câteva minute îmi simt iarăşi oasele la locul lor.

Mă usuc la repezeală; îmbrac o cămaşă albă şi trag iute pe mine costumul pe care abia l-am dezbrăcat.

Iau borcanul cu pistoalele în ulei şi aleg de data asta unul de calibru patruzeci şi cinci mm. Observ că nivelul pistoalelor din borcan a scăzut simţitor. Consum cam multe în ultima vreme.

Răbdare.

Încarc pistolul şi trag câteva focuri în calendar, să văd dacă funcţionează.

Funcţionează. Am ochit în plin duminica trecută.

Bag pistolul în toc şi mi-l prind la centură.

Când să ajung la uşă, aud telefonul sunând. Ridic receptorul.

— Alo, Pipa la telefon, zic.

— Foarte bine, se aude o voce; ştii, am găsit atâta arsenic încât ar fi destul să dobori un escadron de cavalerie, cu cai cu tot.

Nu înţeleg nimic.

— Ei, zic, ce mai e şi asta? Pot să ştiu măcar cu cine vorbesc?

— Cum cu cine? Sunt eu, Nichelio, răspunde vocea.

Adevărat, e chiar el. Nichelio e chimist la „Ponci şi Pancia”, fabrica de pastă de dinţi cu Lisoprima, preparat care elimină cariile în şuturi. Am urmat împreună cursul de înot cu sărituri la trambulină pe vremuri, când eram ceva mai mult decât copilandri, dar la un moment dat, au secat apa din bazin, şi de-atunci ne-am văzut fiecare de drumul lui.

Când am nevoie de vreo analiză, mă duc la el şi-i ofer un păhărel.

— Noroc, bătrâne! zic. Nu te-am recunoscut. Ce-ai mai născocit? Pui acum arsenic în pasta de dinţi?

— Fugi de-acolo! zice. Nu mi l-ai trimis tu pe Gregorio cu chifteluţa?

— Eu, nu. A fost Gregorio pe la tine?

— Exact, zice Nichelio. Dis-de-dimineaţă. Să tot fi fost ceasul opt, ba nici atât, când am ajuns la birou şi Greg aştepta acolo în faţa uşii laboratorului. Ţinea în gheare un cornet cu ceva înăuntru. Am înţeles imediat că pe mine mă aştepta, şi am crezut că mi l-ai trimis tu cu ceva pentru analiză.

— Bine, zic, şi te-ai uitat puţin despre ce e vorba?

— Desigur, zice Nichelio. Am luat cornetul şi după ce Greg a şters-o ca din puşcă, l-am deschis. Conţinea o tocătură de vreo 200 de grame. De viţel, dacă te interesează, cu ceva carne de pui, ba chiar şi câteva codiţe de raci, totul făcut cum trebuie, friptă în unt şi cu ceapă tăiată foarte fin, puţină sare, un strop de vin şi, cum îţi spuneam, mai înainte, atât arsenic cât să doboare un escadron de cavalerie.

Trag un fluierat.

— Mulţumesc, bătrâne, zic, ne vedem pe curând.

Agăţ receptorul.

Îmi prind buza de jos între degetul mare şi arătător şi celulele mele cenuşii pricep că e timpul să-şi suflece mânecile şi să se pună serios pe treabă.

Gregorio s-a întors la bătrânică şi cineva de-acolo s-a gândit să-i facă de petrecanie cu o chifteluţă cu arsenic. Pentru asta trebuie să existe un motiv foarte serios. Cineva care nu vrea ca Greg să-şi vâre nasul în treburile lui. Şi acel cineva şi-a dat seama că Greg ştie ceva ce n-ar trebui să ştie, şi s-a gândit să-i închidă gura.

N-am vreme de pierdut, oameni buni! Dacă tentativa nu i-a reuşit de prima dată, mai poate încerca şi a doua oară.

Pornesc în goană. Taxiul mă duce în strada Siegel. Cobor şi plătesc.

Poarta prin care am intrat azi-noapte e tot închisă. Până şi uşiţa e încuiată.

Aş putea suna şi s-aştept să-mi deschidă cineva, dar prefer să intru cu mijloace proprii.

Iau deci o scobitoare, o bag în broască şi în două secunde broasca sare iar portiţa se deschide.

Intru în gang. La dreapta e uşa dincolo de care astă-noapte mi-a crescut mingea de ping-pong de după ureche.

Mă gândesc să mă duc să dau o raită înăuntru, dar aud hărmălaie mare şi ţipete de femeie la etajul de sus. Privesc în stânga şi văd scara care duce la primul etaj. Urc sărind câte cinci trepte şi ajung la un palier mare cu o uşă numai geamuri.

Pătrund într-un salon şi primul lucru pe care-l văd e Peruzeaua, care se străduieşte să iasă din resturile unui scaun spart, iar alături, Carameaua, foarte ocupată, încercând să facă bucăţele Peruzeaua cu un

satâr de tocat slănină.

— Lăsând la o parte faptul că întrebuinţaţi o tehnică complet greşită, zic, nu văd necesitatea unei astfel de operaţii, cel puţin pentru moment.

În timp ce spun toate astea, e lesne de înţeles că nu stau cu mâinile în buzunar.

Apuc Carameaua de cordonul fustei, o ridic în sus, o aşez pe divan, găsesc în coşul de lucru de alături un ac cu nişte aţă în el şi-o cos pe furibunda noastră brunetă de spătarul capitonat.

— Aţa nu e la culoarea bluzei, zic, dar nu e acum momentul să ne pierdem în subtilităţi de genul ăsta.

În timp ce execut toată treaba asta, Peruzeaua iese dintre bucăţile scaunului, se ridică, ia satârul rămas pe jos şi-mi retează frumuşel mingea de ping-pong de după ureche.

Îmi dau seama de asta fiindcă simt deodată o usturime şi aud apoi zgomotul caracteristic al mingii de ping-pong căzând de sus pe podea.

Aveţi prezentă în minte imaginea mingilor de ping-pong căzând pe mozaicul podelei? Saltă un timp cu oarecare ritmicitate, dar când ajung sub o mobilă care n-are mai mult de cincisprezece centimetri de la pământ, încep să ţopăie furioase de parcă le-apucă strechea. Da, chiar aşa.

Iertaţi-mă dacă vă reţin cu amănunte care nu vă interesează. Promit ca pe viitor să le evit.

Mă răsucesc, iau satârul şi-l fac să zboare pe fereastra deschisă, după care smulg o perdea şi-o înfăşor în jurul Peruzelei, printre altele şi pentru că bluza cu care era îmbrăcată i-a fost smulsă de uragan, şi nu e momentul să apreciez spectacolul cum s-ar cuveni.

— Iartă-mă, zice Peruzeaua, dar n-am făcut-o

dinadins. Voiam s-o lovesc pe aia de-acolo.

— Dacă te referi la mingea pe care mi-ai retezat-o, mi-ai făcut un mare serviciu, şi eu sunt cel care-ţi mulţumeşte.

Carameaua începe să urle.

Îi vâr în gură un ghem de lână ca s-o fac să tacă o clipă.

— Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă aici? întreb.

— Nu ştiu nimic, zice Peruzeaua. Tocmai ieşeam din bucătărie, când o văd că intră furioasă ca o tigroaică şi se repede la mine.

— Mai curând sau mai târziu trebuia să izbucnească, zic. Gelozia îi ţâşneşte şi pe urechi. De cât timp e geloasă pe dumneata?

— Sunt secretara lor de doi ani, zice Peruzeaua. De atunci.

Carameaua îmi face semn că vrea să vorbească. Îi scot ghemul din gură.

— Dă-mi drumul să-i scot ochii cocotei ăsteia nenorocite, ţipă.

Îi astup din nou gura cu ghemul, dar nu izbutesc s-o calmez. Se zvârcoleşte de parcă ar prepara un cocteil.

— Ar fi nevoie de vreo câteva kilograme de ceai de muşeţel, zic.

Carameaua face din cap că nu.

Mă duc cu Peruzeaua în bucătărie. Pun pe plita de gaz o oală plină cu apă şi pregătesc pachetul cu muşeţel. Din uşă supraveghez Carameaua de pe divan. E ea cusută, dar nu garantez de rezistenţa aţei.

În timp ce aşteptăm să fiarbă apa, Peruzeaua se apropie de mine, îşi lasă capul pe toracele meu şi începe să plângă.

— N-am nicio vină, zice ea.

— Înţeleg foarte bine, zic; eşti aşa cum eşti. Şi nu dumneata ţi-ai ales şi combinat rotunjimile astea, ochii ăştia, părul ăsta etc. etc., încât orice bărbat îşi pierde capul când te vede. Pe legea mea că-i înţeleg. Câte victime ai făcut până azi? Dacă ai de gând să le numeri, adaugă-mă şi pe mine pe listă.

O dau la o parte şi mă duc să sting gazul, după care vărs tot muşeţelul în oală.

— Ce să fac? zice Peruzeaua. Ghiro ăsta parcă a înnebunit de-o vreme încoace. Mă chinuieşte, mă urmăreşte fără să mai ţină cont nici de lume, nici de nevastă. Gelozia Riei nu-l impresionează, şi mi-e teamă că într-o bună zi...

Se întrerupe şi izbucneşte într-un hohot de plâns.

— Are câteodată o privire care mă înspăimântă, zice. Şi iar începe să verse un potop de lacrimi.

Iau din frigider nişte bucăţi de gheaţă şi le arunc în muşeţel, să se răcească mai repede.

— Ascultă, îi spun, am vaga impresie că nu-ţi displace prea mult situaţia. Dacă ai fi vrut să eviţi toate aceste, hai să le numim „neplăceri”, trebuia să laşi să-ţi crească barbă şi mustăţi. Trebuie să existe un preparat care să favorizeze creşterea acestei podoabe a bărbiei.

Din locul în care mă aflu, văd Carameaua care continuă să se agite, dar cusătura ţine încă trainic.

— Dumneata glumeşti întruna, zice Peruzeaua.

Îi şterg lacrimile cu colţul de perdea.

— În afară de Ghiro, zic, pe cine ai mai înnebunit în ultima vreme? Ah, da, uitasem, pe Cap-de-Miel.

Se uită mirată.

— Cap-de-Miel? întreabă.

— Sigur, zic, ăla de aseară, valetul cu jacheta în dungi, care ne-a servit drept pernă.

Pe buze îi apare o umbră de surâs care se stinge însă repede.

— Îl cheamă Caloferne, zice.

— Caloferne? Şi mai rău, zic. Şi ăla cred că e nebun după dumneata. Ghiro ştie că şi Caloferne îţi face curte?

Face semn afirmativ din cap.

— Închipuie-ţi atunci ce nebun furios trebuie să fie, zic.

Mă duc să văd dacă muşeţelul s-a răcit îndeajuns. E aproape gata.

— Şi pe urmă, zic, pe care alţii îi mai putem trece pe listă? Un anume Dai, de pildă?

Se roşeşte toată şi mă priveşte.

— Ce ştii despre Dai? întreabă.

— Nimic, zic, numai faptul că există. De ce nu mă pui şi pe mine la curent?

Se sprijină de maşina cu gaz şi mă priveşte ţintă.

— Am hotărât să ne căsătorim, zice.

Mă uit la muşeţel şi-l miros.

— Spune-mi ceva mai mult, zic.

— L-am cunoscut acum două luni, începe ea. Venise la un coctail şi cumpărase un abajur de alamă ciocănită. Mi-a făcut imediat curte şi i-am acceptat-o. Îmi plăcuse, deşi e mai scund ca dumneata şi are urechi clăpăuge. I-am acceptat curtea, dar nu voiam ca ceilalţi să ştie. Cum Ghiro nu încetează să mă supravegheze, de conivenţă cu tata, am hotărât să ne întâlnim aici de două ori pe săptămână. Lunea şi joia. Locuieşte afară din oraş şi trenul lui nu soseşte înainte de miezul nopţii. Îi deschid uşa cam pe la ora unu. E întotdeauna foarte punctual; împreună cu tata, facem tot felul de proiecte de viitor. La ora două aleargă să prindă trenul de două şi jumătate.

— Şi în felul ăsta, zic, se alege cu două nopţi albe de două ori pe săptămână, ca să stea cu dumneata două ore. Bineînţeles că merită osteneala.

— Joia şi lunea trecută n-a venit, zice. Şi nici noaptea asta.

— Îmi pare rău, zic, dar i-o fi fost somn.

Iau oala cu muşeţel şi trec în salon. Carameaua continuă să dea din picioare şi să salte ca o jucărie cu arc; izbutesc s-o imobilizez până-i scot însăilătura, apoi îi destup gura şi, înainte ca să poată scoate o vorbă, îi vâr capul în oala cu muşeţel.

A spus că n-a venit nici luni, nici noaptea trecută.

Luni n-a venit. Luni n-a venit. Luni n-a venit.

Ei, drăcie, ce-mi trece prin minte! Dar deocamdată să încetez cu gândurile, că oxigenul nu trece prin muşeţel şi o femeie oricât ar fi ea de frumoasă, dacă vrea să-şi mai ducă zilele, trebuie să continue să respire, cum face toată lumea. Chiar şi cei care se uită cruciş, au nasul strivit şi dinţii stricaţi.

Cum pare că s-a potolit îndeajuns, o ridic în sus şi o iau sub braţ. Nu mai mişcă deloc.

E un calmant formidabil muşeţelul ăsta!

Privesc Peruzeaua şi adulmec în jur.

Aş vrea să-i pun o întrebare înainte de plecare, dar e mai bine să nu i-o pun.

Poate n-ar şti să-mi răspundă, iar dacă lucrurile stau aşa cum le întrevăd eu, e mai bine să n-o pun pe gânduri.

Voiam s-o întreb dacă Dai nu purta uneori şosete de lână albastră cu dungi roşii.

Nu, e preferabil să n-o întreb. Îmi potrivesc mai bine bruneta la subsuoară, fac stânga-mprejur şi ies.

CAPITOLUL VII

Un tip care pleacă cam prea pe neaşteptate. Şi un tip care oferă de băut, dar în loc de pahar îmi întinde o drăcie care numai a whisky nu seamănă.

Traversez grădina în diagonală, intru în corpul principal al clădirii, străbat holul şi mă uit nedumerit împrejur.

Nu ştiu încotro s-o apuc şi nu văd pe nicăieri Capul-de-Miel. Ar trebui totuşi ca la ora asta să fie pe aici. Cap-de-Miel e un fel de valet, nu? Şi-un valet care se respectă nu se lasă căutat prin odăile apartamentului, ci se află acolo unde musafirul are nevoie de el, chiar în locurile cele mai neaşteptate.

Când colo, nimic. Nici urmă de valet.

Mă încred în flerul meu şi nimeresc bine.

Găsesc biroul în fundul unui mic antreu sau sală de aşteptare.

Deschid uşa cu un şut. Chiar în faţa uşii se află biroul şi, aşezat la birou, Spărgătorul-de-Nuci, sau domnul Ghiro Foce, dacă preferaţi. Poartă o haină de casă de-un verde prăzuliu şi are mutra garnisită cu o dungă roşie care pleacă de la coada ochiului stâng şi ajunge până în mijlocul bărbiei. Ochiul drept, în schimb, e conturat de-un splendid halo violaceu.

O zgârietură şi-un pumn, fără îndoială.

Traversez încăperea şi-i zvârl nevasta pe birou.

— Asta e proprietatea dumitale, zic. Am găsit-o în

timp ce se pregătea să distrugă în mod ireparabil o adevărată operă de artă.

Mă priveşte surprins cu ochiul zdravăn.

— Cine dracu eşti? zice.

Deodată îşi dă seama că m-a văzut ieri, sare în picioare, vine la mine şi mă apucă de reverul hainei.

— Ce cauţi aici? cine te-a lăsat să intri? Cine ţi-a permis să-ţi vâri nasul în treburile mele?

Îl înlătur de pe rever cu un bobârnac al degetului mijlociu, ca şi cum ar fi fost un grăunte de praf, dar constat că trebuie să mă duc să-l culeg de pe covor şi să-l aşez pe un fotoliu.

— Nu te nelinişti, îi zic. Să-mi bag nasul în treaba altora e meseria mea, când e vorba de afaceri necurate, bineînţeles.

Scoate o batistă albă din buzunar şi-şi şterge ochiul învineţit.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, zic. Ai o nevastă care ar putea sta pe-un piedestal la „Muzeul Minunilor”, şi dumneata te apuci să faci ochi dulci secretarei.

Sare în picioare şi se repede la mine urlând.

— Afară, ieşi afară de aici!

Strâng pumnul şi-l întind.

Între timp, Carameaua se ridică încet, culege de pe ea câteva hârtii care i se lipiseră pe braţe şi picioare, se dă jos de pe birou şi vine să-mi pună o mână pe umăr.

— Îţi mulţumesc, îmi şopteşte la ureche, ai spus ceva foarte drăguţ despre mine. Chestia cu muzeul.

Îmi trece apoi un braţ pe după gât, mi se urcă pe bombeuri şi face un salt uşor.

Îşi lipeşte buzele de ale mele atât de puternic, că nu mai reuşesc s-o dezlipesc.

Sunt nevoit să-mi strecor braţul între mine şi ea şi

să forţez bine cu cotul.

Se desprinde cu o pocnitură identică cu cea făcută de dopul unei sticle de şampanie.

— Regret, îi zic, dar dacă vrei să-ţi faci soţul gelos, îţi pierzi timpul de pomană. În clipa asta doarme dus pe covor.

Dă din umeri şi se aşază pe braţul unui fotoliu.

— O să aştept să se trezească, zice.

Văd că muşeţelul i-a făcut foarte bine.

Constat că acum gândeşte fără să se mai agite, ba chiar cu foarte mult calm.

— Dumneata i-ai făcut zgârietură aia de pe faţă? întreb.

— Eu, zice, chiar azi-dimineaţă, când i-am văzut ochiul vânăt. Am înţeles că a fost peste noapte la Prosa. Ne-am luat la ceartă pe chestia asta, după care am dat o fugă s-o aranjez şi pe dumneaei.

— Crezi că ea i-a decorat ochiul în felul ăsta?

— Nu cred că ea, zice. Se poate să fi fost Magari, tatăl ei, sau Caloferne. Reuşise să-l seducă până şi pe valet.

— Putem afla asta imediat, zic. Ai putea să-l chemi aici. La Caloferne, mă refer.

Se ridică şi apasă de câteva ori pe un buton de sonerie aflat pe birou.

— Ai spus că s-ar fi putut duce la Prosa astă-noapte, zic. L-ai auzit ieşind?

Face din cap că nu.

— Dormim în camere separate, zice. Totuşi am auzit curgând apa la baie către orele trei.

Se duce să apese din nou pe sonerie.

— Cum de întârzie atât? zice. Ar trebui să fie aici la ora asta.

— Eşti sigură că soţul dumitale era treaz la ora

trei?

— Foarte sigură, zice; în baia lui nu poate intra nimeni decât el. Şi când am auzit apa, eram trează de-a binelea. M-am uitat la ceas. Mai erau zece minute până la trei.

Uşa se deschide şi întră în birou o femeie legată la cap cu o basma roşie.

— Tu eşti, Malina? întreabă Carameaua. Unde e Caloferne?

— Nu ştiu, coniţă, răspunde femeia cu numele de Malina. Nu l-am văzut azi-dimineaţă. Am încercat chiar să şi bat la uşa lui, dar nu mi-a răspuns.

— N-ai intrat la el în cameră? întreb.

— Oh, nu, domnule, zice Malina.

— Atunci nu ştii dacă era sau nu în cameră?

— Nu ştiu, domnule. Cred că nu era.

— La ce oră te-ai sculat? întreabă Carameaua.

— La şase, coniţă, zice Malina. De obicei se scoală şi Calo la şase, dar azi nu l-am văzut. Credeam c-a ieşit mai devreme.

— Ai ceva împotrivă dacă mă duc să dau o raită prin camera lui? zic.

Carameaua ridică din umeri.

— Oh, zice, n-ai decât, dar mi-ar plăcea să ştiu şi eu de ce te interesezi atât de treburile noastre?

— Ţi-am mai spus că sunt investigator de meserie, zic, şi că fac investigaţii cu privire la moartea unui câine.

Văd că e surprinsă.

— De Sebastiano e vorba?

— Chiar de Sebastiano, zic. Nu ştii nimic de treaba asta?

Începe să râdă.

— Nu ştiu, zice, dumneata ai vreun indiciu?

Îmi vine să-i bag capul sub prespapier, dar e mai bine s-o las în pace.

— Stropeşte-ţi bărbatul cu puţin sifon pe faţă şi trezeşte-l. Cred că visează urât.

Mă apropii de Malina.

— Să mergem, zic. Arată-mi unde e camera lui Caloferne.

Ieşim.

Malina mă conduce până la etajul întâi, în fundul unui coridor, şi apoi mai sus, încă vreo şapte, opt trepte. Se opreşte în faţa unei uşi.

— Asta e camera lui Caloferne, zice.

Bat, dar nu răspunde nimeni.

Încerc clanţa şi văd că cedează. Deschid. Camera e goală.

— Nu e, zice Malina.

Intrăm. Patul e făcut, dar camera e în dezordine. Sertarele sunt deschise şi golite, iar pe un scaun e zvârlită jacheta lui în dungi. Nu se vede niciun costum agăţat pe vreunul dintre umeraşele din garderob.

Pe jos sunt împrăştiate bucăţi de hârtie ruptă şi foi de jurnal mototolite.

— Oh, zice Malina, a plecat!

— Are cumva vreo valiză? o întreb.

Malina priveşte sus, pe garderob şi aprobă din cap.

— O valiză mare de carton care nu mai e. Trebuie să mă duc să-i anunţ pe domnul şi pe doamna.

Malina o ia la fugă şi eu rămân să mă mai uit puţin în jur. Cotrobăiesc prin sertare, prin unghere, pe sub scaune, nici eu nu ştiu ce caut.

Plecarea lui îmi pare cam precipitată.

Ridic salteaua şi simt că mi se taie răsuflarea. Între saltea şi somieră se află un ciorap de lână albastru cu dungi roşii.

Ciorapul care lipsea la pereche. Celălalt îl am în buzunar. Îl scot şi-l pun alături. Identici.

Acum perechea e completă, oameni buni. Pun ciorapul meu în buzunar şi pe celălalt îl las unde era. Potrivesc salteaua la locul ei, încui uşa de la cameră şi iau cheia cu mine.

Cobor în grădină şi mă duc să văd dacă nu cumva dau de Greg. E acolo, în faţa treptelor care duc la apartamentul băbuţei.

Stă ghemuit cu botul pe labele din faţă. Deschide un ochi, mă vede, dar nu mişcă. Îl aud pufăind pe nas.

— E-n regulă, îi zic. Am găsit şi ciorapul celălalt.

Se deschide o uşă cu geamuri şi Băbuţa Demontabilă apare în prag.

— Salve, zice, în ce stadiu ne aflăm?

— Pe calea cea bună, îi zic.

— Bine, zice, eu trebuie să mă duc puţin până în centru să iau fotografia emailată. Trebuie să fie gata. Vă mai găsesc când mă întorc?

— Da, zic, şi-o să fie aici şi asasinul lui Sebastiano.

— Oh, atunci zbor, zice.

E gată îmbrăcată, cu pălărie, geantă şi tot dichisul. Deschide geanta, azvârle lestul, şi-o ia la fugă spre portiţa de ieşire, uşoară, aproape fără să atingă pământul.

În uşa apartamentului în care locuieşte Peruzeaua apare un tip cu o pălărie mare de pai şi un fel de salopetă care trebuie să fi fost albă pe vremea răscoalei crescătorilor de cameleoni.

Are în mână o sapă şi vine agale către mijlocul grădinii.

— Magari? întreb încet.

Greg mârâie în semn de aprobare, ca şi cum ar

spune: E chiar Magari, tatăl Prosei.

Ies în întâmpinarea grădinarului.

— Dumneata eşti tatăl Prosei? întreb când ajung la doi metri de nasul lui.

Văd că blochează frânele, apucă sapa strâns şi-şi încordează muşchii.

— Altul! şuieră printre dinţi. Băgaţi de seamă că dacă mai prind pe vreunul dând târcoale fetei mele, nimeni n-o să mă oprească să-i înfig în căpăţână scula asta pe care-o ţin în mână. M-am săturat de toate poveştile astea!

Tot vorbind aşa, roteşte sapa cam la înălţimea frunţii mele.

— Stai liniştit, zic. Nu te agita atâta de pomană. Sunt detectiv particular şi cercetez cauza morţii unui câine cu numele Sebastiano.

Îl văd că se linişteşte şi pune sapa în poziţie de repaos.

— Ah, zice.

Îl privesc câteva clipe şi aştept.

— Curios, zic, eşti singurul care nu pufneşte în râs.

Ridică din umeri şi dă din cap.

— Dacă ai fi dumneata în locul meu, zice, nu ţi-ar arde de râs nici chiar dacă ţi s-ar povesti gluma aia cu vaporul care făcea noduri şi cu bărcuţa care le desface. M-am săturat, tinere, şi dacă n-aş fi venit pe lume în casa pe care o vezi acolo, şi dacă n-aş fi lucrat aici de când m-am născut, demult mi-aş fi luat tălpăşiţa.

— Pe chestia fetei dumitale? întreb.

— Ce ştii dumneata de fata mea?

— Un detectiv află totul când vrea să rezolve o problemă.

Scoate pălăria. Îşi şterge fruntea cu o batistă

galbenă, apoi şi-o pune din nou în cap.

Între timp aud că bombăne ceva.

— Acum doi ani a ieşit de la pension şi am luat-o cu mine. Nu-mi închipuiam c-o să se işte în jurul ei tot scandalul ăsta.

— Nu trebuia s-o faci aşa frumoasă, zic.

— Bomba a explodat azi-dimineaţă, zice. Coniţa a venit acasă şi s-au luat la păruială.

— Da ştiu, zic. Eu le-am despărţit.

Mijeşte ochii să mă privească mai bine, apoi îi redeschide.

— Uite, d-asta m-am gândit s-o trimit să stea câtva timp la soră-mea. Are o fermă pe lângă Palo Lungo.

— Ah, a plecat? zic.

— Chiar acum. I-am încărcat valizele într-un taxi, să tot fie două minute.

— Şi Dai? întreb.

Mijeşte iar ochii.

— Ah! şi-asta o ştii, zice.

— Fiica dumitale mi-a făcut nu demult, confidenţe, zic. Mi se pare că avea de gând să-l ia de bărbat. Oftez. Dar nu-mi părea prea convinsă, adaug.

— Era mai mult decât convinsă, şi este încă. Şi-o să-l ia.

— N-o să-l ia.

Văd că strânge din nou coada sapei în mână.

— Îţi repet c-o să-l ia, zice. Şi nu dumneata o s-o împiedici.

Fac semn că nu, încet dar hotărât.

Lasă să-i cadă sapa la pământ, strânge pumnul şi mi-l propteşte în falcă cu oarecare zel.

Mă trântesc cât sunt de lung pe stratul de primule, doar aşa, să-i fac plăcere.

Face un pas spre mine, apoi se opreşte

ameninţându-mă cu pumnii.

— O să-l ia şi-o să se termine odată cu toată povestea asta. O să-l ia!

Mă ridic într-un cot şi-l privesc.

— Îmi pare rău, zic, dar n-o mai poate face. Dai e mort de-a binelea şi îngropat gata.

Magari încremeneşte cu gura pe jumătate deschisă şi vorba-i rămâne congelată pe marginea buzelor.

Iau sapa şi i-o proptesc în spate, cât mai jos, pentru cazul că şi-ar pierde echilibrul şi ar cădea pe spate. Apoi dau o goană până în casă şi intru în birou.

E gol. Masa e puţin în dezordine, aşa cum a lăsat-o Carameaua când s-a ridicat.

A sosit timpul să lichidez toate socotelile, sau măcar să clarific povestea asta.

Iau telefonul şi fac numărul poliţiei. Îl cer pe locotenentul Tram.

La aparat e Caucciù.

Eram sigur, fir-ar să fie!

— Vreau să vorbesc cu locotenentul, îi zic.

— Pe naiba! zice Caucciù. Dacă ai găsit asasinul câinelui, poţi să mi-l spui mie, şi o să raportez eu. Ai nevoie de experţii noştri?

Simt că abia îşi stăpâneşte râsul.

— Da, am nevoie de experţi, îi zic, dar dă-mi-l pe locotenent, că nu-ţi mai suport duhoarea.

— Nu face pe nebunul, zice, îmi spăl dinţii cu pastă care parfumează gura.

Aud mişcare, apoi vocea locotenentului Tram.

— N-am timp de pierdut cu prostiile tale, zice, aşa încât dă-i drumul repede şi spune ce-ai de spus; dar dacă începi din nou cu povestea aia cu câinele, să ştii că de data asta îţi retrag licenţa.

— Vino imediat cu toată brigada, cu experţii şi

maşina morgii. E un mort care trebuie ridicat de aici, dar mai întâi e bine să-l fotografiaţi şi să luaţi măsurătorile. Nu cred că trebuie să te învăţ eu ce ai de făcut.

În timp ce vorbesc, uşa se deschide şi Spărgătorul-de-Nuci se opreşte în prag cu picioarele depărtate.

Observ că ţine pumnii încleştaţi în buzunarele halatului şi-mi face impresia că strânge ceva în mâna dreaptă.

E încordat ca o coardă de ghitară şi are o privire de toată frumuseţea.

E o privire care te apucă de beregată şi te strânge. Dar la mine nu se prinde.

— Ce tot îndrugi acolo? zice Tram de partea cealaltă a firului.

Zâmbesc, dar nu-mi iau ochii de la Spărgătorul-de-Nuci. Cine ştie ce-i dă prin cap.

— Vino imediat în strada Siegel cu toată brigada; o să găseşti un cadavru, dar asasinul şi-a făcut bagajul şi a întins-o. N-o să-ţi fie prea greu să-l prinzi când o să ştii cine e. Pentru moment, nu-i cunosc decât numele, şi asta nu-ţi spune nimic.

Văd că Spărgătorul-de-Nuci se destinde.

Descleştează pumnii, lasă umerii să-i cadă, iar privirea i se schimbă şi ea.

Instructivă schimbarea asta.

— Bagă de seamă că dacă e iar o farsă... începe Tram.

Îl întrerup şi încep să zbier la el.

— N-ai de gând să termini o dată? Sau vrei să chem vreun superior de-al tău, să-i spun să se mişte el, fiindcă tu refuzi să-ţi faci datoria?

Trântesc telefonul în furcă şi mă sprijin de spătarul fotoliului.

Spărgătorul-de-Nuci stă proptit de canatul uşii.

— Ai vorbit cu poliţia, zice, sau mi s-a părut mie?

— Chiar cu poliţia am vorbit. Ai auzit, nu? Am prieteni pe acolo şi le mai dau din când în când câte-o mână de ajutor, deşi nu s-ar spune.

— Te-am auzit vorbind de-un mort, zice, şi de-un ucigaş care a întins-o. E vorba cumva de Caloferne?

— Exact, zic. Chiar de el. Eu îl poreclisem Cap-de-Miel, dar merge şi Caloferne.

— Ce anume a făcut valetul meu? zice şi se afundă într-un fotoliu. Aş putea să ştiu şi eu?

— Desigur, zic. Se îndrăgostise lulea de Peruzea.

— Şi cine e Peruzeaua?

— Secretara dumitale, zic. Nu ştiai că valetul era mort după ea?

— Ah, adevărat? zice. Nu ştiam.

— Dar că secretara dumitale avea un logodnic, ştiai?

— Un logodnic? Nu, nu ştiam!

— Valetul dumitale însă ştia, zic. Era gelos, şi-ntr-o noapte i-a făcut de petrecanie. Scuză-mă, te rog, zic, dar vrei să-mi spui unde ai pus sticla de whisky? A trecut atâta vreme de când n-am mai băut că i-am uitat şi gustul.

Se ridică, se duce la un dulăpior pe care-l deschide şi scoate o sticlă cu două pahare.

— Dar dacă l-a lichidat pe logodnicul secretarei mele, zice, unde e cadavrul? Şi dacă toate astea s-au întâmplat aici, nu s-ar fi văzut, sau nu ne-ar fi spus şi nouă cineva ceva?

Se întoarce cu spatele şi-l aud umplând paharele.

— Este, este, zic. Cadavrul există. Nu l-a văzut nimeni. Fiindcă e ascuns, dar eu ştiu unde se află.

— Şi unde e? zice.

— În groapă, în locul lui Sebastiano, zic.

Se răsuceşte spre mine, şi eu mă ridic să iau paharul pe care presupun că-l ţine în mână, dar în loc de pahar văd ţâşnind un foc, apoi simt o lovitură, şi încă una.

După asta nu mai simt nimic şi încă pentru o bună bucată de vreme.

CAPITOLUL VIII

Sunt pus să dorm împreună cu un tip şi o valiză. Bineînţeles că nu e cazul să chem poliţia, aşa că trebuie să mă descurc singur, recurgând la o stratagemă oarecare.

Cel puţin aşa mi se pare. Că a trecut o bună bucată de vreme.

Mare porcărie, oameni buni. E posibil ca totdeauna să adorm în momentul cel mai nepotrivit?

Trebuie neapărat să mă duc într-una din zile să consult un medic. E de-ajuns să fiu pocnit în cap ca să mă scufund într-un somn de toată frumuseţea. Trebuie să am ceva chiar sub cutia craniană ca un resort care sare şi închide. Un fel de întrerupător. C-a atunci când stingi lumina, ştiţi cum.

Şi nu pot să fac pur şi simplu nimic. Cel mult pot să încerc să evit cumva loviturile la cap. Dar cum naiba, cu meseria pe care-o am?

Mai devreme sau mai târziu tot o încasez.

Mă trezesc totuşi, dar e întuneric.

Simt ceva cald şi umed care-mi dezmiardă tâmpla.

O dezmierdare metodică, regulată.

Nu poate fi decât limba lui Greg. La un moment dat încetează, apoi reîncepe şi simt un miros puternic de whisky.

Dezinfectează. Cine ştie cum şi-a procurat dezinfectantul. Poate i-a mai rămas ceva în sticla pe

care-o dădusem băbuţei.

Mişc şi simt că totul e în regulă.

Se vede treaba că mi se obişnuiesc ochii cu întunericul. Nu e chiar atât de beznă, ci doar o vagă penumbră, dar nu reuşesc încă să-mi dau seama unde mă aflu.

În niciun caz în alt garderob. De data asta stau lungit pe ceva care nu e nici moale, dar nici prea tare.

Aşa, ca într-o ladă lungă. Sper să nu fie un coşciug. Nu, nu e.

— Salve, Greg, îi şoptesc eu.

Greg răspunde cu un mârâit care abia se aude. Ridic o mână şi simt că e lipicioasă toată de parc-aş fi ţinut-o pe-un pachet de unt sau de margarină, cum preferaţi.

Duc mâna la nas şi miros, dar nu e nici unt, nici margarină.

E briantină.

Pun mâna din nou în locul în care se afla mai înainte şi dau de-un fel de biloi acoperit cu un strat de păr năclăit de briantină. Tot pipăind aşa, simt între degete pavilionul unei urechi.

Nu mai încape nicio îndoială. Am văzut doar ceva urechi la viaţa mea, iar pe unele le-am şi atins.

Le recunosc şi pe întuneric, fără niciun dubiu.

Garantez sută la sută că e Cap-de-Miel sau, dacă preferaţi Caloferne.

Iată aşadar că dormim în acelaşi pat, Cap-de-Miel şi cu mine, numai că eu m-am trezit, iar el nu. Trebuie să doarmă de-o bună bucată de vreme, un somn de plumb, oameni buni, şi nici o altă expresie nu e mai potrivită ca asta.

Somn de plumb!

Mă ridic şi-mi şterg mâna de haina lui Cap-de-Miel.

Tot nu-i mai serveşte acum la nimic o haină prea curată.

Ies din ladă. E un fel de laviţă de lemn imensă mâncată toată de carii. Nu ştiu din ce epocă o fi, dar e sigur că n-a fost făcută nici anul ăsta, nici acum o sută de ani. Am văzut mobile care păreau de-o dată mai recentă şi aveau în realitate peste cinci sute de ani. În sfârşit, ce rost are să discutăm despre toate astea? N-are nicio importanţă dacă laviţa e nouă sau veche. Important e c-am ieşit din ea pe propriile mele picioare.

Şi ajutat de limba lui Greg.

În penumbră reuşesc să mai disting şi alte obiecte. Ca să ies din laviţă, trebuie să mă descotorosesc de-o tăblie din fier forjat, tăblia unui pat, şi să sar peste un scaun de lemn, unul dintre cele cu spătarul înalt de nu se mai termină.

Nu mi-e greu să pricep că mă aflu în magazia sau depozitul de mobile.

Am fost aici nu demult, şi chiar în încăperea asta mi-a crescut mingea de ping-pong după ureche.

Privesc în ladă şi încerc să sfredelesc cu privirea semiîntunericul.

Izbutesc destul de bine, atât cât să-l pot distinge pe Cap-de-Miel întins cu burta în jos. La picioare se află ceva care are un mâner. Un asemenea mâner nu poate fi decât mânerul unei valize. Şi într-adevăr e vorba de-o valiză enormă, plină de lucruri, care nici măcar nu e bine închisă. O valiză umplută în mare grabă, cu mare nervozitate, de cineva care era viu, chiar foarte viu.

— Ai priceput, Greg, zic, de ce-a vrut s-o şteargă Cap-de-Miel? De frică să nu fie văzut plimbându-se cu un glonţ în căpăţână. Nu i-a părut demn de el, după

părerea mea, şi atunci şi-a făcut la repezeală valiza, dar în loc să ia trenul sau autobuzul, a luat... drumul spre laviţă.

Greg latră în surdină şi simt curentul de aer stârnit de coada lui în mişcare.

Cobor capacul laviţei şi mă aşez. Greg se instalează în faţa mea. Iau de pe podea sticluţa cu whisky pe care Greg a avut buna inspiraţie s-o ia cu el şi dau repede pe gât câteva înghiţituri. Am şi nevoie, oameni buni.

Întind sticluţa spre Greg, dar el îmi face semn din cap că nu vrea. Se vede că a băut destul şi ştie câtă nevoie am eu într-un asemenea moment.

Beau aşadar şi restul, ridic capacul şi pun sticluţa goală lângă Cap-de-Miel. Mă aşez din nou. Cred că şi de data asta stricăciunile sunt reduse la minimum. Îmi pipăi încet cu degetul tâmpla dreaptă, spre spate.

Găsesc o brazdă adâncă de-un deget, oameni buni. Ca şi cum aş fi purtat mult timp un creion după ureche, cum poartă băcanii, nu ştiu dacă mă înţelegeţi.

Trebuie să ştiţi că grosimea cutiei mele craniene e de cel puţin de un centimetru.

O grosime excepţională. Au copiat modelul pentru construcţia tancurilor, fiindcă nimeni n-ar fi visat înainte asemenea record de grosime.

Bun. Proiectilul a săpat deci brazda, iar şocul m-a adormit. Faptul că adorm pentru un fleac ca ăsta se datoreşte mecanismului sub cutia mea craniană de care v-am pomenit nu de mult.

Mă uit la Greg.

— Ştii, îi spun, şmecherul ăla de Spărgător-de-Nuci se întoarce deodată spre mine, chipurile să-mi întindă un păhărel şi în loc de păhărel văd că ţine în mână un

fel de tun. Speram să lovesc glonţul cu capul şi să-l deviez. Aşa cum fac jucătorii de fotbal cu mingea, dar se vede că a fost vorba de-un proiectil cu încărcătură specială.

Aiurea! De data asta n-am avut timp nici să mişc, dar nu-i pot spune lui Greg că am fost luat pur şi simplu prin surprindere.

Greg latră în surdină şi arată înspre laviţă.

Exact, zic, e vorba de pistolul meu calibru treizeci şi opt, pe care l-am lăsat să cadă aici astă-noapte. Acum ştim amândoi ce s-a întâmplat şi putem povesti toată tărăşenia de la început până la sfârşit. Ceea ce nu-mi explic e lipsa locotenentului Tram. I-am telefonat doar şi trebuia să sosească aici cu toată brigada în păr, afară de cazul că şi-a închipuit că e vorba iar de-o farsă.

Greg continuă să latre şi se tot învârteşte încoace şi încolo prin depozit.

Înţeleg, vrea să spună că mă înşel.

Atunci înseamnă că Tram a venit, şi a venit cu toată brigada după el. Îmi imaginez scena, pe toţi dracii!

Spărgătorul-de-Nuci mă ia pe sus şi mă bagă în ladă. Apoi se întoarce, şterge orice urmă, deschide ferestrele şi se aşază liniştit la birou. Soseşte Tram, şi Spărgătorul-de-Nuci îl primeşte cu cel mai mieros surâs posibil. Ba chiar inocent. Da, chiar inocent, fără îndoială. „Bună ziua, ce mai faceţi, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite.” „Doriţi să-mi vedeţi expoziţia?”

Parcă-l văd pe Tram învineţindu-se şi pe Caucciù făcând spume la gură.

Nu mă înşel, băieţi, în descrierea scenei, şi pun rămăşag primul molar drept inferior că nu greşesc

nici măcar cu o virgulă. Staţi puţin şi ascultaţi.

— Iată ce e, spune Tram, un anume Chico Pipa, băgăreţ de profesie, a telefonat acum câteva clipe să dau fuga la adresa asta. Unde e?

Spărgătorul-de-Nuci cade din nori, se ridică şi spune:

— Chico Pipa? n-am auzit în viaţa mea de numele ăsta.

Intervine Caucciù.

— V-am spus eu, domnule locotenent, că nepricopsitul ăla îşi bate joc de noi?

Tram se uită împrejur, vede totul în ordine şi o atmosferă cât se poate de paşnică.

— N-a fugit nimeni de aici cu vreo valiză? întreabă el.

— Oh, culmea! Atât ar mai trebui! zice Spărgătorul-de-Nuci.

— N-a fost omorât aici un câine? mai întreabă Tram. Spărgătorul-de-Nuci începe să ricaneze.

— Ba da, zice, Sebastiano, bietul animal! Cât de mult îl iubeam cu toţii, dar ce vreţi, era aşa de bolnav, încât veterinarul însuşi m-a convins să-l otrăvesc. Eu sunt cel care i-am pus arsenic în chiftea, pe ascuns de ceilalţi. Nimeni nu voia să-l omoare. L-am înmormântat, bietul, în pădure. Vreţi să-i vedeţi mormântul? Dar, pentru Dumnezeu, să nu spuneţi ceva donnei Ines, că ar fi nenorocită dacă ar şti că eu l-am otrăvit.

Nu este exclus ca în momentul ăsta al povestirii, locotenentului să-i fi plesnit pe loc vreo arteră, dar vă spun, n-am fost acolo să-l văd, aşa că nu pot şti precis ce s-a întâmplat.

Sper să nu fie aşa, şi asta nu fiindcă îl iubesc din cale-afară de mult pe Tram, ci pentru că, în fond, nici

nu-l urăsc. Şi vă spun sincer că, dacă ar trebui să-i plesnească cuiva vreo arteră, aş prefera să-i plesnească lui Caucciù.

Aşadar, mă îndoiesc că Tram să fi consimţit să facă o vizită la mormântul lui Sebastiano. Înclin mai curând să cred că a plecat în marş rapid urmat de fidelul său dobitoc, trântind uşile şi proferând cele mai abjecte insulte la adresa mea.

Nu credeţi că reconstituirea mea corespunde realităţii? Greg dă din coadă în semn de aprobare.

Dacă aprobă el, înseamnă că a fost prin apropiere şi a avut prilejul să asiste la evenimentele petrecute.

Şi dacă, lucrurile stau aşa cum am spus, vin şi vă întreb: Ce fac eu acum?

Aveţi cumva vreo idee cât de vagă ce s-ar întâmpla dacă m-aş duce liniştit la locotenentul Tram să-i spun că e un mort în laviţă? De fapt, nici nu cred că ar mai fi nevoie să-i spun ceva.

Ăla ar fi în stare să mă înhaţe de cum m-ar vedea şi să mă bage la răcoare fără să-mi dea măcar răgazul să deschid gura.

Ba mai mult, sunt sigur că la ora asta cineva stă cu ochii ţintă la uşa biroului şi la cea a apartamentului meu.

Şi altul dă probabil târcoale pe la „Pipistrello” sau în jurul altor baruri care au sticle de whisky pe raftul din spatele tejghelei.

Cred că Tram ar înnebuni de bucurie să poată pune mâna pe mine şi să-mi dea o lecţie să-mi meargă fulgii.

Fiindcă dacă n-a plesnit încă, aşa cum v-am spus, fără îndoială că e gata-gata să plesnească.

Până şi Greg a rămas perplex. Stă în faţa mea, se uită fix la bombeurile pantofilor mei şi-şi ţine urechile

pleoştite.

Să-i telefonez? Aş! Cum mi-ar auzi glasul, ar smulge firul telefonic.

Ba chiar ca să prevină orice eventualitate de a-i telefona, şi-a desfiinţat abonamentul telefonic şi a pus să fie scoase din priză toate aparatele de la poliţie.

Ce-i de făcut?

Încep să mă plimb încolo şi încoace prin încăpere, iar Greg ţine pasul cu mine.

Gândim şi unul, şi altul; trebuie găsită o soluţie la treaba asta.

Trebuie să-l aducem aici pe Tram cu orice preţ.

Mă uit la ceas. E abia unu după-amiază. Nu credeam să fie aşa devreme.

De data asta e limpede că n-a fost un somn în lege, ci mai mult o moţăială.

Hait, la naiba, mi-a venit o idee! Blochez frânele în mijlocul odăii şi pocnesc din degete.

— Trebuie să ieşim de-aici în mare grabă, zic. Du-te şi aruncă o privire pe-afară.

În două secunde Greg e complet transformat. Coadă strâmbă, urechile pleoştite, privirea de peşte mort.

Împinge uşa cu botul şi iese în gang. Mă uit după el prin crăpătură şi văd că ajunge în grădină. Face câţiva paşi împiedecându-se de urechea stângă, se întoarce înapoi, traversând gangul până la poarta deschisă, iese în stradă, aruncă o privire la dreapta şi la stânga, apoi se scutură şi-şi ia aspectul normal.

Drumul e liber.

Sar afară şi dau fuga în stradă.

Din câţiva paşi ajung pe străduţa în care-mi lăsasem maşina.

E încă acolo. Noroc că Tram n-a văzut-o, altfel ar fi

mirosit prezenţa mea pe-acolo.

Adică, ce noroc? vreau să zic ce ghinion! M-ar fi căutat şi n-ar fi plecat până nu m-ar fi prins în gheare. Îl cunosc doar de atâţia anişori pe Tram. Şi îi cunosc şi ghearele, oameni buni. Dar m-ar fi găsit în tovărăşia mortului şi n-aş fi fost acuma constrâns să născocesc o întreagă stratagemă ca să-l momesc aici.

De data asta nu mi-a văzut maşina.

Mă aşez la volan şi deschid uşa lui Greg.

Greg face un salt şi se aşază lângă mine.

Bag în viteză şi plec. Fără să gonesc prea tare ca să nu atrag atenţia şi să nu mă expun prea mult privirilor.

Un cetăţean obişnuit, care se duce după treburi în maşina lui şi cu javra sa credincioasă alături.

Cotesc la primul bloc de lângă poliţie şi intru cu spatele maşinii în dosul blocului. Într-o mică fundătură; la capătul ei se află intrarea de serviciu a unei bodegi cu preparate calde.

Localul se cheamă „Le Manette”[10] şi se află chiar în faţa intrării principale a poliţiei. Acolo se duc toţi poliţiştii să ia o gustare şi să mai tragă câte un gin când şi-au isprăvit serviciul. Ştiu că Tram şi Caucciù vin şi ei aici, dar nu cred să-i găsesc înainte de ora două.

Îl dau jos pe Greg. Deschid portbagajul maşinii şi-mi bag asociatul înăuntru. Las capacul în jos fără să încui propriu-zis.

— Fii gata, îi spun în timp ce las capacul. Când mă auzi venind, ridici capacul fără să pierzi vremea. Eu o să am mâinile ocupate.

Îmi face semn că a înţeles şi intru prin uşiţă în

[10] Cătuşele.

bodegă.

Trebuie să vă descriu puţin localul, altfel n-o să vă puteţi orienta.

Uşiţa se deschide spre un coridor destul de întunecos. La dreapta e o uşă care dă într-o încăpere permanent închisă, iar mai departe, tot pe dreapta, o altă uşă veşnic deschisă, unde e bucătăria.

Pe stânga, în faţa încăperii închise, e uşa de la toaletă. Mai departe, tot pe stânga, o nişă adâncă în care se află telefonul public. Nişa e închisă cu o draperie înflorată.

În fundul coridorului, chiar în faţă, o uşă care dă într-unul din saloanele restaurantului, cu preparate calde şi bar.

Aşadar intru, bat la uşa toaletei şi văd că nu răspunde nimeni. Înseamnă că e liber. Mă strecor înăuntru şi ţin uşa întredeschisă, gata să mă închid pe dinăuntru, dacă vine cineva.

După vreo trei, patru minute, îl văd pe Sibilio intrând în coridor prin uşa salonului şi îndreptându-se spre bucătărie.

Sibilio e proprietarul localului. Îl cunosc de când mergeam împreună la bărbier. Mai târziu a chelit, aşa că drumurile noastre s-au despărţit.

Dar încă de pe atunci Sibilio a avut întotdeauna o mare simpatic pentru mine, şi s-a întâmplat de multe ori să mă ajute în acţiunile mele. Vai şi amar dacă ar şti-o cei de la poliţie.

Îl strig. Se arată mirat şi-mi face semn să viu la el; aşa că ies în coridor.

— Noroc, bătrâne, zic.

Mă bate uşor peste burtă şi simte că e goală.

— Vino în bucătărie, zice. Îţi aduc şi sticla de whisky.

Cum intru în bucătărie, îmi dau seama că simt nevoia să bag ceva solid în burtă, aşa încât încep să înfulec la iuţeală o pulpă de ied cu garnituri de jur-împrejur, peste care torn obişnuitul carburant.

Între timp îl întreb pe Sibilio dacă Tram şi Caucciù şi-au făcut apariţia. Spune că nu, şi-mi văd mai departe de treabă.

— Bine, zic, dar trebuie să-mi faci un serviciu, înştiinţează-mă imediat ce apare Caucciù.

— Bine, zice, dacă e numai atât!

— Restul ţi-l spun după aia, zic.

Sibilio îmi face un semn de dojană cu mâna, şi-mi zâmbeşte. Apoi intră şi iese ducând şi aducând farfurii, sticle şi pahare.

Tocmai când să bag în gură ultima bucăţică de pulpă, vine Sibilio şi-mi şopteşte peste umăr.

— A venit Caucciù zice, dar se vede treaba că au mult de lucru fiindcă a comandat sandvişuri să le ducă sus.

— Bine, zic, acum du-te acolo şi spune-i lui Caucciù că e chemat la telefon.

— Ascultă, Pipa, zice Sibilio, nu mă băga în vreun bucluc. Ăştia îmi închid localul.

— Fii liniştit, zic, o să vezi că până la urmă o să-ţi mulţumească. Şi mâine îţi aduc înapoi perdeaua.

Nu e prea convins, totuşi se duce. Ies cu el în coridor. El ajunge la uşa care dă în salon, iar eu intru în nişa cu telefonul, ridic receptorul şi formez numărul poliţiei. Las apoi receptorul să bălăngăne şi ies afară.

Mă strecor prin uşa toaletei înăuntru şi aştept. Dar nu trebuie să aştept prea mult. După mai puţin de o jumătate de minut văd uşa de la salon deschizându-se şi pe Caucciù care se apropie şi intră în nişa cu telefonul. De unde mă aflu aud microfonul cârâind,

apoi pe Caucciù bodogănind.

— Ei, drăcia dracului! zice. Nu merg toate chiar cât ai bate din palme. Vin, vin!... Alo! Acu-s gata...

Când spune el gata, gata sunt şi eu.

Ies de la toaletă, dintr-un pas ajung în dreptul nişei, apuc draperia înflorată, o smulg şi în acelaşi timp i-o şi înfăşor lui Caucciù în jurul capului, având grijă să-i pun şi o bucată în gură ca să tacă. El scapă receptorul, eu îl prind din zbor şi i-l trântesc în cap.

Când simt că i se înmoaie genunchii, înţeleg că e aranjat. Îl înfăşor cât mai bine cu draperia, îl iau pe sus şi-l scot afară. Sunt încă în prag când Greg ridică capacul portbagajului şi nici n-am ieşit bine pe uşă c-am şi vârât coletul alături de roata de rezervă.

Dacă se trezeşte cumva înainte de vreme, îi spun lui Greg, găseşte tu o metodă să-l adormi la loc.

Greg face semn că e în regulă, închid capacul, sar la volan, bag în viteză şi o pornesc.

În goană mare de data asta, fiindcă cineva şi-ar putea da seama de dispariţia lui Caucciù şi nu vreau să fiu văzut prin împrejurimi.

Nu-mi ia mult timp să ajung în strada Siegel. Las maşina unde fusese la început, apoi mă duc să deschid portbagajul.

Caucciù doarme acelaşi somn greu; Greg sare jos.

— Du-te să arunci o privire, îi zic.

Greg traversează şi în acelaşi timp îl văd cum se transformă.

Încet-încet, intră pe poartă, se duce până în fund şi dispare în grădină.

Aştept, dar nu prea mult. După câteva minute Greg reapare şi intră în depozit.

Îmi dau seama că vrea să se asigure că drumul e liber, ca să n-avem surprize.

E dat naibii asociatul ăsta al meu!

Când iese din depozit are din nou înfăţişarea lui normală; face câteva salturi să înţeleg că pot fi liniştit.

Îl iau pe Caucciù aşa înfăşurat în draperia înfloratăşi-l duc în cârcă până în depozitul cu mobile.

Îl aşez jos lângă laviţă şi mă odihnesc puţin.

— Am făcut-o şi p-asta, zic, ştergându-mi sudoarea care-mi picură de pe frunte.

Greg se tot agită şi are dreptate. E mai bine să nu pierdem vremea. Caucciù s-ar putea trezi dintr-un moment într-altul şi să dea mai întâi cu ochii de mine.

Şi n-ar fi chiar o plăcere pentru el.

Ridic capacul laviţei şi în penumbră văd că toate sunt aşa cum le-am lăsat. Cap-de-Miel e tot acolo, nimeni nu s-a atins de el.

Îl ridic pe Caucciù şi-l pun să doarmă unde dormeam eu acum o oră. Întins peste Cap-de-Miel, ca să fim mai precişi. Am grijă să-l aşez cât mai comod, apoi las capacul.

— Haide, Greg, zic. E bine să ne topim şi câtva timp să nu ne mai arătăm prin împrejurimi. Şi iarăşi e bine şi nu deranjăm. De îndată ce se va trezi Caucciù o să aibă o groază de lucruri de făcut şi n-o să aibă chef de nişte încurcă-lume care să-i stea în cale.

Greg aprobă şi-o porneşte.

Eu îl urmez.

Sărim în maşină, bag în viteză şi o întind.

CAPITOLUL IX

La ce pot servi câteodată ciorapii. La urma-urmei, timpul e cel care rezolvă o grămadă de lucruri, aşa că orice grabă e de prisos.

Straşnic, oameni buni! S-a făcut.

Veţi spune desigur c-aş fi putut eventual rezolva problema şi altfel. Dar la naiba, nu e cazul să umblăm cu meticulozităţi şi pedanterii. Nu puteţi trece cu vederea satisfacţiile personale, e nevoie şi de aşa ceva, iar eu sunt tipul care pune satisfacţiile pe primul plan.

Aş vrea să văd dacă atunci când s-o trezi Caucciù şi l-o chema pe şef, Tram o să-i răspundă să se ducă dracului cu glumele lui idioate.

Sunt atât de entuziasmat de ideea mea, încât uit să mai iau precauţiunile de rigoare.

Plec să fac un tur, doar aşa, să mai treacă ceva timp şi să las fructul să se coacă.

O iau pe strada care şerpuieşte de-a lungul râului, ies din oraş şi apăs pe accelerator până în fund. Aerul care intră prin fereastră face foarte bine celulelor mele cenuşii, care se pun pe treabă cu mare iuţeală.

În timp ce conduc, adun şi combin părţile componente ale problemei şi deodată povestea pare să curgă lin ca untdelemnul.

Ia te uită unde te poate duce arta spaţială!

Dacă n-ar fi existat tabloul cu găuri, nu s-ar fi iscat

niciodată scandalul ăsta.

Te pomeneşti că mă convertesc la arta moderna. Trebuie neapărat să încep să frecventez expoziţiile, oameni buni. Tot mai ai ceva de învăţat chiar şi în meseria mea, şi fiţi siguri că de acum încolo mă declar un fervent susţinător al artei cu găuri şi un feroce combatant al picturii realist-tradiţionaliste. Afară de cazul că e vorba de natură moartă cu ciorapi albaştri şi dungi roşii.

Natură moartă cu ciorapi albaştri, băieţi!

Când se întâmplă să fiu mulţumit de ceva, încep să spun tot felul de prostii şi mă distrez în felul acesta singur, cred că nu aveţi nimic împotrivă.

Ajung până la autostrada care duce spre Palo Lungo.

Grozav mi-ar plăcea să dau o fugă să văd ce mai face Peruzeaua, însă e mai bine pentru moment să renunţ la idee, deşi aş avea un chef nebun.

Amân pentru mai târziu.

Mă uit la ceas. S-a făcut trei şi jumătate şi cred că la ora asta fructul s-a copt. Şi Greg e de aceeaşi părere, îl văd căscând, aşa că fac cale-întoarsă şi intru în oraş liniştit.

Îndrept prova către „Pipistrello”, căci simt nevoia să-mi fac aprovizionarea. Când motorul meu merge tare, consumă nebuneşte şi nu-mi pot lăsa rezervorul gol.

Ajung în faţă la „Pipistrello”, cobor şi intru. Greg se ţine după mine şi Fernanda îl întâmpină cu o bucurie nebună.

Mă duc să mă sprijin cu coatele de tejgheaua lui Ercole, care-mi toarnă la iuţeală un B.B.

Văd că nu mă salută şi mă priveşte cam ciudat.

Cu un ochi se uită la mine, şi cu celălalt în spatele

meu.

Am înţeles, dar ce pot să fac?

Las să-mi alunece carburantul până în stomac şi în timp ce pun paharul pe tejghea, cu coada ochiului drept şi cu cea a ochiului stâng văd doi tipi care mi se aşază pe câte-un taburet, de o parte şi de alta.

Nu sunt în uniformă, dar înţeleg imediat că e vorba de doi sticleţi. Îi simt după miros că vin de la poliţie.

— Ei bine, zic, ce pot să vă ofer?

Vorbeşte cel din dreapta, care are mustăţi.

— Mulţumim, e rândul nostru.

Scoate o pereche de cătuşe şi încearcă să strecoare mâna sub braţul meu, dar Greg ţâşneşte de sub tejghea, face un salt, cu laba apucă lanţul de la cătuşe şi i le smulge.

Cătuşele cad pe jos, iar sticleţii fac un salt înapoi.

— Nu vă speriaţi, zic. Asociatului meu nu-i prea plac brăţările, dar liniştiţi-vă. Sunt gata să vin cu voi. Nu mi-aţi spus nimic, dar am impresia că aveaţi intenţia să mă întovărăşiţi până la poliţie.

— Chiar aşa, zice cel din stânga, care are o cicatrice serioasă lângă nas.

Greg s-a aşezat la cincisprezece centimetri de glezna sticletelui cu mustăţi, şi-şi ţine botul îndreptat spre manşeta pantalonului. Şi-a încreţit nasul şi mârâitul pe care-l scoate e mai mult un fel de răget surd.

La o depărtare de vreo doi metri o văd pe Fernanda cum îl priveşte şi pare de-a dreptul căzută în extaz. Am impresia că Greg vrea să-şi dea aere faţă de iubita lui.

Nu-mi pare chiar momentul potrivit să aibă o astfel de comportare, dar ce să-i faci, are şi el slăbiciunile lui.

Cel cu cicatricea se duce până la casă, unde se află telefonul. E inutil să trag cu urechea. Ştiu că telefonează la poliţie.

Îi spun lui Ercole să-mi mai toarne un B.B. şi văd că nu se lasă rugat a doua oară.

— Fă să tacă corcitura asta blestemată, zice sticletele cel mustăcios.

— Bagă de seamă că asociatului meu nu-i prea place ca un sticlete oarecare să-i spună corcitură, zic, mai ales în faţa iubitei.

Greg îl şi apucă de manşeta pantalonilor şi dintr-o smucitură îi destramă cusătura până la coapsă.

— Fir-ar afurisit să fie! urlă sticletele.

— Ţi-ai făcut-o singur, zic. Trebuia să te exprimi cu „domnule” câine. Ţine minte asta pe viitor.

Cel cu cicatricea şi-a terminat convorbirea. Se apropie de noi.

— Nu l-am găsit pe locotenent, zice. E plecat de-o jumătate de oră cu toată brigada.

— Să-l băgăm la zdup şi pe urmă om mai vedea noi, zice celălalt.

— Aşteaptă, zice primul. Am lăsat numărul de telefon, îl anunţă pe locotenent şi-o să-mi comunice ce-i de făcut.

Mustăciosul îşi repară ruptura pantalonilor cu o duzină de ace, pe care le scoate de la rever.

— De ce nu beţi între timp ceva? zic. Eu plătesc.

Sună telefonul şi Ercole se duce să răspundă, după care face semn şi întinde receptorul celui cu cicatricea.

— Alo, zice sticletele.

Aud un zbârnâit în telefon şi pe sticlete care se grăbeşte să răspundă: „Da, dom’ locotenent... nu, dom’ locotenent... bine dom’ locotenent”.

Lasă receptorul şi se întoarce.

— Era locotenentul, zice. Ordonă să facem un colet cu ’mnealui şi să-l ducem imediat în strada Siegel.

Se uită amândoi la mine cu oarecare nedumerire.

— Nu vă preocupaţi de colet, zic. Venim şi fără ambalaj.

— Vrei să ne faci vreo figură, zice mustăciosul.

— Ai cumva impresia că sunt eu omul ăla? zic. Îmi sunteţi simpatici şi nu vreau să vă creez neplăceri. Îmi plac oamenii care-şi fac datoria şi pun suflet în treaba asta.

Plătesc cele două whisky-uri consumate şi mă îndrept spre uşă.

— Să mergem, Greg, zic. Şi voi aveţi grijă să nu-l călcaţi pe coadă.

Greg vine după mine şi ceva mai la distanţă – cei doi sticleţi. Cum ajungem afară, ăl cu cicatricea trece în faţă şi preia conducerea. Cotim colţul şi urcăm într-o maşină a poliţiei, care ne aştepta.

Mai bine. Aşa economisesc benzina.

În strada Siegel văd un şir de maşini de-ale poliţiei. Sunt acolo cu toţii în păr.

Maşina specială, cea a fotografilor, cea a locotenentului Tram şi alte câteva maşini ale celorlalţi sticleţi din brigadă.

În timp ce tragem la bordura trotuarului, furgoneta morgii iese pe poartă şi bagă în viteza a doua.

— Ei! ţip, chemaţi-o înapoi!

— Ce? întreabă un sticlete.

— Furgoneta de la morgă, zic. Chemaţi-o înapoi.

— Ia mai isprăveşte o dată! zice celălalt sticlete, timp în care furgoneta ajunge la capătul străzii şi dispare.

Iese şi maşina medicului legist, bagă în viteza a treia şi o porneşte şi ea în zbor.

— Îmi pare rău, zic, am ajuns puţin cam târziu, dar n-are importanţă.

Coborâm toţi patru – n-aţi uitat cred, că era şi Greg cu noi – intrăm pe poarta mare şi străbatem curtea, trecând prin faţa uşii depozitului de mobile. Uşa e dată de perete şi înăuntru văd strânsă lume, reflectoare şi lămpi de magneziu.

— Se turnează vreun film? întreb.

Nu-mi răspunde nimeni.

Mustăciosul bagă capul înăuntru.

— Ei, zice unde e cartierul general?

— Ah, l-aţi prins? zice un sticlete. Vă însoţesc.

Se îndreaptă spre grădină şi formăm un cortegiu în spatele lui.

— Scuză-mă, spun mustăciosului, ai ceva contra dacă-mi trimit asociatul să-mi facă un comision?

— Asociatul tău? se miră.

— Da, zic, câinele meu.

— Pe dracu zice, cu cât îl trimiţi de aici mai repede cu atât mai bine.

Îi fac semn lui Gregorio.

— Du-te, Greg, zic. E timpul să te duci să iei chestia aia.

Greg ciuleşte urechile, porneşte în goană şi dispare în desişul parcului.

Intrăm în coridor şi traversăm holul. Uşa de la birou e deschisă şi-i văd pe toţi înăuntru. Tram aşezat la birou. Caucciù în picioare lângă şeful lui. Carameaua aşezată într-un fotoliu. Spărgătorul-de-Nuci în picioare lângă ea, şi câţiva sticleţi împrăştiaţi ici, colo, fără vreun criteriu logic.

Primul care mă vede e Caucciù.

Dintr-o săritură aterizează drept pe picioarele mele.

— Am pus, în sfârşit, mâna pe tine. Ţipă, şi mă apucă de gât, trăgând în sus de parcă ar vrea să mă facă girafă.

Totul se petrece într-o secundă.

Iau de pe birou maşina de capsat, îi dau capul într-o parte şi din câteva ţăcănituri metalice îi prind urechea de epoletul hainei.

Mâinile încleştate în jurul gâtului meu slăbesc strânsoarea şi Caucciù e silit să rămână aşa, cu capul aplecat într-o parte.

— E mai bine să nu te tot agiţi întruna, îi zic, şi cum tot va trebui să-l rechemăm pe doctorul Tell, o să-ţi desprindă el urechea de epoletul hainei. Sau de cap, cum preferi.

Tram trânteşte cu pumnul în masă.

— Ai să mi-o plăteşti, zice, ai să mi-o plăteşti, şi încă cum? De ce nu i-aţi pus cătuşele?

Cei doi sticleţi se uită unul la altul cam încurcaţi.

— Mi le-au pus, zic, dar ştii cum sunt eu. Ei n-au nicio vină.

— Fiţi atenţi să nu fugă, zice Tram. Vă fac răspunzători.

Sticleţii se duc să închidă uşa.

— În orice caz, zic, nu eu sunt cel care va încerca să fugă.

Îmi aţintesc privirea spre Spărgătorul-de-Nuci, care începe să zâmbească din colţul drept al gurii.

Nu-mi place ca cineva să mă privească şi să-mi zâmbească aşa în felul ăsta.

Aşa că las să-mi scape o directă, dar Carameaua se ridică brusc, vrând să se interpună între noi. Directa îi loveşte nasul în plin cu atâta putere, încât îi iese

vârful prin ceafă de cealaltă parte.

— Îmi parc rău, zic. De-acum încolo o să fie cam greu să-ţi sufli nasul, dar nu e vina mea. Trebuia să stai la locul dumitale.

Spărgătorul-de-Nuci se căzneşte să-i aducă nasul la loc. Era şi timpul să se ocupe puţin şi de nevasta lui.

Tram strânge pumnii pe birou.

— La toate belelele pe care le-ai făcut, începând de azi-dimineaţă, zice, vii să adaugi încă o vitejie: răpeşti un funcţionar al poliţiei şi-l ascunzi într-o laviţă, după ce, în prealabil încerci să-l asasinezi.

— Nimeni n-a omorât vreodată pe cineva cu receptorul telefonului, zic.

— Nu ştiu dacă-ţi dai seama cât o să te coste fantezia asta, zice Tram.

— Îmi pare rău, zic, dar n-am găsit alt mijloc ca să aduc brigada criminală până aici. Sau cel puţin n-am găsit unul mai bun, sau mai eficace. Dacă-ţi telefonam, iar te-ai fi înfuriat, şi de data asta ţi-aş fi dat şi eu dreptate.

Se întinde, se sprijină de spătar, apoi suspină şi se întoarce către Spărgătorul-de-Nuci.

— Domnule Foce, începe el, individul pe care-l vezi mi-a telefonat azi-dimineaţă de la acest telefon, după spusele lui, vrând să-mi comunice cum că se află în locul unde s-ar fi comis o crimă. Mi-a cerut să vin în grabă la faţa locului cu toată brigada. E aşa sau nu? zice uitându-se la mine.

— Chiar aşa, zic.

— După opt minute am fost aici cu toată brigada. V-am găsit doar pe dumneavoastră şi, în schimb, nici urmă de dumnealui. L-aţi văzut cumva pe-aici?

Spărgătorul-de-Nuci face din cap că nu.

— Azi-dimineaţă nu, zice el. Ieri l-am văzut pentru

prima dată printre ceilalţi invitaţi, şi de-atunci e prima dată că-l mai văd.

Carameaua se uită ţintă la soţul ei şi parcă holbează ochii mai mult decât ar trebui. Se ridică din fotoliu, eliberându-se din mâinile lui.

— Lasă-mă, îi zice.

— Vreţi să spuneţi ceva, doamnă Foce? întreabă Tram.

— Nu, zice Carameaua, sunt de acord cu tot ce spune soţul meu.

Dar după glas nu pare să fie chiar aşa.

— Nu m-ai văzut aici azi-dimineaţă? o întreb.

Spărgătorul-de-Nuci intervine.

— Las-o-n pace, zice. E zăpăcită de pumnul de adineaori. Nu e în stare să răspundă.

— Întrebările le pun eu, zice Tram. Scoate din buzunar un pistol calibru treizeci şi opt şi-l ridică de ţeavă în sus.

— Îl recunoşti, zice?

Îl privesc.

— Bineînţeles că-l recunosc, zic. E al meu.

— Mă bucur să aud asta, zice Tram.

— Dar ce plăcere îmi face mie, îl întrerupe Caucciù. Grozavă plăcere! Înseamnă că o să iei un loc pe scaunul electric cât se poate de curând.

— Se presupune că din acest pistol a pornit glontele care l-a omorât pe valetul domnului Foce. Domnul Caloferne. Cel despre care spuneai azi-dimineaţă că şi-ar fi făcut bagajele şi ar fi plecat spre o destinaţie necunoscută. Bineînţeles, n-am primit confirmarea că glontele ar fi chiar acela, dar sunt sigur că nu mă înşel.

Carameaua mă priveşte cu dezgust.

— Unde l-aţi găsit? întreb.

— Îl ţinea în mână domnul Foce, prezent aici, zice Tram. (Se întoarce spre Spărgătorul-de-Nuci.) Vreţi să istorisiţi acestui tip băgăreţ povestea dumneavoastră, domnule Foce? Mai ales că aş vrea s-o mai aud şi eu o dată.

— Iată, zice Spărgătorul-de-Nuci. Cu puţin înainte, m-am dus în depozitul în care ţin marfa. Voiam să văd dacă n-am cumva o oglindă cu ramă aurită stil rococo, pentru un client al meu din Porto Agosto; străbătând aşadar depozitul până în fund, unde ştiam că se află tot felul de rame, observ, într-un colţ, pe jos, ceva ciudat. Când mă uit mai bine, văd revolverul acesta, îl ridic şi mă întreb de unde poate fi. În timp ce caut să găsesc o explicaţie, privesc mai atent în jur. Am impresia că ceva nu e în ordine, şi într-adevăr, bag de seamă că un spătar de fier forjat a fost mutat din loc şi că cineva a deplasat puţin laviţa. Mă duc drept la laviţă şi o deschid. Închipuiţi-vă, domnule locotenent, surpriza mea când l-am văzut sărind din ea pe domnul sergent, prezent aici.

— Îmi închipui, zic eu, îmi închipui, şi încă cum. Numai la aşa ceva nu te aşteptai.

Tram se uită la Caucciù.

— Vrei să confirmi cele spuse de domnul Foce? întreabă.

Caucciù nu poate face semn afirmativ cu capul. E tot cu urechea cusută de epoletul hainei, aşa încât ţine capul într-o parte.

— Mare porcărie! zice. Mă trezesc deodată într-o beznă neagră. Îmi dau seama că mă aflu într-o ladă alături de un mort şi simt cum mă apucă o frică nebună. Când dau să ridic capacul, văd că se ridică singur şi apare dumnealui de colo cu revolverul în mână. Îi sar în spate, dar simt că e gata să-mi leşine

în braţe de spaimă. Între timp, pistolul îi cade din mână, şi îl culeg de pe jos. Când văd că domnul Foce şi-a mai revenit şi se poate ţine pe picioare, îl pun să-mi povestească ce s-a petrecut. Îmi spune atunci că şi-l închipuise pe valetul Caloferne plecat, când în realitate cineva îl omorâse aproape sigur cu pistolul pe care-l găsise jos pe podea.

Carameaua continuă să mă privească cu silă şi se îndepărtează cât mai mult de mine.

Inspir adânc şi-mi umplu pieptul cu aer.

— Pot să vă istorisesc povestea aşa cum o ştiu eu? întreb.

— Dă-i drumul, zice Tram, doar d-asta suntem aici.

— Atunci, zic, e mai bine să mă aşez.

— Grăbeşte-te, zice Tram, mai ales că tot minciuni trebuie să fie, aşa încât n-am de gând să stau până diseară să-ţi ascult balivernele.

Aprind calm o ţigară.

— Te avertizez, zic, ba mai mult, dacă-mi dai voie, te sfătuiesc să telefonezi să vină medicul legist şi furgoneta de la morgă.

— Nu spune tâmpenii, zice Tram. S-a făcut tot. Cadavrul a fost trimis de aici cu doctorul Tell şi restul.

Scot fumul îndelung şi calm.

— Ştiu, zic, dar eu mă refer la alt cadavru.

Arunc o privire spre Spărgătorul-de-Nuci şi văd că se face alb ca varul.

Tram îşi pironeşte ochii pe faţa mea şi toţi ceilalţi se uită în tăcere la mine.

— Aşadar, zic, miercuri vine la mine o bătrână şi-mi cere să fac cercetări privind moartea câinelui ei.

Tram izbucneşte şi izbeşte cu amândoi pumnii în birou.

— Ajunge, urlă, nu mai vreau să aud vorbindu-se

de blestematul ăla de câine.

La urletul lui Tram, agenţii sar la mine, unul cade, altul se rostogoleşte, se iscă o hărmălaie de nedescris, şi când izbutesc să mă eliberez din grămadă, văd că uşa e deschisă şi că Spărgătorul-de-Nuci a şters-o.

— Bravo, zic. Profitând de zăpăceală, boul a deschis grajdul şi a întins-o.

Carameaua se prăbuşeşte într-un fotoliu şi începe să plângă:

— De ce... de ce? hohoteşte.

Caucciù se apropie de ea. Aşa cum e cu capul plecat, pare în culmea emoţiei. Scoate o batistă făcută parcă din carton şi i-o pune în mână.

— Ce anume, de ce? întreabă el. Daţi-i drumul, explicaţi-vă.

— De ce a spus atâtea minciuni? zice Carameaua. Domnul a fost aici azi-dimineaţă. Eram atât de nervoasă că mi-a făcut şi un ceai de muşeţel.

— Exact, spun, e adevărat, i-am făcut şi ceai de muşeţel Acum îmi amintesc.

Tram a rămas cu gura căscată şi ochii pironiţi în gol.

Văd că nu reuşeşte să-şi adune minţile, iar faptul că Spărgătorul-de-Nuci a şters-o fără o motivare logică, după el, pare că l-a cam zdruncinat.

Dar nu-i trebuie mult ca să intre iar în făgaşul lui.

Sare în picioare şi loveşte, ca de obicei, cu pumnul în masă.

— Repede, urlă Tram. Prindeţi-l. Mort sau viu aduceţi-l aici! Repede!

Toţi sticleţii dau năvală spre uşă, în afară de Caucciù, care pare din ce în ce mai emoţionat, cum stă aşa, cu capul lipit de un epolet.

— De m-ai fi lăsat să vorbesc măcar o dată cum trebuie! zic.

— Nu vreau să mai aud povestea aia cu câinele, zice Tram.

Deschid braţele resemnat.

— Bine, zic, fie cum vrei. O să încep din altă parte. Secretara familiei Foce, o fată fermecătoare, care se numeşte Prosa şi locuieşte în casa unde se află depozitul...

Tram loveşte din nou cu pumnul în masă.

— Unde mai e şi secretara asta? Eu n-am văzut-o, zice.

— S-a dus să locuiască la o mătuşă a ei la Palo Lungo, şi dacă mă mai întrerupi o dată, mă scol şi plec.

Închide ochii şi oftează.

— Dă-i drumul, zice, nu mai spun nimic.

— Eu îi spun Peruzeaua, dar ar trebui s-o vezi. E imposibil să-i reziste cineva. Scoate din minţi pe oricine o vede. Pun rămăşag o coapsă şi un genunchi că ai înnebuni subit şi tu.

Tram face semn s-o las baltă.

— Domnul Foce, zic, domnul care am văzut c-a luat-o din loc acum câteva minute, n-a rezistat nici el farmecului ochilor de peruzea, şi faptul ăsta a umplut-o de gelozie pe soţia aici prezentă, care nici ea, la rândul ei, nu e deloc de dispreţuit. Nu demult am avut ocazia să spun doamnei că n-ar distona cu nimic în Muzeul Minunilor. Dar ştii cum sunt bărbaţii! Niciodată nu se mulţumesc cu ce au.

— Mai las-o naibii, nu-mi explica mie acum cum sunt făcuţi bărbaţii, zice Tram. O să-mi explici altă dată.

— Bine, zic. Continui. Aşadar, Ghiro se

îndrăgosteşte nebuneşte de Peruzea, şi biata de ea nu ştie cum să scape de insistenţele lui. Dar nu numai domnul Foce e îndrăgostit de ea. Şi valetului, pe nume Caloferne, dar căruia eu îi spun Cap-de-Miel, dacă n-ai nimic împotrivă, i se aprind călcâiele rău de tot, şi o plictiseşte la rândul lui pe biata fată cu insistenţele sale. Astfel că Peruzeaua, crezând că poate scăpa în felul ăsta de toţi ceilalţi, se îndrăgosteşte de un tip oarecare, pe nume Dai. Individul e complet străin de grup, vine din provincie, şi cum Peruzeaua vrea să ţină totul secret până la nuntă, de acord cu tatăl ei, îl primeşte în ascuns pe acest logodnic de două ori pe săptămână, la ora unu noaptea, pentru faptul că Dai nu locuieşte în oraş, iar trenul lui soseşte cam pe la miezul nopţii. Mă urmăriţi?

Tram face semn că da. Carameaua mă priveşte cu ochii căscaţi.

— Prosa? întreabă ea; n-am ştiut niciodată că are un logodnic!

— Dumneata nu ştiai, zic, dar soţul dumitale l-a descoperit. Lunea şi joia, către ora unu noaptea, Peruzeaua cobora în vârful picioarelor, se ducea să deschidă zăvorul portiţei şi se întorcea sus să-şi aştepte logodnicul împreună cu tatăl ei. Fiţi atenţi. Joia trecută, deci cealaltă joi, nu ieri seară, Peruzeaua deschide portiţa către ora unu, ca de obicei, şi se urcă sus, dar cineva, ascuns în dosul uşii care duce la depozit, o vede. Cineva care aşteaptă ca Dai să intre. Are un pistol calibru douăzeci şi cinci pe care-l ţine strâns în mână. Dai intră, acel cineva îi pune pistolul în coastă şi-i ordonă să nu sufle o vorbă, îl împinge în depozit, apoi mai departe până în camera capitonată cu vată de sticlă şi o dată ajuns acolo, trage. Dai

cade, dar tipul trage încă o dată mai jos; acum poate, în sfârşit, să aprindă lumina şi să tragă un al treilea glonţ, definitiv. Aşa cred că s-a întâmplat, amănuntele le-am reconstituit cum am putut. S-ar putea să se fi întâmplat şi altfel, dar rezultatul e acelaşi. Individul ridică repede cadavrul de jos şi se duce să-l ascundă în laviţa pe care o cunoaştem, căci am locuit în ea, rând pe rând. Aşază totul în ordine, zic, dar rămâne o pată pe podea. Altceva nu pare să mai fie. În noaptea respectivă tipul se culcă liniştit, căci în mod normal nimeni nu se duce să-şi bage nasul în mobilele din depozit, aşa încât cadavrul poate rămâne provizoriu acolo, deşi mai curând sau mai târziu trebuie găsit un loc unde să-l aşeze definitiv. Asasinul se gândeşte şi se tot gândeşte. E absolut necesar să găsească o modalitate să-l facă să dispară. Şi să dispară în mod sigur. Trece o zi, trec două, trei, şi chestiunea devine din ce în ce mai presantă. În sfârşit, îi vine ideea. Într-un apartament izolat, în fundul grădinii principale, locuieşte o bătrână mătuşă a domnului Ghiro, pe nume donna Ines, care are un câine bătrân şi bolnav. Scuză-mă, dragul meu Tram, dar a venit momentul când mă văd constrâns să scot din nou câinele la iveală.

— Bine, bine, zice Tram, dă-i drumul.

— Veterinarul tocmai spusese că ar fi bine să-l omoare, ca să nu se mai chinuiască atât. E bătrân şi bolnav, cu toate astea nimeni nu vrea s-o facă. Donna Ines se revoltă teribil la ideea de a-l ucide, dar asasinul profită imediat de ocazie. Prepară o chifteluţă otrăvită şi o aruncă pe furiş câinelui. Numai Peruzeaua ştie, fiindcă l-a văzut preparând chifteaua, dar nu va spune nimic, ca să n-o îndurereze pe bătrână. Odată câinele mort, se oferă chiar el să-l

îngroape în pădure, şi într-adevăr sapă o groapă mare şi adâncă; „să fie foarte încăpătoare”, îl sfătuieşte donna Ines; ar dori ca Sebastiano să stea cât mai comod în ea.

Carameaua începe să plângă.

Uşa se deschide şi sticleţii apar, trăgând după ei pe Spărgătorul-de-Nuci. E palid şi tremură vargă. E fără cravată şi cu cămaşa sfâşiată.

— L-am prins tocmai la râu, zice sticletele cel mustăcios. Ne-a făcut să scoatem limba de-un cot fugărindu-l.

— Puneţi-i cătuşele! ordonă Tram.

Cel cu cicatricea îi pune cătuşele. Carameaua izbucneşte din nou într-o criză de plâns.

— Ar trebui, îi zic lui Tram, să trimiţi s-o cheme pe bătrână. Locuieşte în fundul clădirii, acolo unde e terasa.

Tram face un semn şi mustăciosul dispare.

Mă ridic şi mă îndrept spre barul cu băuturi. Iau sticla de whisky şi-mi torn un pahar.

— Trebuie să beau, zic. Când vorbesc atâta, mi se usucă gâtul şi stomacul. Vrei un B.B.?

Tram face discret semn că nu şi beau singur.

Aş fi vrut să-i ofer şi lui Caucciú, dar nu vreau să fiu crud cu el. N-ar putea să bea cu capul aranjat în felul ăsta.

Încerc să pierd timp până la venirea băbuţei; mă duc să ofer o ţigară Spărgătorului-de-Nuci, dar îmi aruncă o asemenea privire, că mă văd nevoit să fac un salt înapoi ca să nu-mi ardă pielea.

Aprind o ţigară pentru mine şi mă aşez.

— Aşadar, întreabă Tram.

— Aşadar, zic, e mai bine ca numele asasinului să ţi-l confirme bătrânica. Acum ştie toată lumea cine e

asasinul, dar voi, poliţiştii, nu sunteţi mulţumiţi niciodată.

Uşa se deschide şi băbuţa pătrunde în încăpere, aeriană ca întotdeauna. Abia intrată, se opreşte, se uită la mine, apoi la Spărgătorul-de-Nuci, şi observă imediat că are cătuşele la mâini.

— El a fost? întreabă arătându-l cu degetul. Oh! L-aţi arestat?

— Un moment, zice Tram. Vreau să ştiu de la dumneata cine l-a îngropat pe Sebastiano.

— El l-a îngropat pe Sebastiano, zice bătrânica arătându-i cu degetul. Chiar Ghiro! El a săpat groapa, o groapă frumoasă, mare, şi tot el l-a îngropat.

— Când l-a îngropat? întreb. Dumneata erai de faţă?

— O, nu, zice bătrânica. N-am fost acolo. L-a îngropat miercuri noapte şi a doua zi dimineaţă m-a dus să văd dacă-mi place cum a făcut mormântul.

— Cred că nu mai există nicio îndoială, zic.

— El l-a otrăvit? întreabă bunicuţa.

Toţi facem un semn afirmativ din cap.

— Oh, zice bătrânica, nu mă aşteptam la asta din partea ta. Ai fost rău şi crud. Biata Ria! Te compătimesc.

Se întoarce apoi către locotenentul Tram.

— Sunt mulţumită de strădania depusă de poliţie. Mulţumesc, zice. Şi acum, că l-aţi prins, ce-o să-i faceţi? Îl condamnaţi la scaunul electric? E o crimă îngrozitoare să omori un câine atât de bun şi de cuminte.

Tram oftează.

— Ei, bunicuţo, zice, îmi pare rău, dar aşa o să fie.

Bătrânica se gândeşte puţin apoi se apleacă să spună ceva pe şoptite. Mă apropii să pot auzi mai

bine.

— Ascultaţi zice, mă gândisem să prepar eu o porţie specială să i-o servesc vinovatului. Dacă sunteţi de acord, puteţi economisi curentul electric.

— Bine, bunicuţă, zice locotenentul Tram, o să ne mai gândim şi la nevoie o să mai discutăm. Până atunci poţi să te duci liniştită acasă.

— Mulţumesc, zice bătrânica. Anunţaţi-mă când va fi momentul.

Pleacă plutind, urmată de sticletele cel mustăcios; când trece prin faţa Spărgătorului-de-Nuci, clatină din cap şi-i face un semn de mustrare cu degetul.

— Carevasăzică aşa, reîncep eu. Când aud uşa închizându-se în urma ei. Deci marţi acest domn omoară câinele, miercuri noapte pune cadavrul lui Sebastiano într-un sac şi-l ascunde, apoi ia din laviţă cadavrul lui Dai şi-l îngroapă în locul lui Sebastiano. Asociatul meu asistă din umbră la toate aceste operaţiuni. Aduceţi-vă aminte că bătrânica a venit la mine miercuri după-amiază şi că l-a luat pe Gregorio cu ea. Greg nu şi-a pierdut timpul. În timp ce Dai era transportat prin pădure şi-a pierdut un pantof şi un ciorap. Greg a cules numai ciorapul şi a doua zi dimineaţă a cerut bătrânichii un plic şi mi l-a expediat prin poştă. Iată-l.

Scot ciorapul din buzunar şi-l arunc pe birou sub nasul lui Tram.

Tram îl ridică şi-l priveşte.

Îl aud pe Spărgătorul-de-Nuci că mârâie ceva, strâmbă din nas, priveşte ciorapul cu ochii holbaţi şi pare că ar vrea să spună ceva.

Încep să râd.

— Înţeleg, zic, şi mă întorc adresându-mă Spărgătorului-de-Nuci; în noaptea aceea ţi s-a

întâmplat ceva care te-a lăsat paf; în timp ce acopereai cu pământ cadavrul lui Dai, ţi-ai dat seama că-şi pierduse un pantof în timp ce-l transportaseşi prin pădurice, şi te-ai întors să-l cauţi. Ai găsit pantoful, dar nu şi ciorapul. De altfel, nici nu ţi-a dat prin gând să cauţi vreun ciorap, fiind convins că Dai nu purta ciorapi, din moment ce nici în celălalt picior nu avea ciorap, ci era încălţat doar cu pantof; ori nu e posibil să poţi pierde un ciorap fără să scoţi mai întâi pantoful.

Tram începe să gâfâie.

— Explică-te, zice. Dai ăsta purta un singur ciorap? Fac semn cu capul că nu.

— Nu, nu, zic, purta doi, spun. Celălalt se află sub salteaua din camera lui Cap-de-Miel, a lui Caloferne vreau să zic. Iată cheia camerei.

Scot cheia din buzunar şi i-o arunc lui Tram care o prinde din zbor. Tram face un semn agentului cu cicatricea şi-i aruncă cheia. O prinde şi el din zbor, apoi iese în trap rapid.

— Te-ai fi întrebat, desigur, mă adresez lui Tram, cum de poartă individul acesta pantofi fără ciorapi, dar ai fi atribuit pesemne totul unei extravaganţe a tipului şi n-ai fi dat importanţa pe care o merită.

— Încetează cu presupunerile, zice Tram; vreau să ştiu cum de celălalt ciorap se află sub salteaua lui Caloferne.

— Ajung imediat şi acolo, dar mai întâi vreau să mi se permită să-i spun lui Caloferne, Cap-de-Miel. Caloferne e un nume care mă oboseşte să-l pronunţ.

— Spune-i cum vrei, ţipă Tram, dar grăbeşte-te, odată, pentru Dumnezeu!

— Mulţumesc, zic. Eu cred că şi Cap-de-Miel s-a agitat ceva în noaptea aceea de joi. Nu ştiu dacă-l

descoperise şi el pe logodnicul tăinuit şi nu ştiu dacă a asistat cumva, ascuns pe undeva, la asasinarea bietului om. Fapt e că şi Cap-de-Miel bănuia ceva, dar şi mai sigur e faptul că a găsit cadavrul în laviţă şi s-a gândit să-şi ia o mică amintire pe care s-o folosească mai târziu împotriva stăpânului său. Aşa încât n-a găsit ceva mai bun de făcut decât să scoată un pantof al mortului, să-i ia un ciorap şi să-i pună din nou pantoful în picior, având grijă să-i lege şireturile la loc.

Văd că în ochii lui Caucciù se aprinde o flacără, deşi continuă să-şi ţină capul plecat pe umăr.

— Şantaj? întreabă el.

Mă ridic şi dau fuga să-i strâng mâna până-i aud oasele trosnind.

— Ce inteligenţă formidabilă! pe legea mea, zic. Te numesc imediat comandant-şef al brigăzii criminale.

— Încetează! zbiară Tram.

Mă întorc la locul meu şi Tram se potoleşte.

— Îl şantaja pe domnul Ghiro? întreabă.

— Ce tâmpenie, zice Spărgătorul-de-Nuci.

— Încă nu, zic. Aştepta pesemne să i se prezinte ocazia. Era încă prea devreme.

Uşa se deschide. Intră agentul cu cicatricea şi pune pe birou celălalt ciorap de lână albastră cu dungi roşii.

Tram îl compară cu al meu.

— Acum perechea e completă, zic.

— Fir-ar afurisit să fie! scrâşneşte Spărgătorul-de-Nuci.

Carameaua îşi acoperă ochii cu batista împrumutată de Caucciù.

— Am putea merge să aruncăm o privire la mormânt, zic. Dar acum totul e limpede.

— Nu e limpede chiar tot, zice Tram. Cine l-a împuşcat pe Caloferne? El? nici n-apucase măcar să-l

şantajeze.

Oftez şi mă aşez din nou.

— Ei bine, zic, văd că trebuie să povestesc chiar totul. E de clarificat şi plimbarea mea în garderob şi telefonul meu de azi-dimineaţă. Dacă n-ar fi fost arta spaţială, nimeni nu şi-ar fi dat seama de nimic, iar bătrânica ar fi continuat să plângă mai departe pe mormântul lui Dai, nu pe al lui Sebastiano. Deci ieri, neavând ştiri de la asociatul meu, ajung aici şi pic tocmai în mijlocul unei discuţii referitoare la un tablou cu găuri. Autorul descoperă o gaură în plus, o gaură pe care nu se gândise niciodată s-o facă. Mă uit şi văd că e o gaură făcută de un glonţ calibru douăzeci şi doi. În spatele tabloului nici urmă de gaură, ceea ce însemna că cineva a tras în tablou pe când se afla încă în depozit. Treaba asta îmi dă de bănuit, aşa încât în aceeaşi seară mă întorc aici. Aseară, ca să fiu şi mai precis, e vorba de o joi, şi ştim eu în seara de joi Peruzeaua îl aşteaptă pe Dai să vină. Cum însă habar n-are că Dai nu poate sosi, fiind ocupat în groapa lui Sebastiano, la unu fără cinci deschide portiţa şi se duce ca de obicei să aştepte sus. Găsesc uşa deschisă şi intru. Mă duc să arunc o privire prin depozit, găsesc gaura de douăzeci şi doi de milimetri şi când să ies, Cap-de-Miel îmi dă cu ceva în cap. Eu adorm pe loc, iar el se grăbeşte să mă ascundă în garderob. Nu ştie că a doua zi garderobul trebuie predat şi n-are timp să caute altă ascunzătoare, de frică să nu-l surprindă Ghiro dintr-un moment într-altul.

— Caloferne era acolo să te aştepte pe tine, zice Tram rânjind.

— Nu pe mine mă aştepta, zic, voia doar să-şi controleze stăpânul şi i-am încurcat puţin socotelile.

M-a băgat, aşadar în dulap, dar n-a avut timp să o ia din loc. Ghiro apare într-adevăr. Acum că Dai e scos din cauză, se gândeşte că n-ar fi rău să se strecoare el în locul lui, şi s-o ia pe Peruzea aşa, prin surprindere; aude însă un zgomot în depozit şi se duce să vadă ce se întâmplă. Deschide uşa şi aprinde lumina. Depozitul e gol, dar vede pe jos revolverul care-mi scăpase mie. Îl ridică. Vede legănându-se uşa din fund care dă în camera capitonată cu vată, şi nu-i trebuie mult să înţeleagă că cineva a trecut de curând pe acolo. Cineva care a descoperit ceva ce nu trebuia să descopere. Acel cineva e prins în capcană. Ghiro înaintează cu revolverul meu în mână. Deschide uşa şi aprinde lumina. Trage. Cap-de-Miel o porneşte în viteză pe lumea cealaltă. Ghiro îl ridică şi-l pune să doarmă în laviţă. Cred că vânătaia de la ochi şi-a făcut-o izbindu-se în bila de alamă de la spătarul patului de metal bătut. Frica şi graba. Dă fuga în camera lui Cap-de-Miel, îi strânge lucrurile şi i le vârâ într-un geamantan, ca şi cum valetul ar fi plecat în mare grabă, dar nu bănuieşte că sub saltea e un ciorap de lână albastru cu dungi roşii. Şi chiar dacă ar fi ştiut, ciorapul ăla nu i-ar fi spus nimic.

Fir-ar să fie de sete!

Mă ridic, beau un whisky şi mă aşez din nou.

Carameaua plânge pe rupte şi din când în când aruncă o privire plină de dezgust spre bărbatul ei.

— Azi-dimineaţă, zic, mă întorc aici, tocmai la timp s-o pot împiedica pe signora Ria s-o facă bucăţele pe biata Peruzea. Îi aplic o baie de muşeţel şi o dau în primire soţului. Fac apoi o mică incursiune în camera lui Cap-de-Miel şi mă întorc să telefonez. În timp ce-ţi vorbeam, intră dumnealui, aude ce vorbesc şi-şi dă seama că am descoperit toată povestea. Se preface

că-mi oferă un whisky şi când colo trage în mine şi mă zgârie la tâmplă. Eu leşin, iar el mă aşază să dorm în laviţă lângă Cap-de-Miel, după care se întoarce în grabă, pregătindu-se să te primească cu amabilitatea cuvenită.

Faţa Spărgătorului-de-Nuci e de pe acum pământie, şi se uită cu nişte ochi la scaunul pe care stă, de parcă ar fi gata conectat la curentul electric.

Caucciù are mai departe capul prins de epolet şi face eforturi serioase să ţină umărul cât mai sus posibil.

Tram e tolănit pe fotoliul din spatele biroului şi bate încet darabana pe masa de piele.

— Bun, zic, alt mort în laviţă, asta înseamnă că trebuie găsit încă un mijloc de a-l ascunde. În consecinţă, Greg. Altă groapă, pentru alt câine. Nimeni nu ştie ca e asociatul meu, afară de bătrânică. Aşa încât Ghiro, după ce-i face de petrecanie lui Cap-de-Miel, prepară la iuţeală o chifteluţă, o împănează cu arsenic şi o pune sub nasul lui Greg. Dar el nu e tâmpit. Ia chifteaua cu hârtie cu tot şi o duce pentru analiză unui prieten, doctor în chimie.

Tram se ridică. Face un semn sticletelui cu cicatricea.

— Cheamă-i pe ceilalţi şi luaţi-l de-aici.

Sticletele iese şi se întoarce cu alţi patru camarazi.

Se iscă iar o hărmălaie timp de câteva momente. Spărgătorul-de-Nuci protestează, ţipă şi se văicăreşte, iar Carameaua plânge şi se agită.

Opresc sticletele care-l târăşte afară.

— Ascultă, zic, sus e o cameristă care se cheamă Malina. Poţi aranja cu ea să puneţi la fiert o oală cu muşeţel. Băgaţi capul doamnei înăuntru. E un remediu foarte eficace. L-am şi încercat eu azi-

dimineaţă.

Sărmana! Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Singură şi-a ales bărbatul!

Rămânem numai noi trei. Eu, Tram şi Caucciù.

Tram ridică receptorul telefonului.

— Chem furgoneta morgii şi pe doctorul Tell? mă întreabă. Pot să am încredere de data asta?

— Mii de draci, spun. Poţi avea oricând încredere în mine!

În timp ce face numărul, mă priveşte ţintă. Ia apoi receptorul şi i-l dă lui Caucciù.

— Na, zice, vorbeşte tu. Noi ne ducem puţin dincolo.

Mă ia de braţ şi ieşim.

Ajungem în salon, unde se află încă expusă toată marfa. Se mai văd câteva cioburi de vas pe podea, iar pe perete, la locul unde atârnă tabloul sculptorului Luciofontana.

Cel cu găuri.

Ne oprim să privim.

— Asta e artă? întreabă Tram.

— Nu ştiu, zic, nu mă pricep.

— Nu e bine să stai tot timpul în incinta poliţiei, zice. N-ai când să te pui la curent cu lucrurile astea.

— Iată gaura de prisos, zic.

Îi arăt gaura ştiută.

O priveşte atent.

— Calibru douăzeci şi doi, adevărat, zice.

Desprinde tabloul şi-l ia sub braţ.

— Să-l ducem în depozit, zice.

Îl ducem în magazie şi intrăm în camera blindată. Gaura corespunde cu cea din peretele capitonat.

— Exact, zice Tram.

Îi predau glonţul recuperat.

Ieşim şi ne îndreptăm spre pădure. Caucciù ne ajunge din urmă. E tot cu urechea prinsă de epolet.

— Ai răbdare, îi zic. Trebuie să pice doctorul Tell şi o să ţi-o desprindă el cumva.

Vrea să-mi ardă un picior pe sub genunchi, dar se opreşte la jumătate. Nu poate face mişcări bruşte fără să rişte să-şi smulgă urechea.

Traversăm grădina, trecem prin faţa lui Magari.

E tot acolo, încremenit, sprijinit cu spatele de sapa care-l susţine.

Îl bat cu palma pe spate.

— Hei, zic, mergem să-l deshumăm. Avem nevoie de dumneata pentru identificare.

Se scutură şi mă priveşte.

— E mort! bâiguie el.

Trece în urma cortegiului şi ajungem la mormânt. E acoperit în întregime cu flori, dar bătrânica nu se vede nicăieri.

— S-o ţinem la distanţă pe donna Ines, zic. E mai bine să nu ştie nimic de toată afacerea asta.

Sosesc alţi trei agenţi şi doctorul Tell.

— Ce mai e? zice doctorul Tell. De-abia am dus unul de-aici.

— Mai e încă unul, zice Tram.

Agenţii încep să sape şi între timp doctorul desface capsele din urechea lui Caucciù.

N-am timp să privesc operaţiunea.

Văd că apare Greg dinspre prundişul râului târând după el un sac ce pare destul de greu. Îi ies în întâmpinare să i-l iau mai înainte să se prăbuşească la pământ cu răsuflarea tăiată.

Arunc sacul la picioarele lui Tram.

— Vrei să-l deschizi? îi zic. Înăuntru e Sebastiano.

Tram se apleacă, dezleagă capătul sacului, aruncă

o privire înăuntru, face o strâmbătură şi-l închide repede. Se îndreaptă şi rămânem cu toţii în aşteptare.

„Stai puţin să mă gândesc, zic. Miercuri noapte Spărgătorul-de-Nuci a ascuns undeva sacul în care era Sebastiano, iar joi dimineaţa s-a dus să-l arunce în râu. Asta s-a întâmplat probabil când Greg s-a dus să pună plicul cu ciorapul la cutie, aşa încât când Greg s-a întors şi n-a mai găsit sacul în ascunzătoare, a trebuit să se ducă să-l caute în râu. De-asta era ud leoarcă. Important e că până la urmă l-a găsit.”

Agenţii au încetat săpatul şi scot acum din groapă un tip plin de pământ.

Îl scutură puţin şi Magari se apropie să-l privească.

Face semn din cap că da.

— Da, zice. E Dai!

E încălţat doar cu pantofi, fără ciorapi.

— Faceţi tot ce e de făcut, spune Tram agenţilor. Puneţi pe urmă sacul ăsta în groapă şi acoperiţi-l bine.

— Vă dau un sfat, zic: puneţi florile deasupra aşa cum erau. Nu trebuie să observe nimic bătrânica.

Ne îndreptăm spre poartă. Eu şi Tram. Caucciù rămâne cu grupul. Aş avea chef să mă întorc şi să-i ard un şut la gleznă, dar de data asta renunţ.

— Ai reuşit, zice Tram. Dacă era farsă o păţeai!

— De, zic. Eu o scot cam întotdeauna la capăt. Şi nu glumesc niciodată!

— Vino la poliţie să definitivăm totul, zice, şi ad-o dacă poţi şi pe secretara aia, cum ai zis c-o cheamă?

— Peruzeaua, îi zic.

— Peruzeaua, zice Tram. De ceilalţi şi de rest mă ocup eu. Deci, pe mâine dimineaţă.

Îl las la poartă şi mă îndrept spre maşină. Când ajung la colţ, mă întorc.

— Ei, locotenente, strig.

Tram se opreşte.

— Nu uita să-i restitui lui Sibilio draperia înflorată pe care mi-a împrumutat-o să-l înfăşor pe Caucciù.

Face un gest urât, apoi sare în maşină.

Încep să râd, iar Greg râde şi el.

— Ce faci? îl întreb. Te duci la „Pipistrello?”

Face semn discret că da. Dar e mort de oboseală.

— Bine, te conduc, hai sus, zic.

Sare lângă mine şi o pornesc.

Îl las la „Pipistrello”, apoi o întind şi o apuc pe autostrada către Palo Lungo. Nu trebuie să aduc Peruzeaua mâine dimineaţă la poliţie?

Cât îmi trebuie să ajung la ferma mătuşii ei? Nimica toată. Nici n-am plecat bine, că şi văd ferma apărând la capătul drumului.

Intru ca fulgerul într-o curte mare, în mijlocul unui fâlfâit de pene şi a unui cor de găini speriate.

Sar din maşină şi alerg către casă.

Peruzeaua apare în prag. Mă opresc în faţa ei şi o privesc.

— Salve, zic, am venit să-ţi spun că acolo totul s-a terminat cu bine.

Surâde şi mă priveşte.

— S-a terminat chiar tot? mă întreabă.

Fac semn discret apoi îmi strecor mâna sub braţul ei şi o pornim împreună.

Ieşim din curte şi o apucăm pe o potecuţă prin grâul pârguit.

— Ţi-ar părea tare rău dacă ţi-aş spune că Ghiro l-a ucis pe Caloferne? zic.

Se opreşte pe loc şi mă priveşte uluită.

— Oh, Doamne! zice.

— Ghiro a fost arestat, zic, dar nu e cazul să

pomenim de scaunul electric, cel puţin pentru moment.

— Îmi pare rău pentru Ria, biata femeie? zice ea.

Facem câţiva paşi în tăcere. Mă opresc, o prind de braţe şi o ridic puţin în sus.

Îmi potrivesc vârful nasului lângă al ei, apoi dau din cap, lateral ştiţi şi voi cum se face.

O las apoi jos.

Ce tâmpit sunt! Ce mi-o fi venit?

Mai facem câţiva paşi.

— Şi Dai? zic.

— De, zice ea, cine ştie de ce n-a mai apărut.

— Îţi pare rău?

— M-da, zice, îl iubesc.

O ridic din nou şi o sărut. După un sfert de oră o las jos.

— Încă îl mai iubeşti? o întreb.

— M-da, zice, încă.

Suspin.

— Bine, zic, asta înseamnă că trebuie să continui până o să reuşeşti să-l uiţi. Şi sper să izbutesc.

Mă priveşte şi surâde.

— De ce?

— Aşa n-o să suferi când o să-ţi spun toată povestea, zic, apoi o salt din nou în sus şi până să apuce să se gândească la ce-i spusesem, îi închid gura în felul acela simpatic pe care-l ştiţi cu toţii.

SFÂRŞIT